

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ ve EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

HALKIN BİRLİĞİ

250 kuruş | 15 MART 1977 | 4

Sosyal-faşistler 20 Şube Yönetimini Feshetti

TÖB-DER'E SAHİP ÇIKALIM

Her türlü faşist baskıya, teröre ve sosyal-faşist Rus uşaklarının bozguncu, saldırgan hareketlerine rağmen kitle mücadeleleri yükselmeye devam ediyor. Siyasi gelişmelerin hareketliliği ortamında bazı meslek örgütlerinde, özellikle de TÖB-DER içinde, örgütü dağıtmak tehlikesiyle yüzyüze getiren uygulamalar oluyor. Devrimciler bu gelişmeleri dikkatle izlemeli ve doğru bir tavır almalıdırlar.

140.000 öğretmeni bağrında toplayan TÖB-DER toplumun belirli bir kesimini temsil etmektedir. Ülkede ki siyasi gelişmeler bu örgütün işleyişine de yansımakta, kitleler içindeki saflaşma süreci burada da ortaya çıkmaktadır. İçinde bulunduğumuz dönem açısından önemli bir gelişme olan, sosyal-faşistlerin iyice azgınlaşmaları olgusu, toplumun bu kesimine de yansımaktadır. Bu gelişmenin son örneği, TÖB-DER'in başına çöreklenen revizyonist yöneticilerin 20 şubeyi kapatmasıdır. Üstelik iş burada biteceğe benzememektedir. Önümüzdeki günlerde yeni kapatmalar ve örgütten ihraçların olması muhtemeldir.

Dıştan bakıldığında, şubeleri kapatma kararı basit bir "tüzük" meselesi gibi görülebilir. Fakat dış görünüşü aralayıp gelişmelere biraz daha yakından bakınca, durumun farklı olduğu hemen farkedilecektir. Olanları kavrayabilmek için TÖB-DER içindeki gelişmelere, kısaca gözatmamız gerekiyor.

Son TÖB-DER genel kurulunda, farklı siyasi gruplaşmalar içinde yer alan öğretmenler arasında şiddetli bir ideolojik mücadele oldu. Bu durum, sınıflı bir toplumda yer alan mesleki kitle örgütlerinde olağandı. Fakat Gültekin Gazioğlu revizyonist kliğinin genel merkez yönetimine seçilmesinden sonra, TÖB-DER içinde anti-demokratik uygulamalar hemen görülmeye başladı. Bu yöneticiler, kendileri gibi düşünmeyen yurtsever, devrimci ve demokrat öğretmenlere karşı iftira, dedikodu ve saldırı kampanyaları örgütlemeye başladılar. Onbinlerce öğretmenin mütevazi maaşlarından kesilerek biriken paralarla çıkarılan TÖB-DER gazetesi, TSİP adlı sosyal-faşist tekkenin borazanı haline getirildi. Sosyal-faşist yöneticilerin bulunduğu şubeler, İGD'li besleme fedailerin yuvaları haline getirildi. Örgüt içi demokrasi adım adım yokedilmeye çalışıldı. Öğretmenlerin düşünce özgürlüğü üzerine ambargo konuldu. Hemen her sayısı polis tarafından toplatılan devrimci yayın organlarının, TÖB-DER Lokallerine getirilmesi yasaklandı. Gazioğlu ve sosyal-faşist ağababaları gibi düşünmeyen öğretmenler soruşturmaya uğratıldı ve uğratılmaktadır... TÖB-DER'in yer aldığı bütün yürüyüş vb. hareketler sırasında devrimci, demokrat ve yurtsever öğretmenlerin sözleri kesildi, söylemek istedikleri sloganlar zorba yöntemlerle bastırılmaya çalışıldı. Öğretmenlerin düşünce özgürlüğü kısıtlandı. Tekkeci genel merkez yöneticileri, 5 Şubat mitinginde de gemi azıya aldılar. Zincir sopa, silahlarla donatılan İGD'li, TSİP'li besleme komandolar devrimci sloganları taşıyan öğretmenlere saldırdılar. Bu saldırıları yetmiyor gibi, hemen kamuoyunu yanıltmaya ve devrimcileri tecrit oyunlarına giriştiler. Bu tecrit oyunu sırasında faşist ve sosyal-faşistlerin nasıl birlikte hareket ettiğini açıkça gördük. MİT raporlarıyla, TRT ile kamuoyunda devrimciler aleyhinde bir kampanya yürütüldüğü sırada, Gazioğlu'da Karataş'ın TRT'sinde arzı endam ederek devrimcilere küfürler yağdırdı. Aynı günler Demirel ve Türkeş'inde katıldığı "Maocu saldırganlar" edebiyatıyla devrimciler tecrit edilmeye çalışıldı. Bu arada, II. Dünya Savaşı sonrasında Demokrasi ve Barış havarisi pozlarında ülkemize el atan Amerika'ya ve onun kuklası Demokrat Partiye alkış tutan, bazı sözde aydınlar ve yeni talebeleri, bu defa da Rusya'ya dümen kırıyorlar. Faşist ve sosyal-faşistlerin devrimcileri tecrit oyunları sırasında bu gibi baylarda kamuoyunu yanıltmak için çaba gösterdiler.

Revizyonist yöneticiler, planlı bir şekilde yürüttükleri tertiplerini, İstanbul TÖB-DER şubesinde 27 Şubat'ta yapılan toplantıda iyice açığa vurdular. Bu toplantıda Genel yönetim kurulu üyesi ve bölge temsilcisi Doğan Oğuzer, şöyle konuştu: "Açık ve kısa konuşacağım. Kararımız kesindir. Bize muhalefet eden bu adamları dernekten atacağız. Bunların yönetiminde olan şubeleri feshedeceğiz". Yine aynı toplantıda, İstanbul şubesi yönetim kurulu üyesi Musa Kasa, "TÖB-DER'de fikir mücadelesi bitmiştir. Bundan sonra başka yöntemler kullanacağız" diyerek komplocu ve saldırgan tutumunu sergiledi. Elbette, Rusya'nın uşaklığını gönüllü olarak kabullenmiş Gazioğlu ve takımından başka türlü bir davranış beklemek hayaldir. Bunlar, savundukları sosyal-faşist ideolojinin gerekleri icabı kitleleri bölmek ve efendilerinin kölesi haline getirmekle görevlidirler. Nitekim sosyal-faşist yöneticiler sözlerinde durdular. Bu konuşmaların üzerinden bir hafta geçmeden, Gaziantep, Üsküdar, Uşak, Kırşehir, Bolu, Kayseri, Pazar, Mazgirt, Pülümür, Pertek, Seyitgazı Arsın, Sungurlu, Korgan, Dursunbey, Akçadağ, İnebolu, Eşme ve Viranşehir şubeleri genel merkezce feshedilmiştir. Bunun dışında, genel merkez, sosyal-faşistlere muhalefet eden bütün öğretmenlerin TÖB-DER'den atılması için hazırlıklara başlamıştır.

5 Şubat olayları üzerine, TRT ekranlarından, basından faydalanarak yurtsever ve devrimcileri saldırgan göstermeye çalışan TÖB-DER'in sosyal-faşist yöneticilerinin yaptıkları, esas saldırgan ve bölücünün kim olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Çeşitli yalan, dedikodu, iftira ve darbeci yöntemlerle yönetimi gasbeden Rus uşaklarının yaptığı ve yapmak istedikleri hangi demokratik ilke ile bağdaşabilir. Feshedilen şubelerin yöneticileri üyelerin çoğunluğunun oylarını alarak seçilmişlerdir. Fakat sosyal-faşistler, buna tahammül edememektedirler. Çünkü bu Rus uşakları, demokrat ya da yurtsever değildirler. Bunların niteliği hakkında hayaller beslenmemelidir. Bunlar faşisttirler. Suratlarındaki sosyalizm maskesi sadece bir aldatmacadır. Hitler Köpeği de sosyalist olduğunu söylüyordu. Ama hayat gerçekleri ortaya çıkardı. Bugün sosyal-faşistleri demokrat, ilerici zanneden bazı demokrat aydınlar, hatta devrimci geçinenler, mutlaka yanıldıklarını farkedeceklerdir.

Bütün bu gelişmeler ve şube kapatma, ihraç girişimleri sosyal faşistlerin kitle mücadeleleri açısından da, ne kadar tehlikeli hale geldiklerini apaçık göstermektedir. Ülkemizde, faşizme, sosyal-faşizme karşı gelişen kitle mücadeleleri ve büyüyen devrimci hareket, sosyal-faşistleri ürkütmektedir. Bu sebeple onlar gittikçe azgınlaşmaktadırlar. Bu gelişme sadece ülkemize özgü, yerel bir sosyal-faşist tırmanış değildir. Rus sosyal-emperyalizminin, Amerikan emperyalizmiyle dünya çapında sürdürdüğü hegemeonya mücadelesine de bağlıdır. Sosyal faşistlerin bu alçakça saldırıları karşısında susulmamalıdır. TÖB-DER içinde en geniş öğretmen kitlesi ile birleşmek, saldırganların oyunlarını püskürtmek zorundayız. Saldırganların attıkları adımlar karşısında yeterli çabayı sarfetmemek onları cesaretlendirir. Özellikle bu ortamda dar grupçu davranışları bir kenara bırakıp, güçlerimizi birleştirip darbecileri püskürtmek gereklidir. Zaman geçirilmeden, bütün demokratik kamuoyunuda uyandırmaya çalışarak, haklı davamıza sahip çıkmalıyız. Ancak bu şekilde davranırsak TÖB-DER'in bölünmesini önleyebilir ve örgüt içi demokrasiyi koruyabiliriz. Bütün yurtsever, devrimci ve demokrat kişi ve örgütler bu saldırıyı protesto etmeli ve feshedilen şube yönetimleriyle dayanışma kurmalıdırlar.

Her türlü imkan kullanılarak darbeci merkez yöneticileri protesto edilmeli, öğretmenler ve geniş kitleler bu mücadelenin içine çekilmeye çalışılmalıdır. Merkez yöneticilerini protesto etmek için yürütülen imza kampanyası, en geniş alanlara yayılmaya çalışılmalıdır. Şubelerde geniş öğretmen toplantıları düzenleyerek, bu gelişmeler tartışılmalı, sosyal-faşistler geriletilip, tecrit edilmelidir.

Haklı bir zemin üzerinde ve zaman geçirmeden mücadeleye atılalım. TÖB-DER'in bütünlüğünü koruyalım.

HALKIN BİRLİĞİ

HALKIN BİRLİĞİ ENGELLENEMİYECEKTİR!

Yurdumuzun her köşesinde her gün görülen faşist baskılar gün geçtikçe azgınlaşmakta, faşist diktatörlük yokoluşunu önlemek için işçilere, köylülere kısacası tüm halkımıza kudurmuşçasına saldırmaktadır.

Bunun en son örneği ilimiz Kahramanmaraş'ta görülmüştür. Dergimiz Halkın Birliği'nin 2. sayısını Gaziantep'ten getiren arkadaşımız polis tarafından yakalanmış ve gözaltına alınmıştır. Gözaltında bulunduğu sürece arkadaşımız işkenceye tabi tutulmuştur. Arkadaşımıza polis tarafından "Dergileri kimden aldın? Kimlere vereceksin? Neden satıyorsun? Devrimcilerden kimleri tanıyorsun?" gibi sorular sorulmuştur. Arkadaşımız cevap vermeyince, kafasına tabanca tutularak ölümle tehdit edilmiş, ikinci katta bulunan pencerenin yanına götürülerek aşağıya atılmakla tehdit edilmiştir. Soruların cevabını alamayınca Kahramanmaraş'ın içine ve çevresine yazılan tüm sloganların ve asılan afişlerin arkadaşımız tarafından yazılıp ve yapıştırıldığını iddia etmişler ve kabul ettirmeye çalışmışlardır. Bundan da bir sonuç alamayınca zabıt tutarak arkadaşımızı cezaevine götürmüşlerdir. Ayrıca mahkeme tarafından kanunsuz olarak 600 adet Halkın Birliği dergisine el konulmuştur.

Fakat bu gibi kanunsuz işlemlerle bizleri yıldıracağını sanan faşist diktatörlüğün maşaları şunu iyi bilsinler ki bizleri ne işkence, ne hapishane, ne de ölüm korkusu yıldıramaz. Halkın mücadelesi faşist ve sosyal-faşist engelleri aşarak yükselecektir.

KAHROLSUN FAŞİZM,
SOSYAL-FAŞİZM!
YAŞASIN HALKIMIZIN İKİ SÜPER DEVLETE, FAŞİZME,
SOSYAL-FAŞİZME KARŞI BİRLİĞİ VE MÜCADELESİ!

KAHRAMANMARAŞ'TAN
BİR GRUP DEVRİMCİ

gaziantep

Faşist ve Sosyal-faşist Saldırılara Karşı Koymaya Kararlıyız

Son günlerde şehrimizde yükselen mücadeleyi bastırmak isteyen faşistler çevre illerden yandaşlarını çağırıyorlar. Şehir halkına gözdağı vermek için olmadık şeyler yapıyorlar. Halkımızın gelişen mücadelesini bastıramayan Ülkü Ocaklı komando bozuntularının yanına polisin estirdiği faşist terör de eklendi.

Şehrimizdeki demokratik kitle örgütlerinden "Hoşgör Halkla Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği"ni, "Gaziantep Liseli Öğrenciler Derneği"ni ve "Sanayi İşçileri Derneği"ni, polis sudan gerekçeler göstererek kapatmıştır. Valiliğin bir aydan fazla kapatma yetkisi bulunmazken, bu derneklerden ikisi valiliğin keyfiyetiyle üç ay müddetle kapatılmıştır. Kapatılmayan diğer demokratik kitle örgütleri de işlemez hale getirilmiştir.

Derneklerin kapatılmasından sonra faşist terör daha da yoğunlaştı. Faşistler son olarak şehrimizdeki kitapevlerine saldırmaya başladılar. Sol yayınlar satan Yıldız Kitapevi, ve Halk Kitapevi faşistler tarafından tahrip edildi. Devrimcilerin oturduğu bir kahvehane yine faşistler tarafından kurşun yağmuruna tutularak, camları kırıldı.

Çıktığı günden beri çeşitli baskılara uğrayan Halkın Birliği'nin dağıtımı ve satışı şehrimizde de polis tarafından engellenmektedir. Geçenlerde Halkın Birliği'ni satan devrimciler Ülkü Ocaklı faşistlerin saldırısına uğradı. Faşist saldırıyı kararlılıkla püskürten devrimci arkadaşlarımız, olaydan sonra polis tarafından gözaltına alınmış, gazetenin bir kısmına polis tarafından el konulmuş, arkadaşlarımıza işkence edilmiştir. Olaydan iki gün sonra, polis gazetenin hakkında toplatma kararı olduğunu ileri sürerek, gazetenin şehirde satışını engellemeye uğramıştır.

Gaziantep'te devrimci mücadeleyi engellemeye çalışanlar yanlız faşistler değil. Şehrimizdeki yükselen mücadeleyi bastırmaya uğraşanların arasında sosyal-faşist beslemeler ve İGD'li komandolar da var. Özellikle CHP içerisine kümelenen sosyal-faşistler, proleter devrimciler hakkında iftira kampanyasını yoğunlaştırdılar. Devrimcilerin tertipleyeceği mitingi engellemek için ortayolcularla ittifak kuran sosyal-faşistler, mitingin yapılmaması için imza kampanyası açmışlardır. CHP'nin kitleler üzerindeki etkisini bilen sosyal-faşistler CHP aracılığıyla proleter devrimcilere karşı kitlelerin arasında, nefret duygusu çıkarmaya çalışmışlar ama bunda da başarılı olamamışlardır.

Yıllardan beri her türlü zulme ve gericiliğe baş kaldırmasıyla tanınan Gaziantep halkı faşizme ve sosyal-faşizme karşı da tek bir yürek, tek bir yumruk olmasını bilecektir. Faşist terörün, işkencelerin ve siyasi cinayetlerin hesabını da, Türkiye halkıyla birlikte soracaktır.

Bizler, devrimci demokrat basına özellikle proleter devrimcilerin yayın organı olan, Halkın Birliği'ne yapılan her türlü saldırıyı protesto ediyoruz.

YURTSEVER, DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK,
FAŞİZME, SOSYAL-FAŞİZME ÖLÜM
HALKA HÜRRİYET!

GAZİANTEP'TEN
BİR GRUP DEVRİMCİ

düzeltme

HALKIN BİRLİĞİ DERGİSİNİN 1 MART 1977 TARİHLİ 3.SAYISININ 2. SAYFASINDA YER ALAN "DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK, FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST BASKILARA SON" BAŞLIKLI YAZIDA, TEKNİK BİR HATA YÜZÜNDEN BAZI PARAGRAFLAR KARIŞMIŞTIR. BUNDAN SONRA, DAHA DİKKATLİ OLACAĞIMIZI VE YAZILARIN EN İYİ ŞEKİLDE VE HATASIZ OLARAK OKUYUCUYA ULAŞMASINI SAĞLAYACAĞIMIZI BİLDİRİR, BU HATAMIZDAN DOLAYI DOST OKUYUCULARDAN ÖZÜR DİLERİZ.

YAZININ DOĞRUSU ŞÖYLE OLACAKTIR:

2. SÜTUNDAKİ 28,29,30. SATIRLAR VE 3. SÜTUNDAKİ 1,2,3,4,5. SATIRLAR 2. SÜTUNDAKİ 12. SATIRDAN SONRA DEVAM EDECEKTİR.

HALKIN BİRLİĞİ

ankara

Revizyonist Sendika Ağalarına Lanet Olsun

Biz Türk Tarih Kurumu Matbaası işçileriyiz. Matbaamızın müdürü ve teknik müdürü işyerinde tam bir faşist baskı uyguluyor. İşe 1 dakika geç gelenlere dahi ihtar cezaları veriyorlar. Her kısıma kendi adamlarını yerleştirmişler, işçilerin her konuşmasını, davranışını öğreniyorlar.

Bu işyeri özel durumundan ötürü vergi vermediği için, çok büyük kârlar elde ediyor. Müdürler 15-35 bin lira maaş alırken, işçilerin maaş ortalamaları 2.400TL. dır. Aramızdaki devrimci işçileri bahanelerle işten uzaklaştırma yolunu tutuyorlar. İşçiler arasında küçükde olsa ücret farkı yaratarak sunî ayrılıklar yaratıyorlar.

DİSK'e bağlı Basın-İş Sendikası'na durumu defalarca anlatmamıza rağmen, sendika yönetimi işi hiç bir zaman ciddiye almadı. Çünkü işveren kendine devrimci diyen CHP'lilerdir. Sendika ile algülüm vergülüm. İşveren, Foto Mekanik bölümünden ilerici, çalışkan bir arkadaşımızda baskılara karşı durdu diye işten attı. Sendika yönetimi bu olaya kılını bile kıpırdatmadı. Sendikanın vurdum duymaz tavrı karşısında, atılan arkadaş kendi parası ile tuttuğu avukat ile patronu dava etti. Artık revizyonist sendika yönetimine hiçbir arkadaş inanmıyor ve güvenmiyor. Sendika yönetiminin Sovyet-emperyalistlerinin yanlısı revizyonist olduğunu, yüzüne devrimci maske takan sahte devrimciler olduğunu anladık. Sendikadan 2 yıldır eğitimler düzenlenmesini istedikse de, geçiştirdiler. İçimizden birkaç arkadaşın önayak olması ile birçok arkadaş eğitim çalışmalarına başladık, bu eğitimi sendikada da devam ettirdik. Ama revizyonist sendika yöneticilerinin paniğe kapıldıklarını hayretle gördük. Hemen eğitim çalışmalarımızı, folklor çalışmalarımızı durdurdular. İşçinin dostu gibi görünen Cahit adındaki baş temsilci aracılığıyla patrona gammazladılar. İki devrimci işçi arkadaşımızı iyi tasarlanmış bir oyunla sendikadan ihraç ettiler. Ardından da hem merkez binadaki, hem de sitelerdeki işyerinden olan bu arkadaşları potronda işten attı. Böylece sendika ile patronun işbirliği iyice sırıttı. Sendika yönetimi kendini kurtarmak için atılan arkadaşlara "patron uşağı idiler" diye leke sürmeye kalktı, ama biz işçiler, o arkadaşlarımızı iyi tanıyoruz. Bizler revizyonist, hain sendika yöneticilerini de tanıyoruz. Şimdi patron da, sendika da hallerinden çok memnunlar. Mücadelenizde sizlerleyiz, selâmlar.

KAHROLSUN REVİZYONİST BASIN-İŞ YÖNETİCİLERİ!
İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!
KAHROLSUN ABD VE SOVYET SOSYAL EMPERYALİZMİ VE İŞBİRLİKÇİLERİ!

Halkın Birliği haftalık dergi. Sahibi: Hayrabet Honca, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Fikri YÜKSEL, İdare Yeri: Klodfarer Caddesi No:25/12 Divanyolu-IST Abone ve yazışma adresi: P.K. 1297 Sirkeci-ISTANBUL, Baskı: Daily News Web, Dizgi: Olimpiyat IBM DİZGİ, Istanbul Dağıtım: YURT-DA, Ankara Dağıtım: Fikri NİĞİŞ, İzmir Dağıtım: YURT-DA İzmir Bürosu, Posta Çeki: Hayrabet Honca No:10287/3
Yurtiçi Abone Şartları:
3 aylık: 32,50 TL.
6 aylık: 65,-- TL.
yıllık : 125,-- TL.
Yurtdışı Abone Şartları:
6 aylık: 100.-- TL.
yıllık : 200.-- TL.

HATALI EYLEM BİRLİĞİ ANLAYIŞLARINI YIKALIM !

Ülkemizde gelişmekte olan devrimci mücadele, devrimcilerin karşısına çeşitli sorunlar çıkarmaktadır. Bu sorunların güncel ve önemli olanlarından birisi de, eylem birliği sorunudur. Özellikle faşist ve sosyal-faşist saldırıların yoğunlaştığı günümüz şartlarında, bu sorunun acilen çözüme bağlanması ve ilke birliğine varılması zorunludur.

Özel bir ittifak biçimi olan eylem birliği meselesinin acilen ele alınmasını zorunlu kılan şartları şöylece özetleyebiliriz.

Yurtsever ve demokratların tümünü ilgilendiren bazı konularda ve yerlerde, Halkın Kurtuluşu, Halkın Sesi'nin eylem birliği içinde yer almasına, "oportünist bir akımla eylem birliği yapılmaz; bu oportünizmi, özellikle Halkın Sesi gibi en kötüsünden bir oportünizmi güçlendirir" gerekçesiyle karşı çıkmaktadır. Halkın Sesi ise, kendisini "sahtekarlıkla suçlayan Halkın Kurtuluşu özeleştiri yapmadıkça eylem birliği içinde beraberce yer alamayacağını" söylemektedir. Halkın Gücü, "oportünist" saydığı Halkın Birliği'ni tecrite çalışmakta, zaman zaman zor yolunaı ve diğer akımlara baskı (çekilme tehtidi gibi) yollarına başvurmaktadır. Halkın Yolu ise, proleter devrimcileri ilgilendiren ve onlarca ele alınıp çözülmesi gereken sorunlara, bu nitelikteki eylemlere, Halkın Sesi'nin katılmasını şart koşmaktadır.

Bu sorunu doğru bir tarzda çözebilmek için, özel olarak eylem birliği, genel olarak ittifak anlayışımızı biraz açalım.

Hemen şu noktayı belirtelim: Ayrımsız politika olmaz. Her şeyden önce, çeşitli sınıfların değişik temsilcilerinin gerçek durumlarını, temel özelliklerini doğru tanımaya; buna dayanarak çeşitli siyasi güçler arasında ayrım yapmaya yönelinmelidir. Bu tespitlerden yola çıkarak, çeşitli güçler arasındaki çelişme ve farklılıkları yansıtan ayrımlar temeli üzerinde, bu güçlere karşı politikamızın genel esaslarını tespit etmeli, bu güçlerin karşılıklı ilişkilerine dair net bir anlayışı benimsemeliyiz. Belirlediğimiz genel politik esaslara bağlı kalarak "Çelişmelerden yararlanmak, çoğunluğu kendi yanımıza çekmek, azınlığa karşı çıkmak ve düşmanlarımızı teker teker ezmek" olan taktik ilkemizi somut şartlara uygulamalıyız.

Biz her şeyden önce milli demokratik halk devriminden menfaati olan sınıf ve tabakalarla, bunların siyasi temsilcilerini; menfaati milli demokratik halk devrimine karşı olan sınıf ve tabakalarla, bunların siyasi temsilcilerinden ayırıyoruz. Halkın düşmanlarını oluşturan ikinci gruptakiler arasında da bir ayrım gözetiyor, o gelişme aşamasındaki baş düşmanlarımızla, diğer düşmanlarımızı ayırıyoruz. Baş düşmanlarımız arasındaki çelişmeleri ve farklılıkları dikkate alıyor, çelişmeleri derinleştirmeye çalışıyor, bunlardan yararlanarak, baş düşmanlar kampını zayıflatmaya çalışıyoruz. Her somut olayda hangi baş düşmana esas darbeyi indireceğimizi hesaplıyor, diğer baş düşmanları teşhir ve tecrit etmeye çalışıyoruz. Örnek vermek gerekirse, biz, faşistler, sosyal-faşistler ve iki süper devleti, diğer emperyalistlerden ve diğer emperyalist işbirlikçilerinden ayırıyoruz. Hatta, iki süper devletin faşist ve sosyal-faşist olmayan işbirlikçilerini de, diğerlerinden ayırıyoruz. Faşistler ve sosyal-faşistleri birbirinden ayırıyor, çelişmelerinden yararlanıyoruz. Faşistler içinde ayrım yapıyor, sözgelimi MHP gibi azgın bir faşist partiyle, DP gibi fazla gücü olmayan bir faşist partiyi ayırıyoruz. Faşistler arasında çelişme ve farklılıkları dikkate alıyor bunlardan yararlanıyoruz. (DP AP çelişmesinden yararlandığımız gibi). Sosyal-faşistler arasında da ayrım yapıyoruz, sözgelimi T"K"P gibi Rus sosyal-emperyalizminin "mührünü" elinde tutan bir sosyal-faşist partiyle, diğer sosyal-faşist parti ve akımları ayırıyor, çelişmelerden yararlanıyoruz.

Sözgelimi, bir DGM sorununda, faşistleri darbe indirilecek somut hedef olarak alıyor, sosyal-faşistleri teşhir ve tecrit ediyoruz. DİSK içindeki mücadelede ise, sosyal faşistleri esas darbenin indirileceği hedef olarak alıyor, diğer gericileri teşhir ediyor, sosyal-faşistlerle uzlaşanları tecrit ediyoruz.

Diğer emperyalist işbirlikçilerinin arasında da değişik grupları ayırdediyoruz. Faşistler ve sosyal-faşistlerle bunların arasındaki çelişmelerden yararlanıyor, halka karşı mücadele ettikleri, faşistler, sosyal-faşistler ve iki süper devletle uzlaşma içinde oldukları ölçüde teşhir ve tecrit ediyoruz. Bunları kitlelerden tecrite çalışıyor, kitleleri peşlerine takmalarını engellemeye çalışıyoruz. Sorunun daha fazla ayrıntısına inmeden esas konumuza dönelim.

Halk safları içinde de farklılıklar ve çelişmeler vardır. Bu farklılıklar ve çelişmeler görmezden gelinemez. Tam tersine, sonuna kadar dikkate alınmalıdır. Biz bu gerçeği dikkate alıyor ve çeşitli ayrımlar yapıyoruz.

Bu ayrımların başında, proleter devrimcilerle, yurtsever ve demokrat akımlar arasındaki ayrım gelir. Ama sadece bu kadar değil... Proleter devrimci akımlar arasında da farklılıklar ve çelişmeler vardır. Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu farklılıklar taşımaktadırlar. Eylem birliği sorununu ele alırsak; Halkın Birliği olarak zaman zaman liberal, ya da sekter hatalar işledik. Bugün bu hatamızı kavrıyor ve gidermeye çalışıyoruz. Ancak pratikte bazan bu hatalı eğilimlerin kalıntıları kendisini gösteriyor; az da olsa bazan liberalizme ve sektarizme düşebiliyoruz. Halkın Yolu'nun esas eğilimi liberalizmdir, farklı nitelikteki akımları aynı nitelikte kabul ederek uzlaştırmaya çalışması, liberal davranmasıdır. Sekter yanı ise zayıftır. Halkın Kurtuluşu bazan liberal, bazan sekter davranmaktadır. Çoğu zaman sekter, grupçu hatalar işlemekte, farklı nitelikteki ittifaklara katılacak güçlerle ilgili olarak, farklı politikalar izlenebileceğini kavrayamamaktadır. Proleter devrimcilerin birliği, onların farklı hatalı eğilimlerine karşı, farklı nitelikte mücadele yürütmeden gerçekleşemez.

Halkın Birliği, bir ittifakın, hangi meselede ve hangi nitelikteki kuvvetlerle gerçekleştirileceği sorununa verilecek cevabın tayin edici olacağını belirtir. Biz sadece proleter devrimcileri ilgilendiren bir soruna, bir eyleme, başka hiç bir gücün karıştırılması taraftarı değiliz ve buna kesinlikle karşıyız. Sözgelimi; proleter devrimcilerin çeşitli düzeydeki toplantı, tartışma ve örgütlenmeleri bu üç akım arasında yapılmalıdır. Dünya proletaryasının ve Türkiye proletaryasının özel anma günlerinin düzenlenmesine herhangi bir oportünist akımın katılmasını kesinlikle reddediyoruz. İşçi sınıfına ait olan şeyler, ancak onu temsil edebilecek olanlar tarafından anılabilir, gerçekleştirilebilir; bu konuda oportünizmle ortaklık olamaz. 1 Mayıs'ı kutlamak, Lenin'i, Mustafa Suphi'yi anmak gibi proleteryaya ait görevler, oportünizmle anlaşarak, onunla birlikte gerçekleştirilemez. Ancak, proleter devrimciler kendi düzenledikleri bu toplantılara, halkın düşmanları dışındaki tüm halkın katılmasına engel olmaz, böyle bir isteğe karşı durmazlar. Halk safları içinde yer alan oportünist unsurlar da, böyle kitle toplantılarına katılabilirler. Toplantıları sabote etmedikleri sürece, bu toplantılarda yerleri olacaktır.

Yurtsever ve demokrat güçlerin tümünü ilgilendiren bir meselede ise, yurtsever ve demokrat güçlerin tümünü birleştirmeye çalışmak gerekir. Sözgelimi, faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı bir eylemin oluşturulmasına, tüm yurtsever ve demokrat güçlerin "eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik" ilkesi temelinde katılmaları sağlanmaya çalışılmalıdır. Böyle bir faaliyete ve örgütlenmesine katılmada oportünist, proleter gibi ayrımlar yapılmamalıdır. Herhangi bir faaliyetin örgütlenmesine katılmada, katılınacak eylemin niteliği esastır. Bu esasa bağlı kalarak, ilgili tüm güçler seferber edilmeye çalışılır. Proleter devrimcilerin aralarındaki dayanışma ve birlik, böyle bir eylemin gerçek amacına varmasını önemli ölçüde etkiler; ancak böyle bir eylemi sadece proleter devrimcilerin gücüyle gerçekleştirmeye çalışmak, son derece hatalıdır; sektarizmdir ve sonuçta tecrite götürür. Kendimizden korkmuyorsak, doğru ilkelere sahipsek ve bu ilkelere sıkıca bağlıysak, en geniş güçlerle birleşmememiz için hiçbir sebep yoktur. Ancak kendisinden korkanlar ve ilkesizler böyle birliklerden kaçabilirler. Sözgelimi biz, faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı mücadele esasına dayanan, siyasal niteliği ağır basan kitle örgütlerine, bu esası kabul eden bütün yurtsever ve demokrat güçlerin katılmasından yanayız. Yurtsever devrimci basına yöneltilen faşist ve sosyal faşist saldırılara karşı, proleter devrimci akımların; Halkın Sesi, Halkın Gücü, devrimci Kürt milliyetçileri ve bu saldırılara karşı çıkan bütün yurtsever ve demokrat güçlerle birleşmesinden yanayız.

Halkın Birliği, birlikle mücadeleyi birleştirmekten yanadır. İçinde mücadele bulunmayan birlikler, kof, ölü, kısaca kötü birliklerdir. Dikkat edilmesi gereken, birlik adına liberalizm ve kuyrukçuluğa, mücadele adına da sekterlik ve tecrite düşmemektir.

Yurtsever ve demokrat saflardaki güçler de eşit değildirler; aralarında farklar ve çelişmeler vardır. Proleter devrimcilerden sonra halk saflarında yer alan güçler içinde baş düşmanlara karşı mücadelede nispeten daha tutarlı olan akımlar, Halkın Sesi, Halkın Gücü ve devrimci Kürt milliyetçileridir. Bu akımların üçü de Marksizm-Leninizm'den etkilenmişlerdir. Bu üç akım diğer yurtsever güçlere oranla sosyal-faşizme ve sosyal-emperyalizme karşı nispeten daha fazla tavır almaktadırlar. Ancak bu üç akım arasında da çelişmeler ve farklar vardır. Halkın Sesi sınıf işbirliğini, faşistlerle uzlaşmaya kadar ilerletirken, Halkın Gücü tam tersine sosyal-emperyalizmle ve sosyal-faşizmle uzlaşmaktadır. Devrimci Kürt milliyetçileri ise, milliyetçi tutumları dolayısıyla, bazı mücadeleleri kendilerini fazla ilgilendirmez görmekte, gereken aktiflikte katılmamaktadırlar.

Proleter devrimciler, yurtsever ve demokratlar arasında bu üç akımla daha fazla birleşme imkanına sahiptirler. Bunun maddi temeli vardır. Ancak bu birlik içinde hepsinin, farklı niteliğine uygun düşen zararlı siyaset ve eğilimlerine karşı ayrı ayrı cephelerde savaşacaklardır. Halkın Sesi'nin sınıf işbirliği ve faşizmle uzlaşma siyasetine, Halkın Gücü'nün sosyal-emperyalizm ve sosyal-faşizmle uzlaşma çizgisine, devrimci Kürt milliyetçilerinin devrimci güçleri dağıtan milliyetçiliğine karşı ayrı ayrı savaşacaklardır.

Demokrat ve yurtsever güçlerin bu akımlar dışında kalan kesimleri arasında da pek çok ayrım yapılabilir; yapılmalıdır. Sözgelimi sosyal-emperyalizm ve sosyal-faşizme karşı nispeten açık tavır alan TBP ile, üstü kapalı tavır alan SDP arasında, yurtsever ve demokratların diğer kesimleriyle, sosyal-emperyalizm ve sosyal-faşizmle uzlaşması teslimiyete doğru gelişen Devrimci Gençlik ve diğer orta yolcular arasında ayrım yapmak, bu güçlere karşı farklı taktikler izlemek gerekir. Bu türden daha pek çok ayrım yapılabilir ve her ayrım farklı bir taktiğe temel teşkil eder.

Kısacası, birlik mücadeleyle içiçedir. Hangi nitelikte bir güce karşı savaşıyorsak o güce karşı savaşa katılabilecek güçlerle, ortak hedefe karşı mücadeleye dayanan bir birlik kurabiliriz. Proletarya dışındaki güçlere karşı proleter güçleri; emperyalizme, sosyal-emperyalizme, komprador kapitalizmine ve feodal kalıntılara karşı halk güçlerini; faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı ise bunlara karşı mücadele temelinde en geniş yığınları birleştirmeliyiz. Farklı nitelikteki mücadeleler, farklı nitelikteki birlikleri gerektirir.

İttifaklar ve onun bir parçası olan eylem birliği konusundaki doğru anlayışı hayata geçirelim. Proletaryanın bağımsızlığını titizlikle koruyalım. En geniş kitleleri faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı seferber edelim. Mücadele adına sektarizme, birlik adına liberalizme düşmekten kaçınalım. İlkelerde sağlam, taktiklerde esnek olalım.

GENÇLİĞE CAN GÜVENLİĞİ, ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ

Genç Edebiyatçılar Derneği Bşk. Selahattin Doğru:

«faşist işgali kırıncaya dek mücadele edeceğiz»

H.B.- Gençliğin devrimci mücadelesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

- "Gençlik kime aitse gelecek onundur' sözü tarih tarafından kanıtlanmış bir gerçektir. Bu gerçeği unutmamak biz devrimcilere düşen en büyük görevdir.

Gençliğin ekonomik, akademik, demokratik çıkarlarının savunulması uğrunda yürütülen günlük pratik mücadele yoluyla, gençliği devrimci mücadele içine çekmek ve onu, kazanmak gerekmektedir. Bu mücadele iki süper devlete, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadeleyle birlikte ele alınmalıdır.

Gençliğin tek kitle örgütünün gerçekleştirilmemiş olması, bugün gençliğin faşizme, sosyal-faşizme karşı yürüttüğü mücadeleyi zaafa uğratmaktadır. Gençliğin tek kitle örgütünü oluşturmak ve bu örgütü ülke çapında örgütlemek... İşte ancak bunlar gerçekleştiği an iki süper devlete, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele daha geniş boyutlar kazanacaktır.

Bu sayılanların başarılabilmesi, tümdevrimci hareketlerin tekkeciliği ve dar grupçuluğu bırakmaları ve ilkeli bir birlik oluşturmalarından geçer.

Devrimci gençlik örgütlerini parti gibi gören ve ters bir anlayışla üyelere kumanda etmeye çalışan zihniyet terkedilmeli, anti-faşist ve anti-sosyal-faşist tüm unsurların çıkarları için çalışacak olan ve onu sınıf kavgası ruhunda eğitecek olan çalışma biçimleri ve metodlarının bulunması gerekir. İzlenecek en önemli yöntem, üyeleri ikna etme yoluyla örgütün kararlarına etki edecek bir biçimde çalışmalara katılmalarını sağlamak ve çalışmaların kapsamı bakımından örgüt bağımsızlığını korumaktır.

H.B.- GED'in yapısı ve Edebiyat Fakültesinde faşist işgalin kırılması için sizce izlenecek yöntemler nelerdir ve nasıl mücadele edilmelidir?

- Genç Edebiyatçılar Derneği çeşitli siyasi görüşlere sahip arkadaşların oluşturduğu (Halkın Yolu, Halkın Sesi, Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği, TEP) bir örgüttür. Halkın Sesi ve Halkın Kurtuluşu siyasetini benimsemiş arkadaşlar daha sonra çeşitli gerekçelerle yönetimden ayrıldılar. Fakat yine dernek çatısı altında birlikte mücadeleye devam ediyoruz. GED'in tüm edebiyatlı arkadaşları bünyesinde topladığı söylenemez. Dernek yönetimde ve dernek çatısı altında bulunmayan arkadaşlarla daha derneğin oluşturulması çalışmalarının sürdürüldüğü dönemde, seçimlerin yöntemi konusunda anlaşamadık. Fakat bu arkadaşlarla fakültedeki işgalin kırılması için verilen mücadelede birlikte hareket ediyoruz.

Edebiyat Fakültesinde faşist işgalin kırılması için izlenecek yöntem kanımca daha evvel aynı durumda olan fakültelerde denenmiş ve azçok başarıya ulaşmış bir yöntem olan toplu okula gitme; işgalin kırılması için etkili olmaktadır. Fakat bu tek başına yeterli olmamakta aynı zamanda tüm demokratik kuruluşlarla diyalog kurmak ve bu kuruluşların desteğinin kazanmak gerekmektedir. Ayrıca ana ve babalarla sıkı ilişkiler kurmak ve onları da işgalin kırılması için verilen mücadelenin içine çekmek, haklı bir zeminde mücadele ettiğimizi (öğrenim özgürlüğümüzün, can güvenliğimizin olmadığını) bizzat kendilerinin görmelerini, yaşamalarını sağlamak ve böylece kamuoyunu oluşturmak gerekmektedir.

Tüm yukarıda sayılan görevlerin başarılabilmesi elbetteki okuldaki anti-faşist ve anti-sosyal-faşist unsurların akademik ve demokratik talepleri uğrunda mücadele etmekle gerçekleşebilecektir.

Bugüne kadar faşist işgalin kırılması için mücadele ettik. Mücadelenin seyri içinde faşistler tarafından 15-20 kişilik bir isim listesinin savcılığa verilmesi, bu arkadaşların mücadeleye aktif bir şekilde katılmalarını engellediği gibi, yine ön saflarda döğüşen birçok arkadaşımızın tutuklanması işgalin kırılmasi için verilen mücadeleye ağır darbeler indirdi. Fakat bugün bu olumsuzluklara rağmen mücadelemiz işgal kırılıncaya dek sürecektir.

H.B.- Mücadelede ittifaklar konusundaki görüşleriniz nelerdir?

- Kanımca ittifaklar konusunda şu noktalara dikkat etmek gerekmektedir.

Her zaman önümüzdeki somut düşmanı, yoksa genel olarak düşmanı değil, hedef almalı esas düşmanı ikincil düşmandan ayırmalı, düşman saflarını en yüksek dereceden parçalamak için çelişmelerden yararlanmalı, devrimci mücadelenin vuruşunu esas düşman üzerinde yoğunlaştırmalıdır. Yine her döneme, her duruma uygun mücadele biçimleriyle propaganda ve ajitasyon şiarlarını birleştirmeliyiz.

Her somut olayda baş düşmandan hangisine acil darbe indireceğimizi tespit etmeli, diğer başdüşmanın takındığı tavrın nedenlerini açıklayarak teşhir ve tecrit etmeliyiz. Faşizme karşı mücadelede, sosyal-faşizmle ittifak kurulamayacağının bilincinden hareket etmeliyiz.

İttifaklar tesbit edilirken eylemde birlik, ajitasyonda serbestlik ilkesine sıkı sıkıya sarılmalı ve bu konuda asla taviz vermemeliyiz.

*

erzincan

Faşist Baskılara Karşı Mücadele Edelim

Erzincan halkına ve Sümerler Ortaokulu öğrencileri velilerine ve öğrencilere sesleniyoruz!

Bizler Erzincan Sümerler Ortaokulu devrimci öğrencileri olarak ders çalışma, not alma, rozet takma ve faşist düşünceyi yayan kitapların okutulmasında okul müdürü azılı faşist Faruk Platin ve diğer idarecilerin baskısı altındayız. Faşist okul müdürü "devrimci gazeteleri kim okuyorsa gelin bana bildirin" diyen adamdır. Faşist okul müdürü salondaki, cepheye kağnı ile cephane taşıyan köylü kadınlarının yağlıboya tablosunu kazıtıp, yerine uluyan bozkurt resmini yağlıboya ile yaptıran adamdır. Okul müdürü Faruk Platin ve Matematik öğretmeni sınıf geçmemiz için bize aşağıda isimlerini yazacağımız faşist kitapları zorla okutturan faşisttir. Okul müdürü sınıfta dersini vermeyen bize faşizmi anlatan devrimciliğe ve devrimcilere küfreden faşisttir.

Zaten bu adam, okul salonunda yoksul köylü kadınlarının resmini kazmakla ve yerine köpek resmi yaptırmakla halk düşmanı faşist suratını açığa çıkarmıştır. Biz, bütün öğrencileri ve velilerimizi bu faşist baskılara bizimle beraber karşı çıkmaya çağırıyoruz.

Burada önemli bir not olarak şunu da belirtmeyi gerekli gördük: Faşist müdür ve bazı öğretmenler bize şunu demektedirler: Liseye ve üniversiteye gittiğiniz zaman komünist olduğunuzu duyarsam hakkımı helal etmem." Bizim emekçi halkımıza faydalı olmamızda bizlere ve tazecik beyinlerimize zerre kadar faydası olmayan ve üstelik hem hakkımızı yiyen, hem bize baskı yapan bu faşistlerin helal etmeyecekleri ne "hakları" var acaba?

Onların bize "helal" veya "haram" edecekleri "hakları" yoktur ama, bizim bir gün mutlaka onlardan soracağımız hesaplar ve alacağımız haklarımız var... Şu an zehirlemeye çalıştıkları biz ortaokul öğrencilerinin, yarın emekçi halkımızın yanında patron-ağa düzenine karşı kavgaya gireceğimizden korktuklarını farkında olmadan ağızlarından kaçırıyorlar. Evet korkmakta haklısınız, korktuğunuz başınıza gelecek!

Bize sömestri tatilinde zorla okutturulan kitaplardan bazılarının adları ve yazarları şunlardır: O Topraklar da Bizimdi, Allah Vardır, Bozkurtlar, Kilit, Anahtar, Deli Kurtlar, Kızıl Elma Neresi, Peygamberin Gölgesinde Son Türkler, Türklük Ülküsü, Ermeni Komutanlar, Türklüğün Mükadarı, Minyeli Abdullah, Bozkurtun Doğuşu, Bozkurtun Yayılışı, Bozkurtun Ölümü vb. gibi faşist kitaplar.

Bu kitapların yazarları ise şunlardır: Cengiz Dağcı, Emine Işınsu, Peyami Safa, Ziya Gökalp, Nihal Atsız, Altan Deliorman, Ahmet Kabaklı, Prof.Dr. Osman Turan, Ord.Prof.Dr.Zeki Velidi Togan v.b. gibi faşist yazarlar.

Erzincan Sümerler Ortaokulundaki faşist baskıları protesto ediyoruz!

KAHROLSUN FAŞİST MÜDÜR VE DESTEKÇİLERİ-DAYANAKLARI!
KAHROLSUN GERİCİ EĞİTİM!
YAŞASIN DEMOKRATİK ORTAÖĞRETİM KAVGAMIZ!

ERZİNCAN SÜMERLER ORTAOKULUNDAN BİR GRUP DEVRİMCİ

istanbul

Eyüp Lisesi'nde Faşist Baskılar Artıyor

1976-1977 öğretim yılı Türkiye'nin bir çok illerindeki gibi Eyüp Lisesi'nde de öğretim faşist, gerici, şöven, halk düşmanı bir programla başladı. Okulumuzda bu görevin şampiyonları Müdür Atilla Salihoğulları ve şu anda müdür vekili Turan'dır.

Okulumuzda Milli Eğitim ve gerici okul yönetimi bir avuç faşist komando bozuntusunun arkasına geçerek okulda devrimci öğrenciler üzerinde terör estirmeye çalıştı.

Bu baskılar okul içi sürtüşmelerden sonra okul çıkışlarında faşistlerin dışardan desteği ile yapılan tahrikler sonucu gruplar halinde yürümelere yol açtı.

Ve nihayet 22.2.1977 günü Alibeyköy (Esentepe) de oturan bir komando bozuntusunun tahrikiyle okuldaki kitleyi ve devrimcileri sindirmek için bir avuç faşisti slogan attırarak Eyüp meydanına yürüttü. Okuldan çıkan kitle ve devrimciler de buna karşı "Katil İktidar", "Kahrolsun Gerici Eğitim", "Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye", "Kahrolsun Faşizm, Sosyal-faşizm" sloganlarını atınca kitle üzerine silahlı saldırıya geçtiler. Bu silahlı faşistlerden biri de esnaftan MHP'li camcı Ali idi.

Ertesi gün sabah okul polis tarafından kordon altına alındı. Bu arada Hüseyin adlı bir arkadaşımız polis tarafından dövüldü. Sonra 7 arkadaşımızı karakola, oradan 1. şubeye götürdüler. O gün tüm Eyüp halkı ve ilericiler özellikle tek tek arandı. Daha sonra karakolu bunlar bombaladı diye uydurmalar çıkardılar.

Okuldaki resmi-sivil, polis komando işbirliğiyle devrimcilere karşı girişilen baskılar sürüyor. Bunlara karşı mücadelemizi başta içimizdeki sosyal-faşistler ve reformistler engelliyorlar. Sosyal-faşist - reformist işbirliği mücadelemizi söndürmeyi amaçlıyor.

Tüm bunlara rağmen biz devrimciler lisemizde tek bir yumruk, tek bir yürek olarak faşist baskılara, sosyal-faşist ve reformist engellere karşı yılmadan direneceğiz.

GERİCİ EĞİTİME SON!
FAŞİZME, SOSYAL-FAŞİZME ÖLÜM,
HALKA HÜRRİYET!
KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL-FAŞİZM VE İKİ SÜPER DEVLET!
YAŞASIN DEMOKRATİK LİSE KAVGAMIZ!

EYÜP LİSESİ'NDEN BİR GRUP DEVRİMCİ ÖĞRENCİ

BİRLİK MESELESİNE PROLETARYA PARTİSİNİN OLUŞTURULMASI MESELESİ AÇISINDAN BAKILMALIDIR

Proleter devrimcilerin birliği meselesi, üzerinde en yoğun tartışmaların cereyan ettiği önemli bir meseledir. Çeşitli çevreler, gazete ve dergiler konuya farklı açılardan bakmakta, farklı çözümler önermektedirler. Elbette her sınıfın, her kesimin bu meseleye yaklaşımı farklı olacaktır. Biz burada proleter devrimcilerin birliğine ilişkin görüşlerimizi genel hatlarıyla ortaya koymaya çalışacağız. Hemen belirtelim ki biz "proleter devrimcilerin birliği" meselesine, ülkemizde proletarya partisinin oluşturulması meselesi açısından bakıyoruz ve yaklaşıyoruz. Proleter devrimcilerin birliğini anlık ve kolayca gerçekleştirebilecek bir mesele olarak görmüyoruz. Birliğin önünde dikilen objektif ve subjektif nitelikteki bir çok engelin varolduğunu görüyor, bunları altetmek için zorlu mücadeleler gerektiğini kavrıyoruz.

Halkın Birliği "proleter devrimcilerin birliği" meselesine ilişkin olarak gelişim içinde her somut durumda, her dönemeçte, görüşlerini açıklayacak, değerlendirmesini ve önerilerini sunacaktır.

Geçen sayıda "birlik" meselesine kısaca değinmiştik. Proleter devrimci akım içinde bizim dışımızda iki gazete; Halkın Yolu ve Halkın Kurtuluşu'nu gördüğümüzü açıklamıştık. Türkiye'de proleter devrimcilerin esas olarak bu üç gazete çevresinde toplandığına işaret etmiş, bunun dışında gerek bazı bağımsız çevreler içinde ve gerekse başka gazete ve dergiler çevresi içinde yer alan bir takım proleter devrimci unsurlar olduğunu belirtmiştik. Aydınlık dergisini proleter devrimcilerin birliği içinde görmediğimizi, ancak Aydınlık etrafındaki çevre içinde yer alan bazı proleter devrimci unsurların Aydınlık'ın oportünist siyasi çizgisinin mahkum edilmesi sürecinde proleter devrimci saflara kazanılabileceğini açıklamıştık.

Biz Aydınlık'ı diğer iki gazeteden niçin ayırıyoruz?

Çünkü Aydınlık'ın geçmişten bu zamana gelen sistemleşmiş, kökleşmiş oportünist bir çizgisi vardır. Aydınlık hiçbir zaman hatalarına samimiyetle eğilmemiştir. Onun tavrı daima hatalarını örtbas etmek olmuştur. Bugün de aynı tavrı devam etmektedir. Çok sıkıştığı noktada sözümona "özeleştiri" yapmaktadır. Sürekli oportünist çizgisini "inceltme", derinleştirme yolunda ilerlemektedir. Devrimci dürüstlükten hiç ama hiç nasibini almamıştır. Kökleşmiş bir burjuva-aydın yapısı vardır. Savunduğu hakim sınıflarla uzlaşma siyaseti devrimci saflarda kargaşa yaratmakta, faşist diktatörlüğe ve ABD emperyalizmine teslimiyet eğilimlerine temel oluşturmakta, kaynaklık yapmakta, bu yanlış eğilimleri körüklemektedir.

Hem Halkın Yolu'nun, hem de Halkın Kurtuluşu'nun ise hata ve zaafları olmasına rağmen, onlar bunları altetmeye değişen ölçülerde istek duymakta ve bu konuda farklı derecede çaba göstermektedirler. Kısacası tutucu, hatalarını sistemleştirmeye yönelik eğilimlerinin yanısıra, doğruları özümlemeye, hata ve zaaflarını gidermeye açık proleter bir öz taşımaktadırlar. Bu sebeple biz bu iki gazeteyi tekke olarak görmüyoruz. Ama elbette ki onların hata ve zaaflarına karşı mücadele edeceğiz. Bunu, onların hata ve zaaflarını atmalarını, olumsuzluklarını olumluluğa çevirmelerini ve proleter devrimci çizgide birliğin gerçekleşmesini sağlamak amacıyla yapacağız.

Biz Aydınlık'la "proleter devrimcilerin birliği" için hiçbir şekilde biraraya gelmeyeceğiz. "Proleter devrimcilerin birliği" adı altındaki hiçbir toplantı ve görüşmede Aydınlık'la yanyana oturmayacağız. Bu söylediklerimiz aslında Aydınlık'ın kendisi içinde geçerlidir. Çünkü Aydınlık:"Biz Aydınlık ve Halkın Sesi'nde ideolojik ve siyasi ifadesini bulan Türkiye Marksist hareketi dışında, Marksist bir temele sahip olan başka bir varlık tanımıyoruz. Proleter devrimcilerin birliği için getirdiğimiz bütün öneriler, Aydınlık'ın Marksist çizgisini derinleştirerek birleşme önerileridir." diye yazıyor. Kendi dışındaki tüm gazete ve dergilere "tekke" diyerek saldırıyor. Ama buna rağmen o, "tekkelerle", "çamura bulanmışlarla", gayri meşru gördükleriyle birlik görüşmeleri yapmaya, birlik için diyalog kurmaya önem verdiğini yazmaktan da sakınmıyor. İlkeli olan tavır, gayri meşru olanlarla, çamura bulanmışlarla, tekkelerle proleter devrimcilerin birliğini gerçekleştirmek için biraraya gelmemek olmalıdır. Biz oportünistlerle ve gayrimeşru gördüklerimizle proleter devrimcilerin birliğini gerçekleştirmek için yanyana gelmiyeceğiz. Ancak onların peşlerinde sürükledikleri proleter devrimci unsurlarla tabandan birliği gerçekleştirmek için yoğun ideolojik mücadele sürdüreceğiz.

Proleter devrimcilerin birliği meselesiyle ilgili olarak bolca tekrarlanan bir gerçek birliğin ancak ilkeler üzerinde gerçekleşebileceği, Marksist-Leninist ilkeler temelinde yükselmeyen bir birliğin daha büyük ayrılıklara sebep olacağıdır. Ancak bunlar söylenirken çoğu zaman ilkelerin ne olduğu karanlıkta kalmaktadır. Soyut "ilke" sözleri, ilkelerin somut şeyler olduğunu gözlerden ve kafalardan silmektedir. Elbette bugün kimse çıkıpta "ben ilkesiz bir birlik istiyorum" diyemez. Fakat ilkeler açıklanmadığı sürece, birlik üzerine söz söyleyenler ilkelerini somutlaştırıp ortaya koymadığı sürece bu aynı kapıya çıkar. İlkeden bahsedip, ilkeleri sis içinde bırakan tavrı Marksist-Leninist bir tavır değildir. Böyle bir tavır birliğin önüne dikilen bir engeldir. Ne söylemek istiyorsak açık söylemeliyiz, ilkelerimiz ne ise onları açıkça ortaya koymalıyız. Bunu yapmıyorsak, birlik üzerine söylediğimiz sözler, yazdığımız yazılar aldatmacadan öteye gidemez.

Halkın Birliği için ilkeler soyut şeyler değildir. Bizim soyut ilke lafları ardına gizlenerek birliği engelleme diye bir meselemiz yoktur. Aksine, bunların açıkça ortaya konmasından ve ideolojik mücadelenin kesintisiz sürdürülmesinden yanayız. Farklı siyasetleri, ilkeleri uzlaştırma, aralarındaki nitelik farkını önemsememe tavrı bizim için kabul edilmez bir tavırdır.

Halkın Birliği'nin birlik meselesini önemsemediği, ertelediği, uzak geleceğe ittiği vb. söylenmektedir. Bunlar doğru değildir. Biz birlik meselesini gayet önemli ve ciddi bir mesele olarak ele alıyoruz. Gevşek değil, sıkı tutulması, ağır değil, hızlı adımlar atılması, fakat aceleciliğe kapılınmaması gerektiğini söylüyoruz. Proleter devrimcilerin birliği meselesine liberal ve sekter yaklaşımlara dikkati çekiyoruz. Birliğin iyi niyet ve arzu üzerine değil, Marksist-Leninist teori ve siyasetler üzerinde gerçekleşeceğine inanıyoruz. Meseleye yaklaşırken objektif gerçekten uzaklaşıp, subjektif niyet ve arzular üzerine şatolar kurulmasının, bulutlar üzerinde dolaşılmasının zararlı olduğunu görüyoruz. Proleter devrimcilerin birliği meselesi somut bir meseledir. O halde somut durumdan hareket etmemiz gerekir. Birlik meselesi uzak geleceğe ertelenemez, bugünden onu gerçekleştirmek için çaba sarfetmek gereklidir. Fakat bu çabalar mevcut şartlara uygunluk arzetmelidir.

Proleter devrimcilerin birliğinin birdenbire ve hemen gerçekleşmeyeceği bir gerçektir. Çünkü proleter devrimci saflarda halen önemli ölçüde ideolojik, siyasi kargaşa hüküm sürmektedir. Grupçuluk, rekabetçilik oldukça yaygındır. Bu herşeyde kendisini göstermekte, en basit bir meselede anlaşma, ittifak kurma olanaksız hale gelmekte, diyalog kurmak bile çoğu zaman güçleşmektedir. İdeolojik mücadeleyi birliğe hizmet eden bir araç olarak görmeyen anlayışların, anlaşmazlıkları ve çelişkileri çözmede yanlış metodlara başvurma eğiliminin yaygın olduğunu da söyliyebiliriz. Tüm bunların yanısıra proleter devrimci saflarda birlik isteği de vardır ve gelişmektedir.

İşte birlik meselesine yaklaşırken tüm bu gerçekleri dikkate almalıyız. Bir yanı abartıp, diğer yanı gözden kaçırarak tek yanlılığa düşmemeliyiz. Birlik üzerine söz söyler, yazı yazarken birliğin gerçekleşmesinin önüne engel olarak dikilen hatalı siyaset ve tavırları görmezden gelmemeli, öncelikle de kendimizi eleştiri süzgecinden geçirip bu engellere karşı mücadele etmeliyiz. Eğer bunu yapmazsak proleter devrimcilerin birliği üzerine söylediğimiz sözler ikiyüzlülük örneği olacak ve öyle kalacaklardır. Böylesi bir tavır farklı ideolojik ve siyasetleri uzlaştırma, ilkesizce birleştirme tavrıdır. Dar grup menfaatlerini herşeyin üstünde tutma tavrıdır.

Proleter devrimcilerin birliği ancak Marksist-Leninist teori ve siyasetler üzerinde yükselebilir. Bizim çabamız farklı siyasetleri uzlaştırmak değil, doğru ideolojiyi ve siyasetleri hakim kılmaktır. Bizi birliği önemsememek, ertelemekle eleştirenlerin anlayamadıkları nokta tam da budur.

Yukarda Halkın Birliği için ilke sözünün soyut olmadığını belirtmiştik. Bizim bugün üzerinde proleter devrimcilerin birliğinin yükselebileceğini savunduğumuz ilke meseleleri şunlardır:

1. Dünya tahlili
2. Enternasyonalizm anlayışı
3. Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısının tespiti
4. Türkiye'de sınıfların tahlili, devrimde sınıfların mevzilenmesi, çeşitli siyasi akımların sınıfsal değerlendirmesi
5. Devrimin özü
6. Devrimin yolu
7. Milli mesele
8. Faşizm anlayışı
9. Çelişkiler anlayışı
10. Kitle çizgisi
11. Birleşik cephe anlayışı
12. Tarihin değerlendirilmesi
13. Devrimci mücadele tarihinin değerlendirilmesi

Ayrıca bu temeller üzerinde yükselen ve mevcut şartların tahliline dayanan;

a. Baş çelişki
b. Baş düşmanlar
c. Merkezi görev
d. Mücadele biçimi tespitleri de ilke meseleleridir.

Biz ilkelerimizi; bu meselelere ilişkin görüşlerimizi Halkın Birliği'nin şimdiye kadar yayınlanan sayılarında genel hatlarıyla ortaya koyduk ve tüm proleter devrimcilerin ve halkımızın eleştirisine sunduk.

Halkın Birliği, proleter devrimcilerin birliğinin ortaya koyduğu bu ilkeler üzerinde gerçekleşmesi için mücadele edecektir. Biz ayrıntı meseleler üzerinde fırtına koparmak tavrını yanlış ve zararlı görüyoruz.

Şüphesiz bu ilkeler mücadele içinde derinleşecektir. Ayrıca bugün ülkemizde proleter devrimci akımın bazı ilke meselelerini kavrayışı, bilimsel çözümleyişi çok yetersizdir. Bu meselelerin daha derinden kavranışı ve bilimsel temeline oturtularak ortaya konması mücadele süreci içinde gerçekleşecektir. Bu meselelerin bugünden hemen

halledilmesi proleter devrimci akım içindeki tüm hareketlerin boyunu aşmaktadır. Bu sebeple biz, böyle ilke meseleleri ve bunların ayrıntıları üzerinde fırtınalar koparma tavrına düşmeyeceğiz. Ayrıntılıları ayrılık konusu yapmayacağız, birliğin önüne dikmeyeceğiz.

HALKIN YOLU Marksizm-Leninizm ile Oportünizm Arasına Kesin Sınır Çekmemektedir

Halkın Yolu gazetesi geçmişteki küçük burjuva maceracı çizgisini aşma yolunda önemli mesafeler katetmiştir. Bu olumlu bir gelişme niteliğinde olmuştur. Fakat bugün vardığı noktada bir kararsızlık içindedir. Yönünü tam kestirememenin yalpalaması içindedir. Ortaya koyduğu siyasi tezler berrak değildir. Muğlaklık taşımaktadır. Proleter devrimci siyasetle, Aydınlık'ın oportünist siyasetinin ortasında durmaktadır. Birçok noktada bu ikisini uzlaştırma eğilimini taşımaktadır. Bu sebeple eklektiktir. Bir örnek vermek gerekirse, Halkın Yolu hem ülkemizde emperyalizme bağlı bir kapitalizmin hakim olduğunu, hem de ülkemizin yarı-feodal bir yapıya sahip olduğunu belirtiyor. Çelişkiler anlayışı ve tespiti de benzer biçimdedir. Böyle temel meselelerde muğlaklık zararlıdır ve kafaları karıştırır.

Halkın Yolu'nun Aydınlık'ı proleter devrimci saflarda görmesi, Aydınlık oportünizminin Halkın Yolu üzerindeki ve içindeki etkilerinden dolayıdır. Halkın Yolu bu yüzden "bütün farklılıklara rağmen hiçbir grup ötekilerinden nitelikçe farklı değil" diye yazıyor. Bu nedenle o, Aydınlık'ın kökleşmiş oportünizmini; sistemleşmiş hakim sınıflarla özellikle ABD emperyalizmi ve faşizmle uzlaşma çizgisini göremiyor. Aydınlık'ın her geçen gün oportünist çizgisini derinleştirdiğini ve en son artık açıkça "merkezi görev milli bağımsızlığı savunmaktır" diye yazacak hale geldiği, bir emperyaliste dayanarak diğerine karşı mücadele etmeyi savunduğunu ve pratikte de uyguladığını farkedemiyor. İşte bunu anlıyamamak Halkın Yolu'nu Marksizm-Leninizm ile oportünizm arasındaki sınırı kaldırmaya, nitelik farkını yok farzetmeye götürüyor.

Aydınlık uluslararası devrimci proletarya hareketinin temel ilkelerini savunmuyor. Uluslararası proletarya hareketinin temel ilkesi sınıf uzlaşması değildir. Uluslararası proletarya hareketinin temel ilkesi bir emperyaliste dayanarak diğerine karşı mücadele edilemeyeceğini gösteriyor.

Halkın Yolu'nun Aydınlık'a karşı uzlaşmacı tavrı pratikte, her somut durumda ortaya çıkmaktadır. Proleter devrimcileri Aydınlık oportünistleriyle uzlaştırmaya gayret etmekte, "çözümler" araştırmaktadır. Ancak böylesi çabalar sonuç vermez. Çünkü Marksizm-Leninizm ile oportünizm, revizyonizm birleştirilemez. Birleştirilebileceğini sananlar Marksizm-Leninizm aleyhtarı saflara kayarlar. Marksist olan yanları da körelir, yok olur. Halkın Yolu bugün bir yanıyla proleter devrimci saflarda durmakta, diğer yanıyla oportünizmle içiçe bulunmaktadır. Değişmeye, doğruları kabul etmeye açık olan yanı; taşıdığı proleter öz onun olumlu yanıdır. Ama önemli ölçüde taşıdığı oportünist ve revizyonist etkilerde olumsuz yanıdır. Halkın Yolu'nun bağrında taşıdığı bu iki yön arasındaki mücadele onun hareket hattını belirlemektedir. Halkın Yolu iç sınıf mücadelesini; kendi içinde proletarya ideolojisi ile burjuva ideolojisi arasındaki mücadeleyi kesintisiz sürdürmek zorundadır. Yanlışın atılıp, doğrunun hakim kılınması buradan geçer.

Halkın Yolu'nun ideoloji ve siyasette uzlaşıcı tavrının son bulması iç sınıf mücadelesinde bir yönün ağır basmasına bağlıdır. Halkın Yolu bir yerde karar kılmalıdır. Oportünist etkilerin sonucu siyasetinde muğlaklığı uzlaşıcılığı terketmelidir. Oportünist etkileri bertaraf etmede, doğruları almada ve kavramada kararlı ve cesur olmalıdır. Halka ve onun devrim davasına hizmet etmek istiyorsak böyle yapmalıyız. Proleter devrimci siyasetle, Aydınlık oportünizmini uzlaştırmaya çalışmak boş bir çabadır. Halkın Yolu bu çabadan vazgeçmeli, Aydınlık oportünizmine uzattığı bir elini geri çekmelidir. Bunu yapmakta kararsız kaldığı müddetçe oportünizme kayması kaçınılmaz olacak oportünist etkilerden arınması imkansız kalacaktır.

Halkın Yolu "geçmiş saflaşmaların yol açtığı ve günümüzde devam eden grup yapıları artık aşılmıştır, çünkü objektif tarihi temeli kalmamıştır" diye yazıyor. Bu doğru değildir. Geçmiş ayrılıklar "çarpık" değildi. Halkın Kurtuluşu'nun bir zamanlar yazdığı gibi "şekilsiz" de değildi. Hepsi sınıf mücadelesinin bir ürünüydüler. Farklı ideoloji ve siyasetlerin ürünüydüler. Gelişim süreci içinde elbette değişmeler oldu. Bazı gruplar hataların üzerine cesaretle yürüdüler, bunları aşmada kararlılık gösterdiler. Bu süreç bu günde devam ediyor. Hatalarını aşmak konusunda kararlılık gösterenler arasında elbette yakınlaşmalar oldu. Ancak ideolojide, siyasetlerde halen önemli farklar vardır. Halkın Yolu bir yandan doğru olarak "Temele ilişkin konularda farklı görüşler uzlaştırılamaz, ilkelerden taviz verilemez" diye yazarken hemen altında "Ancak, bütün bunlar başkadır, aşılmış grup yapılarını günümüzde devam ettirmeye çalışmak başka" demektedir. Bu ikisi birbiriyle çelişmektedir. Gruplar arasında temele ilişkin meselelerde ayrılık varsa grup yapısı günümüzde de devam edecektir. Biz temele ilişkin meselelerde henüz farklılıklar olduğu kanaatindeyiz. Bu gayet açıktır. Bu sebeple, eğer temel meselelerde taviz verilemeyeceği ilkesi doğruysa, grup yapıları daha bir süre devam edecektir. Grup yapılarının aşıldığı tespiti bugün için subjektif bir tesbittir. Bugün grup yapılarının aşıldığını değil, aşılması için gayet elverişli şartların olduğunu söyleyebiliriz. Grup yapıları hata ve zaaflara karşı kesintisiz yürütülecek kararlı ideolojik mücadele sonucu aşılacaktır.

Aydınlık ise hatalarını aşmada hiçbir çaba göstermedi. Onları örtbas ve aynen muhafaza etti. Aydınlık'ın bugünkü konuma gelmesi geçmişte mücadele sonucu yer yer yıkılan oportünizmini yamaması sonucu oldu. Yoksa Halkın Yolu'nun söylediği gibi Aydınlık'ın hatalarına karşı savaş açması sonucu değil.

Halkın Yolu'nun aşıldığı tespitini yaptığı, Halkın Birliği ile Aydınlık arasındaki ayrılık aşılmamıştır. Objektif tarihi temeli de vardır. Çünkü Aydınlık oportünizminin; hakim sınıflarla uzlaşma çizgisinin geçmişte kökleri vardır. "Anti-faşist mücadelenin amacı devrimci iktidarı kurmak değildir" (PDA, Ocak.1971) diye yazılan döneme, hatta ondan gerilere Kemalizm kuyrukçuluğuna uzanmaktadır. PDA'nın geçmişteki darbe teşvikçiliğine uzanmaktadır. PDA'nın 12 Mart muhtırasını "Reformcu burjuvazi ağır basmış görünüyor" (PDA, s.34, s.4) diye alkışlandığı döneme uzanmaktadır. Aydınlık'ın "proleter devrimci miras" diye sarıldığı geçmişin oportünizmine kadar uzanmaktadır.

Halkın Birliği geçmişin oportünist mirasını değil, marksist mirasını savunuyor ve ona sahip çıkıyor. Geçmişte doğru olan ne varsa onu savunuyor. Halkın Birliği Mustafa Suphi'yi savunuyor. Şefik Hüsnü'nün de olumlu ve doğru yönlerini savunuyor. Onu karalamıyor. Aydınlık'ın yazdığı gibi küfretmiyor da. Şefik Hüsnü'nün hem doğru, hem de yanlış; oportünist yönlerini görüyor. Esas olan yanının oportünizm olduğunu söyłüyor. Şefik Hüsnü'nün oportünizmi, onu Kemalizm kuyrukçuluğuna götürdü. Biz bu oportünizme miras diye sarılmıyoruz. Bu oportünizme miras diye sarılmak, hakim sınıflarla uzlaşmaya götürür. Bu oportünizme sarılmak, halka ve devrim davasına fayda değil zarar getirir. Aydınlık'ın geçmişteki oportünizme sarılması, onu Marksizm diye lanse etmesi, kendi oportünizmini gizlemek içindir. Çünkü onun bugün hakim sınıflarla uzlaşma çizgisinde ifadesini bulan oportünizmi, o pek sıkı sarıldığı geçmişteki oportünizm ile aynı soydandır.

Proleter devrimcilerin birliği geçmişin oportünizmi temelinde yükselmiyecektir. Proleter devrimcilerin birliği geçmişte devrimci olan ne varsa onun üzerinde yükselecektir. Geçmişin oportünizmini reddetmek, geçmişi inkar etmek değildir. Biz geçmişin hem olumlu hem de olumsuz yönlerini kavramalı, bunları tanımalı, olumlu yönlerini özümlemeli, olumsuz yönleri ise muhafaza etmemeliyiz. Bu tavrı takınmazsak "Marksizm-Leninizm'i yurdumuz şartlarına yaratıcı bir biçimde kaynaştıramadı"ğını, "yığınlar içinde kök salamadı"ğını, "Leninist örgütlenme esaslarını uygulamadı"ğını söylediğimiz Şefik Hüsnü ve onun izlediği siyaseti oportünizmden azade tutmak garipliğine düşeriz.

Halkın Yolu geçmişi değerlendirme konusunda da ara bir yerde durmaya çalışmaktadır. Daha doğrusu bu konuda Aydınlık oportünistlerine yakın durmaktadır. Yukarda sözünü ettiğimiz çelişki onun içinde geçerlidir. Şefik Hüsnü'nün Enternasyonale kabul, Troçkizme karşı mücadele gibi olumlu yönlerini görmek başka, ağır basan esas yönü vurgulamak başkadır. Aydınlık'ın yaptığı gibi "İ.Bilen'de aynısını söylüyor" diyerek doğruları karalamak, aslında hiç bir benzerliği olmayan iki tavrı yanyana koyarak doğruları boğmaya çalışmak fikri acizliğin ifadesidir.

Geçmiş konusunda araştırmamız gereken birçok şey vardır. Bugün için değerlendirmemizin çok sığ olduğu noktalar vardır. Elbette tüm bunları araştırmak, öğrenmek için çalışacağız, geçmişi ne inkar edeceğiz, ne de tabu olarak göreceğiz.

HALKIN KURTULUŞU Revizyonizmle Uzlaşma Çizgisini Henüz Altedememiştir

Halkın Kurtuluşu başlangıçta geçmiş hata ve zaaflarına karşı mücadele açmış, yanlış görüşlerini terketme yolunda cesaretli bir atılım yapmıştı. Geçmişin küçük burjuva maceracılığını mahkum etmesi devrimci hareketi güçlendiren olumlu bir gelişme idi. Ne var ki, Halkın Kurtuluşu bu olumlu gelişmesini aynı kararlılıkta sürdüremedi. Eski sol hatalarının kalıntıları arasında sağ hatalar belirdi ve giderek yer etmeye başladı. Gerek faşizm tahlilleri ve gerekse baş çelişki, baş düşman gibi somut siyasi tespitleri revizyonizmle uzlaşma çizgisini ifade ediyordu. Temel siyasetler geliştirip ortaya koyamamıştı. Grupçuluk ve tepeden bakma tavırları her yerde, her somut olayda kendisini gösteriyordu. Eleştiriye tahammülsüzlük eğilimleri gelişiyordu. Halkın Kurtuluşu eleştirilere öğrenmek için yaklaşmıyor, eleştiriler gururunu incitiyordu. Bu sebeple eleştirileri suçlama olarak nitelendiriyordu. Hatalarının cesaretle üzerine gitme yerine, bunları örtme, muhafaza etme ve sistemleştirme eğilimleri her geçen gün boy atıyordu. Ama her şeye rağmen değişmeye, doğruları kabul etmeye açık bir yönü de vardı.

Son zamanlarda Halkın Kurtuluşu'nun siyasi tespitlerinde bir takım değişmeler olduğu görülmektedir. Halkın Kurtuluşu eskiden savunduğu "faşizm tırmanıyor" sağ tespitini terketti. Ama bunu gerçekleştirirken başka hatalara düşmekten kurtulamadı. Bu defa da hakim sınıfların tüm kesimlerinin ayrım gözetmeden faşist olduğu "sol" tespitini getirdi. "Sürekli faşizm" teorisine maddi bir temel hazırlayan böyle bir tespiti önceleri Halkın Birliği'de savunmuştu. Halkın Birliği "sürekli faşizm" teorisini savunmadığı halde, bu tespitin ona yolaçtığını hayat içinde gördü. Ve faşizmin ve sosyal-faşizmin, komprador burjuvazi ve toprakağaları sınıfının en gerici, en şoven, en işbirlikçi kesimlerinin terörcü diktatörlüğü olduğu doğru tespitini benimseyerek, eski "sol" subjektivist tahlillerini terketti. Halkın Kurtuluşu faşizm tahlillerini yeniden gözden geçirmeli, söz konusu "sol" tespitleri terketmede cesaretli olmalıdır.

Diğer taraftan Halkın Kurtuluşu son zamanlarda sosyal-faşizme karşı mücadeleyi doğru bir biçimde ele alma doğrultusunda bir değişme içindedir. Ama halen köklü ele almamakta, doğruları benimsemekte tereddüt göstermektedir. Gazetede bir yanda "Kahrolsun Faşizm ve Sosyal-faşizm" sloganı yer alırken, diğer taraftan revizyonizmle uzlaşma çizgisini ifade eden "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" sloganı boy göstermektedir. Bu, Halkın Kurtuluşu'ndaki son gelişmelerin köklü olmadığını göstermektedir. Revizyonizmle uzlaşma eğilimlerini henüz altedemediğini göstermektedir. Sağlıklı bir gelişme ancak siyasi çizginin köklü bir özeleştirisi temelinde ve pratikte uygulandığında sağlanabilir. Bu yapılmadığında gelişme yüzeysel olur, hatalardan arınma yerine bir kısım doğrularla o hataları yamama niteliğini taşır. Bu sebeple hataları atmada cesaretli olmak, doğru yolda ilerlemenin teminatıdır. Yoksa bir hatadan kurtulurken başka bir hataya düşmek kaçınılmaz olur. Sağdan sola yalpalanır. Böylesi gelişme güven verici değil, kof bir gelişmedir ve bir zaman sonra mutlaka daha büyük olumsuzluklara ve zararlara yolaçar. Bu sebeple biz Halkın Kurtuluşu'ndaki son değişikliklerin özde değil, lafızlarda olduğu kanaatindeyiz. Ve değişme köklü bir özeleştiri temelinde ortaya çıkmadığı sürece bu kanaatimizi muhafaza edeceğiz.

Halkın Kurtuluşu'nun birçok temel meselede ne söylediği halen belli değildir. Bir yanıyla değişmeye açıkken, diğer yanıyla tutucu, hatalarını sistemleştirme eğilimleri de kendisini göstermektedir. Bu, siyase

tine ve pratik tavırlarına yansımakta, birbiriyle çelişen şeyler, muğlaklık ve bocalama ortaya çıkmaktadır. Halkın Kurtuluşu grupçuluğu altetmede de kayda değer bir başarı elde etmemiştir. Önemli derecede grupçu eğilim ve tavırları barındırmaktadır.Böyle tavırlar çok kere basit meselelerde ittifakı güçleştirmekte, imkansız hale getirmektedir. Halkın Kurtuluşu bu grupçu eğilim ve tavırları altetmek için yoğun çaba sarfetmelidir. Bu yönde çaba sarfetmeden birlik üzerine söylenecek sözler hiçbir anlam ifade etmez. Anlamsız bir temenniden ileri gidemez. Halkın Kurtuluşu temel siyasetlerini ortaya koymalıdır. Bu birlik meselesinin daha somut planda ele alınmasına olumlu bir katkı olacaktır. Temel siyasetler ortaya konmadan birlik üzerine konuşmak havanda su dövmeye benzer. Ne söylendiği, siyasetin ne olduğu belirli olursa, birlik ve ayrılık noktaları ortaya çıkar ve ne yapılması gerektiği somut olarak kendisini gösterir.

Bu sebeple Halkın Kurtuluşu'nun vakit geçirmeksizin siyasetlerini belirlemesi birlik meselesinin daha somut planda ele alınmasına hizmet edecektir. Birlik meselesinin geleceğe ertelemez olması, bunun yapılmasını zorunlu kılmaktadır.

Halkın Kurtuluşu'nun yapması gereken hatalarını ciddiyetle ele almak, eleştirilere öğrenmek için kulak vermek, köklü bir özeleştiriyle hatalarını düzeltmek olmalıdır. Kısmi düzeltmelerle hataları muhafaza etme tavrını terketmelidir. Temel meselelere ilişkin fikir ayrılıklarında uzlaşıcı olmamalı, iç sınıf mücadelesini bastırmamalıdır. İç sınıf mücadelesini bastırma ilerde daha büyük patlamalara yol açar. İç sınıf mücadelesinde uzlaşıcılığını yenmesi, Halkın Kurtuluşu'nun ideolojik ve siyasi yalpalamasına son verecektir. Bu da birlik için bugününden daha olumlu şartlar yaratacaktır. Çünkü siyasi yalpalama, muğlaklık, grupçulukla beraber doğruların kavranmasının ve birliğin önündeki büyük engellerdir.

İç sınıf mücadelesi konusunda ders alınacak birçok tecrübe vardır. Hataların, olumsuzlukların üzerine cesaretle yürümemenin daha büyük kayıplara yolaçtığı yaşanmıştır. Temel meselelere ilişkin görüş ayrılıklarının kararlılıkla üzerine gitmek gerektiği, temel meselelerde beliren farklı düşünceleri uzlaştırmanın ilerde daha büyük farklılıkları ve ayrılığı beraberinde getirdiği de yaşanmıştır. İç sınıf mücadelesi düzen ve disiplin içinde yürütülmelidir. İç sınıf mücadelesi meseleleri köklü bir şekilde ele alıp hatalardan arınmanın; birlik arzusuyla yola çıkıp daha üst bir birliğe varmanın bir aracı olarak görülmeli ve kavranmalıdır.

Birlik Meselesinde Hareketimize Yön Veren İlke "KENDİ GÜCÜNE GÜVEN" dir

Bugün ülkemizde proletaryanın öncü müfrezesinin yeniden yaratılmasının geç kalmış olduğu bir gerçektir. Bu geç kalışın başlıca sebebi modern revizyonist ihanettir. İdeolojik kargaşanın önemli ölçüde var olduğu günümüz şartlarında, devrimci akım içinde güçlü bir birlik arzusu da yeşermektedir. Bu iyi ve olumlu bir şeydir. Bu istek ideolojik kargaşanın durulduğu ölçüde güçlenecek ve gerçekleşecektir. Öyleyse tüm proleter devrimciler ideolojik mücadeleyi aralıksız sürdürmeli, bunu daha üst bir birliğe varmanın aracı olarak kavramalıdırlar. İdeolojik mücadeleyi yozlaştırma, zihni idman aracı, aydın gevezeliği, grupçuluğun,rekabetçiliğin bir unsuru haline getirme çabalarına aman vermemelidirler.

Proleter devrimcilerin birliği meselesine sadece şu veya bu gazete ve dergilerin birleşmesi açısından bakılmamalıdır. Bu meseleye proletaryanın öncü müfrezesinin oluşturulması açısından bakılmalıdır.

Proleter devrimcilerin birliği meselesinde hareketimize yön veren ilke "kendi gücüne güvenme" ilkesidir. Bu, sözkonusu meselede en büyük sorumluluğun bize düştüğü bilinciyle hareket etmemiz gerektiği anlamına gelir. Proleter devrimcilerin birliği meselesinde muhatap aldığımız gazetelerde aynı ilkeye göre hareket ederlerse, meselenin çözümü kolaylaşacak, daha hızlı adımlar atma, daha çabuk sonuca varma sağlanacaktır.

Kendi gücümüze güvenme ilkesine göre hareket etmemiz, ilkelerimiz neyse ortaya koymamız, bunları derinleştirmemiz, hatalarımıza karşı amansız olmamız, içimizdeki ve dışımızdaki dar grupçu eğilim ve tavırlarla kararlı mücadele etmemiz, mevcut ideolojik kargaşa içinde doğru fikirlerin hakim kılınması için revizyonizme ve her soydan oportünizme karşı uzlaşmaz savaş açmamız demektir. Tüm bunların yapılması için en büyük sorumluluğun bizim omuzlarımızda olduğu bilinciyle hareket etmemiz demektir.

Proleter devrimcilerin birliği için atmamız gereken somut adımlar ideolojik mücadeleyi kesintisiz sürdürerek, eylem birliğini geliştirmek olmalıdır. Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele temelinde eylem birliğini geliştirmeli, yaygınlaştırmalı ve sürekliliğini muhafaza ve daha üst düzeye çıkarma yolunda çabalarını artırmalıdırlar. Bu gayet önemlidir. Üzerinde proleter devrimcilerin birliğinin yükseleceği ideolojik, siyasi temel baş düşmanlara karşı mücadelenin şimdiden ortak yürütülmesi süreci içinde daha da belirginleşecektir. Çoğu zaman faşizme ve sosyal-faşizme karşı eylem birliğinin bile sağlıklı yürütülemediği mevcut şartlarda, üç gazetenin eylem birliğini yaygınlaştırması, sürekli kılma yolunda somut adımlar atması önemli bir gelişme olacaktır.

Proleter devrimcilerin birliği çerçevesinde üç gazete arasında eylem birliğini yaygınlaştırmak en üst birliğe varmayı kolaylaştıracaktır. Faşizme ve sosyal-faşizme karşı çıkan diğer demokrat, yurtsever akımlarla ittifakı proleter devrimcilerin birliği çerçevesinde üç gazete arasındaki eylem birliğinin üzerinde gerçekleştirmeye çalışmalıyız. Eylem birliği meselesinde üç gazete arasındaki eylem birliği esas alınmalıdır. Yurtsever ve demokrat akımlarla eylem birliği bu mihver üzerinde yükseltilmelidir. Ancak bunu kalıp gibi ele almamalı, her somut duruma yaratıcı biçimde uygulamalıyız. Faşizme ve sosyal-faşizme karşı tüm güçleri birleştirme çabasını aralıksız sürdürmeliyiz. Bunun için öncelikle üç gazete arasında eylem birliğinin sağlıklı işlerliğini kurmalı, bu eylem birliğini geliştirmeli ve sürekli kılmalıyız. Bunu esas alarak demokrat, yurtsever akımlarla,diğer özellikleri ne olursa olsun faşizme ve sosyal-faşizme karşı çıkmaları temelinde eylem birliği yapmaktan asla geri durmamalıyız. Yurtsever, demokrat akımların olumsuz bazı özelliklerini öne sürerek, onlarla faşizme ve sosyal-faşizme karşı ittifakı bile imkansız gören küçük burjuva sekter anlayışları mahkum etmeliyiz. Biz tüm yurtsever ve demokrat akımlarla, bunlar içinde Aydınlık'la da (oportünist bir çizgi izlemesine rağmen) faşizme ve sosyal-faşizme karşı eylem birliği yapmaya hazırız.

Ayrıca Halkın Yolu'nun "sloganlarda birliğin sağlanması" önerisini olumlu buluyoruz. Mevcut şartlarda grupçuluğun bir tezahürü olarak aynı muhtevayı ifade eden farklı sloganlar türetmek yaygın bir durumdadır. Proleter devrimciler farklı ideolojik-siyasi muhtevası olmayan sloganları aynılaştırmalıdırlar. Farklı ideolojik ve siyaseti ifade eden sloganların birliği ise ideolojik mücadele içinde gerçekleşecektir.

Bunun yanısıra üç gazete çeşitli konuların ve öncelikle temel meselelerin ele alındığı çeşitli biçimlerde toplantılar düzenlemelidir. Fikir alışverişi ve ayrılıkların giderilmesine yönelik tartışmalar yapmalıdırlar.

Biz Aydınlık oportünizmine karşı mücadeleyi aralıksız sürdürmek gerektiği inancındayız. Aydınlık oportünizmi devrimci saflarda önemli bir tehlikedir ve mücadeleyle altedilmelidir. Halkın Birliği bu nedenle Aydınlık oportünizmine karşı ideolojik mücadeleye özel önem verecektir. Özellikle Aydınlık'ın sınıf uzlaşması; bir emperyaliste dayanarak diğerine karşı mücadele etme ve faşistlerle uzlaşma çizgisine karşı mücadeleyi yoğunlaştıracaktır. Bunun yanısıra Aydınlık'ın doğmatik tezlerini ve geçmişini Marksist gösterme çaba ve tahrifatlarını eleştirecek ve teşhir edecektir. Halkın Birliği Aydınlık'ın oportünist siyasetini mahkum etmek için her imkanı değerlendirecektir. Proleter devrimciler Aydınlık oportünizmini mahkum etmek için her imkandan faydalanmalı, doğru siyasetlerine güvenmeli,Aydınlık'ın "ideolojik mücadeleden kaçıyorlar" demagojisine fırsat vermemelidirler.

İdeolojik mücadele, proleter devrimci siyasetleri geliştirecek, bir üst düzeye çıkaracak ve ideolojik temellerini daha da pekiştirecektir. Bu, sadece gazete sayfalarında değil her yerde, her alanda kesintisiz sürdürülmelidir. Marksizm-Leninizm'i daha fazla kavramaya çalışmalı, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini Türkiye devriminin somut meseleleriyle kaynaştırmasını öğrenmeliyiz. Proletarya partisini oluşturma görevini layıkıyla yerine getirmek buna bağlıdır.

Halkın Birliği, kendi dışındaki ve kendisindeki hata ve zaaflara karşı mücadeleyi aralıksız sürdürmek, proleter devrimcilerin birliğini gerçekleştirmek yolunda Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu gazeteleriyle eylem birliğini geliştirip yaygınlaştırmak ve sürekli kılmak kararındadır. Halkın Birliği, proleter devrimcilerin birliği önündeki engelleri yıkmak için yılmadan mücadele etmek azmindedir.

HALKIN BİRLİĞİ

İLKESİZLİĞE, REVİZYONİZMLE UZLAŞMAYA KARŞI MÜCADELE EDELİM

Halkın Kurtuluşu'nun Dörtyol'da (Hatay) düzenlediği, "faşizmi, siyasi cinayetleri ve gerici eğitimi protesto" miting ve yürüyüşünde Halkın Birliği'nden arkadaşlara söz hakkı verilmesi, eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesi ışığında ortak sloganların tesbit edilmesi devrimcilerin birliği açısından olumlu tavırdı.

Ortak sloganların tespiti pratikte en azından o sloganlar etrafında ortak hareket etmeyi getirir. Şayet ortak hareket edilmiyorsa bu ilkesizliktir ve devrimci dürüstlükle bağdaşmaz.

Halkın Kurtuluşu taraftarları revizyonizmle uzlaşma eğilimlerini bu mitingde de birkez daha sergilediler. Bu arkadaşlar tesbit edilen ortak sloganları çok az atmalarına; bazılarını hiç atmamalarına rağmen, kendi grupçu sloganlarını bol bol attılar. Hele hele revizyonizmle uzlaşan, sosyal-faşist gelişmeyi gözardı eden, yalnız faşizmi baş çelişki alan bir anlayışın ürünü olan, "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" sloganını ağızlarından düşürmediler. Halbuki miting öncesi, "faşizme,sosyal-faşizme ölüm, halka hürriyet" sloganı ortak slogan olarak tesbit edilmişti. Bu slogan günümüz şartlarında baş çelişki tesbitinden çıkan, halkın can düşmanlarını, demokratik halk devriminin hedeflerini gösteren kitlelerin kurtuluşunun yalnız faşizmin değil, aynı zamanda sosyal-faşizmin de ölümüyle gerçekleşeceğini vurgulayan, doğru bir slogandır. Bu arkadaşlar ülkemizin somut şartlarının, somut tahlilinden çıkan böylesine doğru bir sloganı atmadılar; atmadıkları gibi, bu attığımızda da buna katılmadılar; katılmadıkları gibi "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" sloganıyla bastırmaya çalıştılar. Halka karşı devrimci sorumluluk,ve ilkelere bağlı kalmak bu mudur?

Birlik meselesiyle ilgili sayfalar dolusu yazı yazan bu arkadaşların, grupçu yanları,teoride söyledikleriyle, pratikte hayata geçirmelerini engellemektedir. Bu arkadaşların grupçu, ilkesiz, revizyonizmle uzlaşan yanlarına karşı mücadele etmek, halka olan sorumluluğumuzun bize yüklediği bir görevdir.

Bizim ise; arkadaşların bu hatalı tavırlarına karşı ilk başlarda kayıtsız kalmamız, ilkesizliktir. Biz bu hatamızı gördük ve miting alanında tesbit edilen ilkeler, disiplin ve ortak sloganlar doğrultusunda kararlı bir şekilde devrimcilerin eylem birliğini sağlamaya çalıştık.

Ayrıca mitingin ön çalışmaları yetersizdi. Gerek miting öncesi, gerekse de miting anında Dörtyol halkının talepleri doğrultusunda bir çalışmanın ihmal edilmesi vahim bir hataydı. Bu hata devrimcilerin halktan tecrit olmalarına ve kitlelerin mitinge seferber edilmemelerine yol açtı.

Biz bu arkadaşlarımızı proleter devrimci saflarda görüyor ve dostça uyarıyoruz.

İLKEYE SIKI SIKIYA BAĞLI KALARAK, BİRLİĞİ GÜÇLENDİRME YOLUNDA ENGELLERİ AŞALIM.

İSKENDERUN'DAN
HALKIN BİRLİĞİ GÖRÜŞÜNÜ SAVUNAN DEVRİMCİLER

SOSYAL-FAŞİSTLER "BA
RUSYA'YA KÖLELİĞİ S

Önceki sayımızda, sosyal-faşistlerin "ileri demokrasi" olarak tanıttıkları düzenin, sosyal-faşist diktatörlük anlamına geldiğini belirtmiştik. Bu yazımızın sınırlı çerçevesi içerisinde sosyal-faşistlerce tekrarlanan "bağımsızlık" sözünün, onların dilinde hangi anlama geldiğini, hangi amacı gizleyen bir maske olduğunu göstermeye çalışacağız. Bu konuda da sosyal-faşistlerin kendi söylediklerini esas alacak, bunlara dayanacağız.

Sosyal-faşist T"K"P'nin organı Atılım "Ulusal bağımsızlık" üzerine şunları söylüyor:

"Partimizin ulusal ve sosyal kurtuluş programı... NATO'dan çıkmak, ikili Anlaşmaları yırtmak, topraklarımızdaki bütün NATO ve Amerikan üslerini kaldırmak, bugünkü halk düşmanı rejimi devirmek, bağımsız, tarafsız bir dış politika izlemek" (Atılım, S.14,s.1)

İşte sosyal-faşist T"K"P'nin siyasi ve askeri "bağımsızlık" üzerine söyledikleri ana hattıyla böyledir.

T"K"P'nin belirttiği ve bütün sosyal-faşist örgüt ve çevrelerce benzer şekilde ifade edilen bu sözler üzerinde duralım. Burada söylenenleri, sosyal-faşistlerin diğer söyledikleriyle ve yaptıklarıyla karşılaştıralım. "Bağımsızlık" sahtekarlığının gerçek anlamını görelim.

Aklımızda tutmamız gereken bir noktayı hatırlatmakta yarar görüyoruz. Elbette sosyal-faşistler gerici amaçlarını doğrudan ortaya koyamazlar. Onlar iğrenç emellerini süslü, parlak cümleler ardına gizliyorlar. Onların ne söylediklerini anlayabilmek, bazı kelimelerin sosyal-faşistlerin gerçek amaçlarını belirten sade açıklamalarla anlatımını gerektirmektedir. Biz yeri geldikçe bu yolu kullanacağız.

"Bağımsız,Tarafsız" Dış Politika mı, Rusya'ya Kölelik mi?

Yukarıdaki satırlardan görüldüğü gibi sosyal-faşistler Türkiye'nin Amerikan emperyalizminden bağımsızlığını savunuyor ve bu yolda alacakları tedbirleri, atacakları adımları belirtiyorlar. Bunun yerine "bağımsız, tarafsız bir dış politika" izliyeceklerini söylüyorlar. İlk bakışta çekici görünen bu sözlerin altında yatan gerçekleri beraberce izleyelim. Şu ünlü "bağımsız, tarafsız dış politika"nın hangi anlama geldiğini sosyal-faşistlerin belgelerinden öğrenelim. Atılım Mayıs 1976'da şunları söylüyor:

"Komünist partilerin, ilerici, devrimci örgütlerin, en başta komünistlerin Leninci görevi yeryüzünde barış ve sosyal ilerlemenin, sosyalist hareketin, komünist ve işçi hareketlerinin, ulusal bağımsızlık hareketinin ana gücü, tükenmez güç kaynağı olan Sovyetler Birliği'ni, sosyalist ülkeler topluluğunu, proleter enternasyonalizmini canla başla savunmaktır." (Atılım,S.29 s.2)

Böylece sosyal-faşistlerin "ulusal bağımsızlık hareketinin ana gücü, tükenmez güç kaynağı" olarak sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'ni ve diğer uydu ülkeleri gördüğünü anlıyoruz. Dikkat edilirse Rus sosyal-emperyalizmi "ulusal kurtuluş hareketinin ana gücü" kabul edilmektedir. Yani, dünya milletlerinin, milli bağımsızlıklarının en tehlikeli iki düşmanından biri, dünya milletlerinin önemli bir bölümünü milli boyunduruk altında inleten Rus sosyal-emperyalizmi, sosyal-faşistlerin sözde "bağımsızlık" hareketini başarıya ulaştıracak ana güçtür. Sosyal-faşistler artık Sovyetler Birliği'nin "ulusal bağımsızlık hareketini" "destekleme"si gibi daha dolaylı bir ifade de kullanmıyorlar. Onlar açıkça sosyal-emperyalist Rusya'yı "ana güç" kabul ederek, bizzat sosyal-emperyalist müdahaleyle "ulusal bağımsızlık"ın gerçekleştirileceğini savunuyorlar. Elbette, onların Sovyetler Birliği'nin "ana güç" rolünü oynadığı "ulusal bağımsızlığı"nın anlamı, Rus sosyal-emperyalizmi'ne tam bağlılık; halkımızı Rus sosyal emperyalizminin kölesi haline getirmektir.

Ama sadece bu kadar değil... Atılım'dan T"K"P'nin savaş amacını öğrenelim.

"Dünya barışının ve devrimci sürecin kalesi Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerle içten dostluk ve işbirliği için savaş!" (Atılım, S.17, s.5)

"Bağımsız ve tarafsız dış politika" yalanının ardında yatan gerçek gittikçe daha açık anlaşılıyor. O gerçeğin, kurdun kuzuyla dostluğuna benzeyen Sovyetler Birliği ve uydularıyla "dostluk" olduğu, sosyal-faşistlerin Rus sosyal-emperyalizmiyle "işbirliği" için savaştıklarını yukarıdaki sözleri açıkça gösteriyor. Halkımız Rus sosyal emperyalizmiyle "işbirliği"nin acı sonuçlarını kendi tecrübeleriyle öğrenmektedir. Yeni Çarların muazzam sömürülerinin bir parçası olan borç faizleri, halkımızın sırtından çıkıyor. Halkımız, sosyal-emperyalistlerin dış ticaretteki soygunlarının kendi omuzuna bindirilen acısını duyuyor. Enerji kaynaklarının bağımlılığının, geri teknoloji ürünü fabrika kazıklarının, teknolojik bağımlılığın anlamını gittikçe daha iyi kavrıyor ve bütün bunları yapan Rus sosyal-emperyalizmiyle "dostluk ve işbirliği için savaş"anları daha yakından tanıyor, lanetliyor.

Bir de efendisine övgü düzen bir uşağı dinleyelim. T"K"P Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ.Bilen'in Yeni Çarların elebaşısı Brejnev'e 70. doğum yıldönümü dolayısıyla yolladığı mesajdan bir parçayı izleyelim:

"Halkımız, Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında saldırmazlık, dostluk paktı bağlanmasını istiyor. Barış, özgürlük, ulusal bağımsızlık, sosyalizm uğruna Türkiye işçi sınıfının, Türkiye halkının, Türkiye Komünist Partisi'nin yürüttüğü savaş yolunu siz, L. İ.Brejnev yoldaş aydınlatıyorsunuz." (Atılım, S.37, s.1-3)

Efendisine kölece bağlı bir uşak ruhuyla kaleme aldığı bu mesajda İ.Bilen, Türkiye halkının "Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında saldırmazlık, dostluk paktı bağlanmasını" istediği yalanını utanmadan söylüyor. Kendi uşakca arzusunu halkımıza maletmekten çekinmiyor. Ama buradaki itiraflar içinde en dikkate değer olanı, milli bağımsızlığımızın en büyük düşmanlarından, milli bağımsızlığımızı kazanmak için kendisine karşı savaş yürütmek durumunda bulunduğumuz Rus sosyal-emperyalizminin 1 no.lu şefi Brejnev'in, "ulusal bağımsızlık..... yolunu aydınlat"tığıdır. Rus sosyal-emperyalizmin in ve onun 1 no.lu şefi sıfatıyla Brejnev'in ülkemizi sömürgeleştirme emelleri ve bu yoldaki çabaları düşünülürse "ulusal bağımsızlık yolu" olarak tanıtılan yolun Rus sosyal emperyalizmine kölelik yolu anlamına geldiği ortaya çıkar. İşte sosyal-faşistler "bağımsızlık ve tarafsızlık" adı altında böyle bir köleliği savunmaktadırlar. T"K"P böyledir de, diğer sosyal-faşistler farklı mıdır? Şimdi bu soruya cevap verelim.

Sosyalist "Yardım ve Destek" mi, Sosyal-emperyalist Soygun mu?

Sosyal-faşist TSİP'in yarı-resmi organı Kitle dergisinin bağımsızlık konusunda söylediklerini izleyelim. Önce Hora Gemisi'nin Ege'ye çıkıp araştırmalar yaptığı sırada Kitle'nin yazdıklarını okuyalım. Kitle "kendi gücüne dayan" ilkesi konusunda şunları söylüyor:

"Hiç kuşkusuz, uluslararasında ekonomik ve teknolojik işbirliğine karşı değiliz. Hiçbir zaman 'kendi gücüne dayan' gibilerden bilim dışı, gerçeklik dışı ve de milliyetçi sloganlara iltifat etmeyiz."(Kitle, S.122, s.3)

Sosyal-faşist Kitle'ye göre "kendi gücüne dayan" ilkesi "bilim dışı, gerçeklik dışı ve de milliyetçi" sayıldığına göre ne yapmak gerekir? "Bilimsel, gerçeğe ve akla uygun ve de enternasyonalist" yol nedir? Sosyal-faşist Kitle'nin "iltifat" ettiği şeyin ne olduğunu öğrenelim.

"Azgelişmiş ülkelerin toplumsal ilerlemesi ancak ve ancak -hiçbir sömürü amacı gütmeyen, tam tersine azgelişmiş ülkelerin emperyalizmden bağımsızlaşmalarını hızlandırmayı, üretici güçleri geliştirerek, sosyalist devrimin maddi-objektif koşullarını hazırlamayı öngören- sosyalist sistemin yardımı ve desteği ile mümkündür." (Kitle, S. 122, s.3)

Birçok yönden ele alınması mümkün olan bu pasajda açıkça beliren revizyonist üretici güçler teorisi gibi anlayışları eleştirmeyi, konumuz açısından fazla önem taşımadığı için bir yana bırakarak, başlıca üç bakımdan ele alalım.

Öncelikle, "Kendi gücüne dayan" ilkesini "milliyetçi" kabul eden Kitle'nin enternasyonalizminin, sosyal-emperyalizme kölece bağlılık anlamına geldiği açıkça anlaşılmaktadır. Kitle, "azgelişmiş ülkelerin toplumsal ilerlemesi ancak ve ancak... sosyalist sistemin yardımı ve desteği ile mümkündür." diyor. Bunun dışında bir yol görmediğini ısrarla belirtiyor. Sosyal-emperyalistlerin "yardım ve destek" adı altında sömürü, baskı ve tahakküm uyguladıklarını dikkate alırsak "toplumsal ilerleme" adı verilen şeyin, nasıl bir "ilerleme" olduğu ortaya çıkar. Amerikan emperyalistlerinin "yardım ve desteği" neyse Rus sosyal-emperyalizminin "yardım ve desteği" odur. İkisi arasında en küçük fark yoktur. Bu şartlardaki "toplumsal ilerlemenin", toplumun Rus sosyal-emperyalizmine köleliğe doğru ilerlemesi olduğu açık değil midir?

Kısacası Kitle meseleyi açık koyuyor: "Kendi gücüne dayan"mak "bilim dışı gerçeklik dışı"dır. Ya Amerika'ya, ya da Rusya'ya dayanmak zorundasınız. "Milliyetçi" olmayı reddedip, "enternasyonalist ve de gerçekçi" olmak istiyorsanız, bu söylediklerimizi kabul edip, kendinizi Rus sosyal-emperyalizminin kollarına atmalısınız. Bunun ne kadar iyi ve yararlı olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez. Böylece sizi "hayalci" ve "milliyetçi" olmaktan da kurtarmış oluyoruz. Kitle'nin söyledikleri değişik kelimelerle budur. Ancak Türkiye halkı her türlü köleliği reddedecek, tehdit ve aldatmacaları yerle bir edecek kendi gücüne dayanarak yarının Türkiyesi'ni demokratik halk iktidarı altında kuracaktır.

"Üretici güçlerin geliştirerek, sosyalist devrimin maddi objektif koşullarını hazırlamayı öngören sosyalist sistem"le ilgili sözlere sadece şöyle karşılık vermek yeterlidir. Amerikan emperyalizmi ve diğer emperyalist devletler de Türkiye'de yaptıkları bir dizi yatırımla sizin mantığınıza göre benzer rol oynamaktadırlar. Öyleyse, onların girişimini de ilerici ve olumlu saymalısınız. Ama hayır.... Size göre sadece efendilerinizin yaptıkları "ilerici" sayılmalıdır. Diğerleri ise gerici sayılarak, tüm yatırımları Rus sosyal-emperyalistlerinin gerçekleştirmelerine ortam hazırlanmalıdır. Sosyal-faşistlerin mantığıyla, Ereğli Demir Çelik Fabrikasını, Petkim tesislerini ve benzeri onlarcasını kuran Amerika, onlarca fabrikayı kurup işleten Almanya, Fransa, İsviçre, İtalya, Hollanda vb. hep ilerici sayılmalıdır. Çünkü onlar da "üretici güçleri geliştirerek, sosyalist devrimin maddi objektif koşullarını" hazırlamaktadırlar.(!) Hayır! Emperyalistler ve sosyal-emperyalistlerin tek amacı talandır, soygundur. Onlar bütün bunları yaparken zorunlu değişiklikler yaratmaktadırlar. Fakat bu gelişmenin esas yanı, üretici güçlerin tahribi, bağımsız, hızlı ve sağlıklı gelişmesinin engellenmesidir.

Son olarak, "Hiçbir sömürü amacı gütmeyen..... sosyalist sistem" ifadesi üzerinde duralım. Gerçekler sosyal-emperyalizmin, azgın bir sömürücü olduğunu göstermektedir. Rusya, İskenderun Demir Çelik'te olduğu gibi geri bir tekniğe sahip olan, hammaddesini (kömür) yurt dışından temin etmek zorunda olan tesisleri veya şantaj vasıtası olarak kullanabileceği elektirik enerjisi gibi bir sanayi hammaddesini pahalıya satmakta, karşılığında, başta tarım gelmek üzere çeşitli ürünlerimizi ucuza kapatmaktadır. OPEC ülkelerinin petrol ambargosu sırasında, Irak'tan düşük fiyata aldığı petrolü Hollanda'ya pahalıya satan, böylece hem sömürü sağlayan, hem de OPEC'in haklı direnişine darbe indirmeye çalışan Rusya'ydı. Revizyonistlerin "sosyalist sistemin merkezi" olarak tanıttıkları Rus sosyal-emperyalizminin Türkiye'ye verdiği krediler Amerikan kredileriyle karşılaştırılırsa, "sömürü amacı gütmeyen yardım" adı altında en ağır sömürünün uygulandığı kolayca görülebilir. Bir sosyalist ülkenin hiçbir zaman faiz alamayacağını, vereceği borcun uzun süreli (30 yıl gibi) olması gerektiğini belirtelim. Sosyalist ülkeler, çoğu zaman güçleri oranında karşılıksız yardımda bulunmakta, borç verdiklerinde

"BAĞIMSIZLIK" ADINA
Ğİ SAVUNUYORLAR

ise, borç verilen ülkenin bağımsızlığına tam bir saygı göstermekte, uzun süreli ve faizsiz borç vermektedirler. Rus sosyal-emperyalizminin, tutumu temelden farklıdır. O bütün emperyalist soyguncular gibi davranmakta, faiz yoluyla önemli bir sömürüde bulunmaktadır. Sosyal-faşistler açık sömürüyü gizleyerek efendilerini masum göstermeye çalışıyorlar. Onlaraı cevabımız şu olacaktır. Gerçekler devrimcidir, siz de ne tür dalavereler çevirirseniz çevirin, tarihin yargısından kurtulamayacaksınız, gerçekleri örtbas edemiyeceksiniz.

Sosyal-faşist Kitle'nin herhangi bir milletlerarası mesele karşısındaki tavrı, o meselede Rusya'nın tavrına ve çıkarlarına göre oluşmaktadır. Ege meselesinde Hora'nın araştırmalarıyla ilgili sözleri bunun açık kanıtıdır.

"Sözkonusu araştırmaların emperyalizmin ve işbirlikçilerinin lehine değil, dünya devrimci sürecinin lehine olabilmesi için, şu yada bu şekilde anti-emperyalist bir öz taşıması ve bu nedenle sosyalist sistemle, diğer anti-emperyalist ulusal devletlerle dayanışma içinde bulunması şarttır. Böyle bir durum ne Türkiye, ne de Yunanistan için sözkonusudur... derinleşen bunalımın çözümünde hakem ve ağababa rolünü gene ABD üslenmiş... (Kitle, S.122, s.3)

Kitle'nin dilindeki "dünya devrimci süreci"'nin dünyanın sosyal-emperyalist hakimiyete giriş süreci, "sosyalist sistem"in sosyal-emperyalist sistem, "anti-emperyalist ulusal devletler"in sosyal-emperyalizme bağlı veya uzlaşma halindeki devletler anlamına geldiğini hatırlarsak, sosyal-faşistlerin tavrını belirleyen ölçünün, o olayın sosyal-emperyalizmin menfaatlerine uyup uymaması olduğunu kolayca anlayabiliriz. Kitle "hakem ve ağababa rolünü" ABD yerine Sovyetler Birliği'nin üstlenmiş olsaydı bu gelişmeyi devrimci, ilerici olarak tanımaya ve alkışlamaya hazır olduğunu belirtiyor. O, bağımsızlık sözünden Amerikan emperyalizminden bağımsız olmayı, rus sosyal-emperyalizmine ise kölece bağlılığı anlamaktadır. Sosyal-faşistlerin dilindeki "bağımsızlık" alçakça bir yalan ve utanmazca bir demagojidir.

T"K"P ve TSİP böyle söyler de, sosyal faşist Özgürlük Yolu onlardan aşağı kalır mı? Şimdi de Özgürlük Yolu'nun bağımsızlık anlayışını ele alalım.

Sosyal-faşistler Sosyal-emperyalizme Dayanmayan Hareketleri Gerici İlan Ediyorlar

"Açıktır ki gerek hareket sırasında ve gerekse hareketin başarısından sonra olsun dünya sosyalist sistemi Ulusal Kurtuluş hareketlerinin vazgeçilmez dostu, güvencesi ve desteğidir."

"Dünya sosyalist sistemine karşı olan tavır açık bir şekilde anti-sosyalist bir tavırdır ve ulusal hareketleri devrimci bütünden tecrite götürür. Uluslararası devrimci ittifaklardan kopuk ulusal hareketlerin başarı şansları da yoktur."

"Sosyalist sisteme ve Sovyetler Birliği'ne düşmanlık ulusal hareketlere 'milli burjuvazi'nin egemen olmasına ve bu hareketlerin devrimci ilkelerden sapmasına götürür. Anti-sovyetizm ulusal hareketlerin tecritini ve yenilgisini hazırladığı gibi ideolojik ve politik alanda da burjuvazinin ve diğer gerici ve tutucu sınıf ve tabakaların görüşlerini yansıtır..."(Özgürlük Yolu, S.20, s.22-26-27)

İşte böyle söylüyor Özgürlük Yolu.... Kısacası, sosyal-emperyalizmin karşı-devrimci amaçlarına karşı duran herkesi, gericilikle suçluyor, milli hareketlerin mutlaka sosyal-emperyalizme dayanması gerektiğini söylüyor. Özgürlük Yolu'na göre de sosyal-emperyalist baskı ve sömürüye karşı olmak devrimciliği terketmektir, onun dilindeki devrimciliğin anlamı sosyal-emperyalistlere uşaklık etmektir.

Milli hareketlerin başarısı sosyal-emperyalizme karşı mücadele etmeden söz konusu olamaz. Sosyal-faşistlerin "gerici","devrimden sapma", "başarısız" gibi sözleri, git gide daha fazla ayağa kalkan ve sosyal-emperyalizme karşı da mücadeleye atılan halkları aldatmak ihtiyacından doğmaktadır.

Kısacası Özgürlük Yolu "bağımsızlık" adı altında diğer sosyal-faşistler gibi Rus sosyal-emperyalizmine köleliği savunmaktadır.

Sosyal-emperyalizmin devlet bağımsızlığı konusundaki tutumu 1968'deki Çekoslavakya'nın işgalinde açıkca görülebilir. Çekoslavakya'yı tanklarıyla işgal eden sosyal emperyalistlere dayanarak bağımsızlık mücadelesi yürütülebileceğini söylemek, ya sosyal-emperyalistleri tanımamaktan, ya da sosyal-emperyalizme bilinçli hizmet çabasından ileri gelmektedir. Yurdumuzdaki sosyal-emperyalizmin uşakları sosyal-faşistler de bu müdahaleyi açıkça desteklemiş, bağımsızlık üzerine sözlerinin sahteliğini göstermişlerdi. Sosyal-faşist T"K"P'nin Çekoslavakya "Komünist" Partisi XV. Kongresi'ne katılan MK Politbüro üyesi A.Saydan, Kongre'de yaptığı konuşmada bakın neler söylüyor. A.Saydan, Ç"K"P'nin elde ettiği sözde başarılardan bahsediyor ve şöyle devam ediyor;

"Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin, dünya barışını korumak, güçlendirmek, proletarya enternasyonalizmini kuvvetlendirmek ve sosyalist ülkeler topluluğunun karşılıklı yardımlarında biçimlenen Lenininci politika bu başarıların elde edilmesine, önemli ölçüde katkıda bulunmuştur."

"Halkımızın bağımsızlık, özgürlük ve kurtuluş savaşında Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye yardımları önemli bir yer tutmakta ve bu savaşa destek olmaktadır. Sovyetler Birliği'nin barış ve yardım politikası anti sovyetizmin, anti-komünizmin gerilemesine demokratik akımların güçlenmesine sebep olmaktadır." (Atılım, S.29, s.5)

Çekoslavakya halkı sosyal-emperyalist "proleter enternasyonalizmi"nin Rus süngüsü ve kurşunu anlamına, "yardım"ın ise Çekoslavakya halkının sömürülmesi ve ülkenin zenginlik kaynaklarının gaspedilmesi anlamına geldiğini iyi bilmektedir. Rus işgaline karşı direnmiş bir halka "enternasyonalizm" ve "yardım"dan dem vurmak, ona hakaret etmek, sosyal-emperyalist efendisine ise yaranmak istemektir. Sosyal-faşist A.Saydan, sosyal-emperyalist sömürüyü "yardım" olarak tanıtmakta, bu sözde yardımdan doğan ülkemizdeki Rus etkisinin nispi artması sonucunu ise "demokratik akımlar" adını verdiği Rus taraftarı akımların güçlenmesi olarak belirtmektedir. Besbelli ki sosyal-faşistler, yurdumuzun sosyal-emperyalist Rusya'ya bağımlılığının artmasını "bağımsızlık, özgürlük ve kurtuluş"a kavuşmak "demokrasi" nin yerleşmesi" olarak yutturmaya çalışıyorlar. Fakat çabaları boşunadır.

Sosyal-emperyalistleri bağımsızlık güçlerinin en büyük desteği ilan edenler onun "sınırlı egemenlik", "sosyalist entegrasyon", "uluslararası işbölümü" gibi gerici tezlerini gözden saklamaya çalışıyorlar. Rus sosyal-emperyalistlerinin uyduları üzerindeki siyasi ve askeri kontrolunu, ekonomik sömürüsünü, kültürel etkisini vb. eksiksiz gerçekleştirmenin aracı olan bu teoriler üzerinde başka bir zaman duracağız. Burada sadece "bağımsızlık" sözünü sahtekarca dillerine dolayan sosyal-faşistlerin, efendilerine uşaklıkta yarıştıklarını ve bu sosyal-emperyalist teorileri kayıtsız şartsız desteklediklerini belirtelim.

Sosyal-faşistlere Göre Uşak Olmayan Milliyetçidir

Sosyal-faşist Kitle dergisi sosyal-emperyalistleri "revizyonist" bulan, öte yandan sosyal-emperyalistleri devrimcilere dahi karşı savunan orta yolcuları bakın nasıl suçluyor:

" 'sol' kanat revizyonistlerinin milliyetçi özlerinin yansımalarından birisi de çoğu kez 'küçük güç şövenizmi' olarak ortaya çıkar. Dünya devrimci sürecinin öncüsü olan sosyalist sistemin muazzam gücü, dünya politikasında giderek artan etkinliği ve dünya sosyal gelişiminde derinleşen belirleyici konumu, bu küçük-burjuva gruplarını rahatsız etmektedir... 'sol' (ve de sağ) revizyonistler, dünya sosyalist sistemi içinde Sovyetler Birliği'nin gücü karşısında bir çeşit 'ulusal bencilliğe', aşağılık duygusuna kapılmakta ve köklü milliyetçi dürtüleriyle, milliyetçi şartlanmalarıyla sosyalist sisteme ve özellikle Sovyetler Birliği'ne karşı çıkmakta" (Kitle, S.148, s.11)

Görüldüğü gibi Kitle, Sovyetler Birliği'yle uzlaşarak onu eleştirmeyi bile "milliyetçilik" olarak suçlamakta, ve "küçük güç şövenizmi" diye zorlanarak uydurulmuş bir terim yaratmaktadır. "Aşağılık duygusu", "milliyetçi şartlanma" gibi bayağı suçlamalarla, kendisi gibi uşak olmayanlara karşı tavır almaktadır. Sosyal-faşist Kitle uzlaşma ile dahi yetinmemekte, kayıtsız şartsız teslimiyet ve uşaklık istemektedir.

Yine Kitle dergisi "barış ve bağımsızlık maddeleri" olarak tanıttığı istekleri arasında şu talebi ileri sürüyor:

"Sovyetler Birliği ve Bulgaristan'la dostluk ve iyi komşuluk ilişkilerinin geliştirilmesi, ayrıca tüm sosyalist ülkelerle ekonomik ve teknik işbirliğinin güçlendirilmesi sosyalist ülkelerle kültür anlaşmasının gerçekleştirilmesi TC. hükümetleri tarafından 10 yılı aşkın zamandır askıda bırakılan, savsaklanan (1966'da parafe edilmiş) Türk-Sovyet kültür anlaşmasının gerçekleştirilerek parlamentodan geçmesi" (Kitle, S.135, s.3)

Kısacası, ekonomik, teknik, kültürel alanlarda daha fazla bağımlılık; sosyal-faşistlerin istediği budur. Onlar bu taleplerinin sonuçlarını şöyle özetliyorlar;

".... Türkiye gibi emperyalizme bağımlı ülkelerde bu bağımlılığı azaltacak, emperyalizmin sömürü olanaklarını daraltacak ve toplumsal ilerlemeye katkıda bulunacak, gelecekteki sosyalizmin maddi ve teknolojik temellerinin olgunlaşmasını hızlandıracak doğrultuda ekonomik ve teknik işbirliği."

"Böylece sosyalist sistemin artan gücü emperyalizme olduğu kadar, ona bağımlı ülkelere de kendisi ve ilkelerini giderek artan oranlarda dayatmaktadır. Sosyal sistemin emperyalizme dayattığı detant politikası, Türkiye'de faşizmin tırmanış emelleri ni gemleyen uluslararası (dış) koşulların başında gelmektedir." (Kitle, S.144, s.3)

Görüldüğü gibi sosyal-faşistler Amerikan emperyalizminden ve diğer Batılı emperyalistlerden bağımsızlaşmanın yerini, sosyal-emperyalizme bağlılığın alması gerektiğini savunmaktadırlar. Bu gelişmenin "faşizmin tırmanış emellerini gemleme" olarak tanıttıkları iç etkisinin, sosyal-faşizmi güçlendireceğini de belirtiyorlar. Daha önceki alıntılarda açıkça görülebilen bu durum, onların iktidar olma arzularının, efendileri Rusya'nın Türkiye'deki gelişmesine sıkı sıkıya bağlı olduğunu da ortaya çıkartıyor.

Sosyal-faşistler 13 Şubat'taki DİSK gecesinde haykırdıkları, sosyal-emperyalizme bağlılıklarını belirten "Yaşasın Sovyetler Birliği" sloganına karşı mücadele ederek, sosyal-faşistleri teşhir eden devrimcilere adice saldırıyorlar. Onlar bu olayı "yüksek enternasyonalist coşku" olarak tanıtıyorlar. (Kitle, S.149, s.13)

Onların enternasyonalizmden sosyal-emperyalist menfaatleri savunmayı, enternasyonalizm adına devletlerin içişlerine hayasızca müdahale etmeyi anladıklarını tekrar belirtelim. Bu konuda yine Kitle'ye başvuralım:

"Küba'lı gönüllülerin başında Küba ordusunun en seçme subayları da bulunmaktadır. Bunlardan Tümgeneral Zenan Casas, Küba Genel Kurmay başkanıdır ve kardeşi Angola'da Küba Keşif Gücünü yönetmektedir. Tümgeneral Julio Casas Küba Lojistik Grubu başkanıdır ve Angola'da levazım işlerini yönetmektedir. Tümgeneral Arnaldo Ochoa aynı zamanda Küba Komünist Partisi Merkez Komitesinin üyesidir ve Angola'da saha komutanıdır. Yine Tümgeneral Rigoberto Garcia ile Tümgeneral Raul Menendez Küba Komünist Partisi üyeleridirler ve Angola'da askeri eğitim ile görevlidirler."

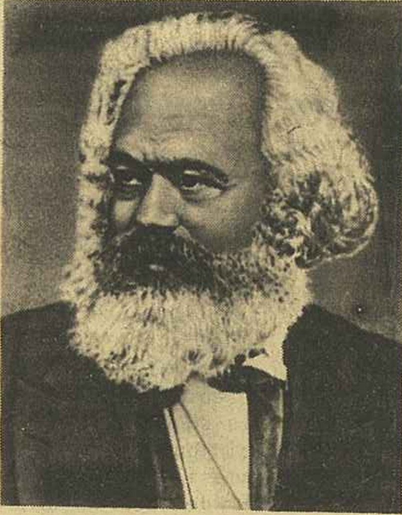
"Ve sadece Angola'da mı? Küba'lı devrimciler dünyanın her yerinde..."

"Ve sadece Kübalılar mı? Uluslararası işçi sınıfı hareketi, dünya sosyalist sistemi ve ulusal kurtuluş hareketleri her zaman her yerde eleledir." (Kitle, S.94, s.3)

Sosyal-faşistlerin enternasyonalizm adına savundukları devletlerin iç işlerine kaba müdahaledir. Sosyal-faşistler bunu dünyanın her yerinde gerçekleştirdiklerini övünerek söylüyorlar. Yukarıdaki alıntıdan da anlaşılabileceği gibi, Genel Kurmay Başkanı'ndan, Merkez Komitesi üyesine kadar bütün yüksek rütbeli generaller, sözde gönüllüdürler. Bir ordunun bu kadar çok sayıda komutanının bir başka ülkede gönüllü savaştıklarını söylemek, en hafif deyimle

De.sa.15'de

KARL MARKS ÖLÜMSÜZDÜR

Marksist teorinin kurucusu, proletaryanın ölümsüz önderi ve öğretmeni Karl Marks, 18 Mart 1883'de son uykusuna daldı. Marks, felsefede idealizmi çökertip, diyalektik ve tarihi materyalizmi yerleştirdi, toplumların iktisadi gelişim kanunlarını çözdü. Sınıf mücadelesinde dünya proletaryasına parlak bir ışık ve tartışmasız önder oldu. Engels'le ortak çalışmalarda oluşan Marks'ın fikirleri Lenin, Stalin ve Mao Zedung'la devam etmiştir. Marksizm bugün de işçi sınıfının elinde güçlü bir silah olarak yaşamaktadır ve yaşıyacaktır.

Marks, belli başlı üç fikir akımını sürdürüp tamamlıyarak görüşlerini oluşturmuştur. Bunlar, Klasik Alman Felsefesi, Klasik İngiliz Ekonomi Politiği ve Fransız sosyalizmidir. Kendisinin öncülleri olan bu akımları devrimci düşüncesi içinde yoğurmuş proletaryanın devrimci teorisinin temellerini kurmuştur.

Marks, öncelikle felsefedeki idealizmi mahkum etmiş, mekanik materyalist ve utangaç materyalistleri eleştirerek, Marksizm'in dünya görüşünün temellerini atmıştır. O düşüncenin hareketini, gerçek hareketin, maddi olayların bir yansıması olarak belirtmiş ve şu önemli sonuça ulaşmıştır; "insanların düşüncelerini belirleyen şey onların maddi varlıklarıdır." Böylece madde ile bilinç arasındaki ilişki konusunda karmaşıklığa son vermiştir. Yine Marks'a göre diyalektik, gerek dış dünyanın, gerek insan düşüncesinin hareketini yöneten genel yasaların bilimidir. Hiçbir şey kesin, kalıcı, mutlak, kutsal değildir; herşey gelip geçicidir ve sürekli oluşma ve yokolma sürecinden aşağıdan yukarıya doğru sonsuz bir yükselme sürecinden başka hiçbir şey kalıcı değildir. Marks böylece teorisinin doğma değil, bir eylem klavuzu olduğunu, hayat içinde gelişmesinin zorunlu olduğunu belirtti.

Materyalist tarih anlayışı konusunda özellikle şunu belirtti. Toplumu yorumlamak materyalist olmak için yeterli değildir. Esas olan dünyayı değiştirmek için yorumlamaktır. Böylece devrimci teorinin ancak eylem klavuzu olabileceğini ortaya koydu. Bu noktadan hareketle tarihi inceleyen Marks, insanlık tarihinin sınıf mücadeleleri tarihi olduğunu tereddüte yer vermeden ispatladı. Toplumu değiştirmek istediği içindir ki, O, teorisini proletaryaya dayandırmıştır. Çünkü, çağımızın en devrimci ve geleceği temsil eden sınıfı proletaryadır. Proletarya tarihi görevini başarıyla yerine getirebilmek için, sınıf mücadelesini, proletarya diktatörlüğüne kadar ilerletmeli, burjuvaziyi ve bütün mülk sahibi sınıfları mülkten tecrit ederek onlara karşı çok yönlü ve uzun vadeli bir mücadele yürütmelidir. Proletarya diktatörlüğü fikri, revizyonistlerin yok etme ya da belirsiz hale getirme çabalarına rağmen, Marks'ın teorisi içinde en temel ilkelerden birisidir. Lenin bu noktayı daha da geliştirmiş ve bizzat uygulanmasına öncülük etmiştir.

Ekonomi-politik konusundaki görüşleri Marks'ın öğretisi içinde önemli bir yeri alır. Bu konuyla ilgili olarak Kapital'e yazdığı önsözde şöyle der: "Bu eserin nihai gayesi modern toplumun hareketinin ekonomik yasasını keşfetmektir." Metayı inceleyerek işe başlayan Marks değer, artı-değer ve pazarın oluşumunu ve sermayenin kapitalistlerce işçilerin yarattığı artı-değere el koyarak meydana getirildiğini yadsınmasız ispat etti. Kapitalizm, serbest rekabetçi dönemde feodalizmi dıştalayarak ilerici bir rol oynamasına rağmen, niteliğini şöyle belirtti: "Böylece kapitalist üretim, sosyal üretim süreci tekniğini ve bileşimini geliştirirken, aynı zamanda tüm zenginliğin kaynağı olan toprağı ve işçiyi tüketir, yıpratır." (Kapital, Kitap I, 13. Bölümün sonu)

Marks, bugün hala aşılamamış dahi bir teorici olmakla kalmamış, aynı zamanda işçi sınıfının mücadelesine de bilfiil katılıp, ona yol göstermiş ve proletaryanın sınıf mücadelesine ilişkin, taktikler geliştirmiştir. O'nun Paris Komünü'ne karşı tavrı daima devrimciler için örnek olmuştur. O, Komün'ün yenileceğini önceden gördü ve yığınları daha elverişli şartlarda mücadeleye atılmaları için ikna etmeye çalıştı. Fakat, işçi sınıfı harekete geçtiği anda da onu sonuna kadar destekledi ve yol göstermeye çalıştı. Parisli işçilerin, ölümü hor gören kahramanlığını daima savundu. Paris Komünüyle ilgili olarak, Kugelman'a yazdığı 17 Nisan 1871 tarihli mektubundaki şu sözleri O'nun nasıl bir bilimsel inançla proletaryanın davasına bağlı olduğunu gösteriyor. "Mücadeleye ancak mutlak surette elverişli koşullar altında atılmak gerekseydi, tarihi yapmak kuşkusuz çok kolay olurdu."

Revizyonistlerin, Marks'ın öğretilerinin özünü yoketmeye yönelik tahrifatlarına rağmen, Marks, bütün Marksist-Leninistlerin fikrinde ve dünya işçilerinin mücadelesi içinde yaşıyor ve gittikçe daha da ölümsüzleşiyor.

Bugün Marks'ı anmak, revizyonist, reformcu ve oportünist tahrifatlara karşı onun öğretisinin saflığını korumak ve savunmak demektir.

Bugün Marks'ı anmak, Marksizmi ülkemizin gerçeklerini bilimsel olarak açıklamada, devrimimizin meselelerini çözmede şaşmaz bir pusula olarak almak; Marksizm'i ülkemizin somut şartlarına uygulamak için ciddi çaba harcamak demektir.

Bugün Marks'ı anmak, onun öğretisini faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelemize yön veren temel olarak kavramak demektir.

Bugün Marks'ı anmak, proletarya partisini oluşturma görevinin önemini anlamak, Marksist ideoloji ve siyasetleri hakim kılarak proleter devrimcilerin birliğini gerçekleştirmek için ilkelere dayalı ideolojik mücadeleyi kararlılıkla sürdürmek demektir.

mersin

Petkim-İş Yöneticileri Grev Kırıcılığı Yapıyorlar

Mersin-Karaduvar yakınlarında kurulu bulunan Soda fabrikasında Türk-İş'e bağlı Petrol-İş sendikasının yürüttüğü grev sosyal-faşist sendika ağalarının işçi düşmanı yüzlerini bir kez daha ortaya çıkarmıştır.

Bu işyerinde olayların gelişimi şöyledir:
Fabrikanın kurulduğu sıralarda ilk olarak Petrol-İş sendikası örgütlendi ve Toplu Sözleşme yetkisi aldı. İlk sözleşmenin bitimi sırasında, DİSK'e bağlı Kimya-İş (sonradan PetKim oldu), Petrol-İş'in yetkisine itiraz etti. Devrim isteyen işçilerin fedakar çalışmaları sonucu yetki mücadelesi Kimya- İş lehine sonuçlandı. Kimya-İş bundan 1 yıl kadar önce bu yetkiye dayanarak Soda işyerinde toplu sözleşme pazarlığına oturmuştu. İşverenle anlaşma olmaması üzerine Soda işyerinde 800 işçi greve gitti. Grev bir hafta devam etti. Bir hafta sonra Kimya-İş, İstanbul'da sözleşmeyi imzalayarak greve son verdi. İmzalanan sözleşme, daha önce işverenin kabul etmediği, grev nedeni olan maddelerin sendika tarafından kabulünü içeriyordu. Bu nedenle Soda işyerinde işçiler sendikanın bu tutumunu protesto ettiler. İşbaşı yapmakla beraber o gün çalışmadılar. Aynı günler içerisinde Kimya-İş Mersin Şubesi işçiler tarafından basılarak tahrip edildi. Sendika o günkü şartlarda grevin başarıya ulaşamıyacağını iddia ederek yapılan sözleşmeyi haklı göstermeye çalıştı. O günlerde çıkan "YÜRÜYÜŞ" dergisi sendikayı basanların "bir avuç faşist ile Maocu bozguncular" olduğunu iddia etti. Kimya-İş'in Mersin Şube yöneticileri bütün yalan ve oyunlarına rağmen bu sözleşmenin haklılığını, işçilere kabul ettirememişlerdi. Huzursuzluk devam ediyordu. Kimya-İş kolunda iş kolu toplu sözleşme yetkisini elinde bulunduran Petrol-İş bu yetkiye dayanarak işvereni toplu sözleşmeye çağırdı. İşverenin sözleşme çağırısına cevap vermemesi üzerine Petrol-İş grev kararı alarak grev oylamasına gitti. Oylama sonucu, çoğunluk greve evet dedi. Bunun üzerine 13 Şubat'ta grev fiilen başlatıldı.

Ne var ki çok sıkışık durumda olan işverenin imdadına revizyonist PetKim yöneticileri yetişti. Bunlardan Faruk Tırak adında bir revizyonist aynen şöyle söyledi: "İşbaşı yapan işçileri fabrikada tutan patron değil sendikamızdır" (PetKim Mersin Şubesi kastediliyor)

İşbaşı yapan işçiler evlerine dahi bırakılmayarak, fabrika içerisinde tutulmaktadırlar. Bunu sağlayan sosyal-faşist DİSK yöneticileridir.

Jandarma-patron işbirliği tam bir saldırganlığa dönüşmüştür. Grevci 3 işçi jandarma üstteğmeni tarafından ağır olarak yaralanmış, şube başkanı gözaltına alınmıştır.

Fabrika merkezinde 600 yan ünitelerde 200 işçi çalışmaktadır. Fabrika merkezinden 400 civarında işçi greve katılmıştır.

Mersin ve çevresinde revizyonist propaganda merkezleri Petrol-İş sendikasını ve şube başkanını, MHP'lilerle işbirliği yapıyor şeklinde kara layarak, hem kendi ihanetlerini örtbas etmeye, hem de sendikayı tecrit etmeye çalışıyorlar.

Aşağıda Soda grevi üzerine Petrol- İş Mersin Şube Başkanı Münip Tepeci ile yapılan görüşmeyi aynen iletiyoruz.

H.B.- Grevin nedenleri nelerdir?

M.T.- Grev işkolu yetkisine dayanılarak başlatılan bir hak grevidir. Petkim'in iddia ettiği gibi mesele yetki meselesi değildir. Çünkü, zaten yetkimiz vardır.

Grevin amacı, işçilerin ekonomik ve sosyal çıkarlarını savunmaktır. Ayrıca şişe, cam holdingin Türkiye çapında bize dayatmış olduğu işçi aleyhtarı kararlarını geçersiz kılmak amacını da taşımaktadır. Örneğin şişe-cam holding aldığı bu tip kararlarda işyerlerindeki personel ve teknisyenleri kapsam dışı bırakmaya çalışmaktadır.

H.B.- Grevde Petkim Sendikası'nın tutumu ne oldu?

M.T.- Grev kırıcılığı. Ama onların şahıslarında devrimcilik yargılanamaz. Onlar işverenin yandaşıdır. Kesinlikle utanç verici bir şekilde grev kırıcılığı yapmaktadırlar. Grev kırıcılığı devrimci ideoloji ile bağdaştırılamaz.

H.B.- Petkim-İş yöneticileri, grevin faşistlerin önderliğinde devam ettiğini söylüyorlar. Ne dersiniz?

M.T.- Yalan. Grev Türk-İş bünyesindeki sosyal-demokrat çizgisindeki Petrol-İş'in önderliğinde yürütülmektedir. İşçinin hak alma mücadelesidir. Bu tip iddialar "GREV KIRICILIĞI" damgasını kendilerinden sildirecek ciddiyette değildir.

H.B.- DİSK'in bu tutumu işçi sınıfını ve halkın çıkarlarını ifade ediyor mu?

M.T.- Ben bu tutumu DİSK'in bütün yöneticilerine mal etmek istemiyorum. Bu davranışı sürdürenler işçi sınıfı tarihi önünde yargılanacaklardır.

H.B.- Petkim yöneticilerinin revizyonist olduğu görüşüne katılıyor musunuz?

M.T.- Petkim yöneticilerinin ne olduğunu ben bir türlü anlayamadım.

H.B.- TSİP, TİP ve CHP'nin tutumları ne oldu?

M.T.- TSİP grev kırıcılığı yapıyor. TİP tarafsız, sessiz kalıyor. CHP'de sessiz kalıyor. Petrol-İş Sendikası yekvücut halinde grevin başarısı için mücadele ediyor.

H.B.- Devrimcilerden ne bekliyorsunuz?

M.T.- İşçi sınıfının sermaye karşısındaki bu mücadelesine duygusal açıdan değil (DİSK'in devrimci olduğu, şartlanmışlığı açısından değil) gerçekler açısından bakmalarını bekliyorum. Bu mücadele sermaye karşısında eşine ender rastlanan çetin bir mücadeledir.

KOMÜNÜN İLKELERİ HALÂ GEÇERLİDİR

18 Mart 1871'de güneş Paris Komünü'nü selâmlıyarak doğuyordu. Paris'in yiğit işçileri, kapitalizmin yıkıntıları içinden fışkıran proletarya diktatörlüğünün müjdesini veriyorlardı. 106 yıl sonra bugün, Paris Komünü aynı canlılığıyla, dünya işçi sınıfının kalbinde yaşamaktadır.

Komün, uzlaşmaz sınıf çelişmeleriyle bölünmüş kapitalist toplumun, zorunlu olarak proletaryanın diktatörlüğü altındaki sosyalist topluma yol vereceğini pratikte de kanıtlamış oldu. Kendinden önceki devrimlerin aksine, ilk defa, üretim araçlarının mülkiyetini çalışanların ve çoğunluğun eline vermeye yönelen bu güçlü hareket nasıl gerçekleşti?

Paris'in Komüncü işçileri, burjuva devletinin dayandığı orduyu ve polisi dağıtarak yerine silahlanmış halkı geçirdi ve kumandayı ele aldılar. Burjuvazinin bürokratik örgütlenmesini dağıtarak hükümeti kendileri kurdular. Ve hem kanun yapan hem de bunu uygulayan bir aygıt gerçekleştirdiler. İşçiler bu noktaya varabilmek için, eşi görülmemiş girişkenlik, devrimci kahramanlık ve "göğe hücüma kalkan" bir ruhla hareket ettiler. Parisli işçiler o günler içinde enginleri fethetme anlayışıyla doluydular. 72 gün süren Komün ayaklanmasının her günü, silahlı ayaklanma, silahlı mücadele ve silahlı savunmanın günleriydi. Ayaklanan işçiler, yenildikleri güne kadar verdikleri karardan dönmediler.

Paris işçilerinin ölümü hor gören fedakarlıklarına rağmen Komün yenildi. Bunun sebepleri, proletaryanın Marksist bir partiye sahip olmaması, köylülükle işçi sınıfının ittifakını sağlayamaması, Karşı-Devrimin merkezi Versay üzerine zamanında yürünmemesi, Merkez Bankasına el koymaması, gericilere yumuşak davranması ve onların soluk almalarına fırsat vererek, güç toplamalarına zemin hazırlamasıydı. Engels, Komün'ü burjuvaziye karşı silahlı otoritesini yeterince kullanmamakla eleştirmiştir.

Marks ve Engels, Komün'ün ölümsüzleşen ilkelerini şöyle özetlediler: İşçi sınıfı mevcut devlet mekanizmasını ele geçirip kendi amaçları için kullanamaz. Ancak onu kırıp parçalayarak yerine proletarya diktatörlüğünü kurabilir. Bu yolda proletarya kendi ordusuna dayanmak zorundadır. Proletarya diktatörlüğü hem kanun yapan, hem de uygulayan bir hareketli proleter organa sahip olmalıdır. Paris Komünü'yle birlikte devrimci proletaryanın hayatına canlı bir şekilde giren bu ilkeler Marksizmin can alıcı noktalarıdır. Lenin'in de belirttiği gibi, "özellikle burjuvazinin iktidarının zor yoluyla parçalanarak yerine proletarya diktatörlüğünün kurulması" fikri, gerçek Marksistlerle sahte Marksistleri, Marksist-Leninistlerle her türden revizyonist ve reformcuları birbirinden ayıran temel bir ölçü olmuştur.

Bugün, Marksizm-Leninizm yolundan sapmış ve karşı devrimciler haline gelmiş olan modern revizyonistler sahtekar ve iki yüzlü bir tavırla, Paris Komünü'nü dillerinden düşürmüyorlar. Hem, onun ilkelerini bir kenara atıp geçersiz hale getirmeye çalışıyorlar, hem de ona sahip çıkıyorlar. Paris Komünü'nün canlı ilkelerini, ölü ve anlamsız hale getirmeye çalışıyorlar.

Paris Komünü'nün hayata geçirdiği ilkelere karşı belli, başlı saldırı II. Enternasyonalin şefi Dönek Kautsky'den geldi. Proletarya diktatörlüğü teorisini reddetti ve sınıflararası uzlaşmayı getirerek emperyalist burjuvazinin bir parçası haline geldi. Bugün de Kruşçev, Brejnev ve bütün çömezleri aynı yoldan yürüyorlar. Dünya işçi sınıfına ihanet eden bu modern revizyonist şefler, Paris Komünü'nün ispatladığı ve Marksizmin özü olan ilkeleri ayaklar altına almışlardır. Onlar, emperyalist burjuvazinin tabiatının değiştiğini ve barış içinde yarışarak yenilebileceğini iddia ettiler. Proletarya ve bütün çalışanları baskı altında tutmaya yarayan burjuva devlet mekanizmasını, işçi sınıfının eline geçirerek kendi amaçları için kullanabileceğini iddia ediyorlar. Fakat bu çabalar boşunadır. Nasıl ki Dönek Kautsky, işçi sınıfının saflarında, maskesi düşürülüp hak ettiği yere gönderildiyse, onun takipçileri de aynı yere, tarihin çöplüğüne gönderileceklerdir. Modern revizyonistler Marksizm-Leninizm'den ayrılıp, Sosyalist Sovyetler Birliği'ni sosyal-emperyalist bir ülke haline getirmekle bütün emperyalist ve gericilerin kaderlerini de paylaşacaklardır. Paris Komünü'nün ölümsüz ilkelerine bağlı kalan dünya işçi sınıfı, dünyaya hakim olmak isteyen Rus sosyal-emperyalistlerine de hakettikleri cevabı verecektir. Bütün ülkelerde revizyonistleri mahkum ederek hızla gelişen Marksist-Leninist partiler bunun en açık delillerindendir.

"Komünüyle beraber işçilerin Paris'i ilelebet yeni bir toplumun parlak müjdecisi olarak saygı göreceklerdir. Onun şehitleri ilelebet işçi sınıfının büyük yüreğinde yaşayacaklardır. Onun cellatları ise artık tarih tarafından ebediyen teşhir direğinde çivilendiler ve papazları nasıl dua ederlerse de onları buradan kurtaramayacaklardır." (K. Marks, Fransa'da Sivil Savaş) Bugün Paris Komünü'nün cellatları rolünü oynayan modern revizyonistler de aynı tarihi kaderi paylaşmaktadırlar. Çünkü onlar da Paris Komünü'nün devrimci ilkelerini işe yaramaz hale getirmek ve hasıraltı etmek istemektedirler.

Paris Komünü'nün ilkeleri, bugün faşist diktatörlüğü yıkma, sosyal-faşist gelişmeyi önleme; demokratik halk iktidarını kurma mücadelemize yön veren temel ilkelerdir. Komün'ün ilkeleri bize, demokratik halk iktidarının ancak komprodor burjuvazi ve toprakağaları sınıfının iktidarının devrimci şiddet kullanarak parçalanması sonucu gerçekleşebileceğini gösteriyor. Paris Komünü'nün tecrübesi bizim için bugün, durmaksızın sosyalizme ilerlemenin bir aracı olan demokratik halk iktidarının gerici hakim sınıfların halk üzerindeki baskı mekanizmasının yıkıntıları üzerinde yükseleceğini gösteren kan pahasını kazanılan bilimsel tarihi bir ders olmalıdır.

Paris Komünü'nün ilkeleri Marksist-Leninistlerle, revizyonistler, reformcular ve her soydan oportünistler arasına çekilmiş kalın bir çizgidir. Faşist diktatörlüğü yıkma, sosyal-faşist gelişmeyi önleme mücadelesinde sınıf uzlaşmacılığı eğilimlerini mahkum etmeli ve yıkmalıyız. Baş düşmanlara karşı mücadelede uzlaşmaz olmalı, bir an olsun yılgınlığa kapılmadan zayıf oldukları noktalarda ve anlarda soluk almalarına fırsat vermeden darbeler indirmeliyiz. Devrimin kuvvetlerini geliştiren uygun mücadele biçim ve taktiklerini geliştirmede yaratıcı olmalıyız.

Paris Komünü'nün tarihi tecrübesinin gösterdiği proletarya partisinin öncülüğü olmadan devrimin zafer kazanamayacağı bilimsel gerçeğini aklımızdan çıkarmamalı; faşizm ve sosyal-faşizme karşı çeşitli milliyetlerden halkımızın mücadelesine önderlik edecek böyle bir partinin oluşturulması için üzerimize düşen görevlere daha da sıkı sarılmalıyız.

HALKIN BİRLİĞİ Demirdöküm`den atılan bir işçi ile konuştu:

«fabrikada sosyal-faşist ihbarcı şebekesi var»

H.B.- Bize Türk Demirdöküm Fabrikasından biraz bahseder misiniz?

- Ben Türk Demirdöküm'de toplam 4 ay çalıştım. Bu fabrika Alibeyköy'de iki parça 2400 işçisi ve 15-16 Haziran'daki karlı direnişiyle Türkiye işçi sınıfına şanlı bir sahife açmıştır. Ben köyden gelmiş ve devrime sempatizan bir kişi olarak bu fabrikaya girdim. Burada işçi sınıfını ve DİSK'i çok iyi tanıdım.

Her gün işçi sınıfının bitip tükenmez yüce enerjisini ve DİSK yöneticilerinin de ihanetini yaşadım. Biz işe alınan bir grup 40-50 kişi bir eleme neticesi 4 ay sonra atıldık. Sebep ise sadece orada bulunduğumuz zaman işçi karkadaşlarla bazı tartışmalara katılmamız ve sendikacıların bazı hatalarını işçilere eleştirmekti. Bana bu fabrika çok övülmüştü. Fakat içinde yaşayınca gördüm ki, o bileği bükülmez 15-16 Haziranların yaratıcıları bugün revizyonist yöneticilerce alabildiğine uyutuluyor. Fabrikada İGD'li yeni giren lafta işçi esas ise ihbarcılardan kurulu bir şebeke var. Bunlardan biri Nihat, diğeri ise M.Ali adlı beslemelerdir. Bunlar işçilere yanaşıp tartışma yapıyorlar, sendika ağalığının Maden-İş'de varolduğunu söyleyenleri hemen temsilcilere ihbar ediyorlar. Fabrikada görevleri sabahtan akşama kadar Çin'e, Mao'ya sövmek ve buna karşı çıkanları ise sendikaya ihbar etmektir. Ben bu ihbarcılardan ve Demirdöküm'ün ustabaşı, postabaşı ve satılmış temsilcilerinden iğrendim. Ama o yiğit işçileriyle de ölüme dahi gidileceğine canı gönülden inandım.

H.B.- İşçiler ve siz Maden-İş'i nasıl değerlendiriyorsunuz?

- İşçilerin büyük çoğunluğu sendikadan, bilhassa temsilcilerin bazılarından çok şikayetçiler. Fakat bu yöneticilerin atılacağına ve sendikanın düzeleceğine inanıyorlar. Son birkaç yıldır, özellikle de bu yıl DİSK yöneticilerinin Profilo'ya, Beko'ya, Uğurgül'e, Gamak vs.oynadığı oyunları çok yanlış buluyorlar. Hele bu İGD'li beslemelerin fabrikalardaki şefliklerine ve kendi gazetelerinin fabrika içinde dağıtılmasına çok kızıyorlar.

Sosyal-faşist sendika ağaları kene gibi yönetime konmuşlar. Ama işçilerde sendikaları bu kenelerden temizlemeye kararlılar.

Bilinçli, tecrübeli işçiler sendikanın ve temsilcilerin bütün oyunlarını biliyorlar. Ve onlara karşı kararlı tavır alıyorlar.

Burada son zamanlarda "kadrosuz işçidir" denilip bir sürü bilinçli arkadaş işten atıldı. İGD'li sosyal-faşistler ise kadrolaştırıldı. Yaşlı, tecrübeli ve bilinçli işçiler bu durumdan çok rahatsız oldular. Ve yeryer bir sürü tartışmalar çıktı günlerce devam etti.

Demirdöküm'de sosyal-faşistler gerçek devrimcileri AP'li, MHP'li, MSP'li işçiden daha tehlikeli görüyorlar. Onlar kendi gazetelerini açık açık gösteriyorlar. Biz bir devrimci gazete veya Vatan'ı bile fabrikaya götürdüğümüz için fişlendik ve atıldık.

TEKZİP

"HALKIN BİRLİĞİ BESER NAKIŞ İLE KONUŞTU."

Başlığı altında 15.2.1977 tarihli sayınızda yayınlanan yazıda, şahsımla ilgili kısım, adice uydurulmuş BİR YALANDIR. Çünkü: Süleyman Nakış kendisini yaralayanlardan para alıp beni azlettiği ve kazandığım 60 bin liralık davada ücretimi vermediği için, henüz kesinleşmeyen alacak davasını açtım. Tarafımdan Nakış ailesinin hiç bir mal ve eşyasına haciz konulmamıştır. Bu hususlar Mahkeme dosyaları ile sabittir. Buna göre, kimlerin namussuzlardan yana davrandığını kamuoyu taktir edecektir. Saygılarımla.

TUNCELİ'DEN
AVUKAT HASAN KOCADEMİR

TEORİ PRATİK İÇİNDİR

ARNAVUT HALKININ A.K.P. ETRAFINDA, MİLLİ KURTULUŞ CEPHESİ İÇİNDEKİ BİRLİĞİ *

II

NEDRET PLASARİ**

Üçüncü olarak, Milli Kurtuluş Cephesi içinde birlik, halk kitlelerinin doğrudan doğruya gönüllü birliğiydi, yoksa bir partiler veya siyasi örgütler koalisyonu değildi. Cephenin içindeki tek siyasi parti Arnavutluk Komünist Partisi bu birliğin önderi ve mimarıydı.

Arnavutluk Milli Kurtuluş Mücadelesinde birlik, tabandan hareket edilerek gerçekleştirildi. Komünist Partisi, Milli Kurtuluş Cephesi içinde işçi sınıfını, geniş köylü kitlelerini ve yurtsever aydınları ayaklandırdı ve topladı; hareketi bu tabakaların devrimci ruhu ve yurtseverliği, Partinin siyasi çizgisi ve PEZA konferansının platformunun doğruluğu hakkındaki inancı, başka siyasi partilerin aracılığı olmaksızın işgalcilere ve hainlere karşı mücadeleyi gönüllü kabul etmesi temeline dayandırmıştı.

Bu, yukardan hiç seferberlik olmadığı anlamına da gelmez. Komünist Partisi tabanda seferberlik ve birliğe birinci derecede önem veriyordu, fakat bu arada yukardan seferberlik ve birlik çalışmasını da ihmal etmiyordu. Enver Hoca yoldaş şunu diyordu: "Yukardan seferberlik, bütün anti-faşist siyasi eğilimlerle birlik vasıtasıyla gerçekleştirilebilir." (12)

Bu anti-faşist siyasi eğilimler, örgütsüz akımlar ve gruplar biçiminde olabilecek leri gibi parti halinde örgütlenmişte olabilirlerdi. Komünist Partisi anti-faşist siyasi partilerle, böyle partiler kurulduğu taktirde ne işbirliğini ne de Milli Kurtuluş Cephesi içinde toplanmalarını reddediyordu. Parti, istilacılara karşı silahlı mücadele temelinde, önce "Balli kombetar"ı, sonra "Legaliteti"yi Milli Kurtuluş Cephesine çekmeye çabalarken, bu tavır alışlardan ilham alıyordu. Oysa bilindiği gibi, başka anti-faşist partiler kurulmadı, "Balli" ve "Legaliteti" de işgalcilere karşı mücadeleye katılacakları yerde, Milli Kurtuluş Cephesine karşı işgalcilerle birleştiler. Parti toparlayıcı olmaya çalıştı ve tepede ancak birey veya grup olarak yurtsever milliyetçileri Cephede toplamayı başardı.Bu toparlama Peza Konferansı, İkinci Labinot konferansı, Permet Kongresi, bölge ulusal kurtuluş konferansları gibi toplantılar ve konferanslar, görüşmeler aracılığıyla gerçekleştirildi.

Arnavutluk, İkinci Dünya Savaşı sırasında işgal edilmiş ve faşizme silahla karşı koymuş Avrupa ülkeleri arasında, anti-faşist kuvvetlerin ortak cephesinin, hemen hemen bütünüyle tabanda dolaysız bir halk birliği şeklinde olduğu, Cephenin içinde bu birliği çelikleştiren ve yöneten Komünist Partisinin dışında başka siyasi partilerin bulunmadığı tek ülkedir.

Halkın, Arnavutluk Milli Kurtuluş Cephesi içindeki birlik tecrübesi devrimin bugünü ve yarını açısından özellikle tabanda gerçekleştirilen birliğin, yani halk kitlelerinin tek bir devrimci önderlik altında, işçi sınıfının partisinin önderliği altında doğrudan doğruya gönüllü birliğinin esas olarak tepede gerçekleştirilen birlikten, yani bir partiler ve siyasi örgütler koalisyonu şeklindeki ve yekpare bir önderlikten yoksun birlikten daha sağlam ve daha kalıcı olduğunu göstermektedir.

Yalnızca tabanda gerçekleştirilen birlik, devrimin yazarı ve tarihin mimarı rolünde olan halk kitlelerinin devrimci kurtuluş hareketlerine en dolaysız katılmasını, kitlelerin yaratıcı gücü ve enerjisinin en güçlü bir şekilde fışkırmasını sağlar. İşçi sınıfı partisinin tek devrimci önderliği kitlelerin geniş ölçüde katılmasını ve devrimin gerçek mimarı dolaysız rolünü eksiltmek eveya gemlemek bir yana, tam aksine bu katılmayı gerçekleştirmek için mutlaka gereklidir. Sadece Milli Kurtuluş Mücadelesi aşamasında değil, aynı zamanda devrimin daha sonraki aşamalarında da devrimimizin tecrübesi, devrimde işçi sınıfı partisinin önder rolü konusundaki objektif yasayı inkâr eden, bu önderliği kitlelerin devrime geniş çapta ve doğrudan doğruya katılmasına engel addeden, emperyalizm ve gericiliğin bütün sahte teorilerini yalanlamaktadır.

Dördüncü olarak, Arnavut halkının Milli Kurtuluş Cephesi içindeki birliği örgütlü bir birlikti, şekilsiz bir birlik değildi. Halk kitlelerinin AKP ile bağlarının ve AKP etrafındaki birliğin devrimci tecrübesinin sentezini yapan Enver Hoca yoldaş şunu ısrarla belirtti: "Kitlelerle bağ kurmak, örgütlü kitlelerle bağ kurmak anlamına gelir ve eğer bu önemli örgütler Parti tarafından küçümsenirse, o zaman kitlelerle bağ kurulmuş olun maz." (13)

Parti, Konseyler ve Cephe üyesi diğer kitle örgütleri aracılığıyla, partizan ve gönüllü birlikleri vasıtasıyla kitlelere siyasi çizgisini açıklıyordu, onların yurtsever ve devrimci siyasi bilincini oluşturuyor ve güçlendiriyordu, düşmanların bölücü ve yıkıcı eylemleri ve siyaseti ile savaşıyordu, kitleleri mücadele içinde seferber ediyordu, kısaca halkın birliğini ve Milli Kurtuluş Cephesi içinde kendi eksiksiz önderliğini gerçekleştiriyordu.

Bu tecrübe göstermektedir ki, yalnızca, kitlelerin sağlam devrimci temeller ve ortak bir program üzerine kurulu örgütlü birliği güçlü ve kalıcıdır.

Beşinci olarak, bu birliğin yönetici çekirdeğinin, başında Enver Hoca yoldaşın bulunduğu Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin etrafında yekpare birliği Milli Kurtuluş Cephesi içinde halkın birliğinin yenilmezliği açısından temel bir öneme haizdi. Böyle bir birlik olmasaydı, ne kitlelerin Parti etrafındaki bu çelikten birliği ve bağları korunabilirdi, ne de Partinin Anti-faşist Milli Kurtuluş Mücadelesindeki eksiksiz önderliği uygulanabilirdi. Partimiz gerek mücadele sırasında, gerekse kurtuluştan sonra, yekpare bir ideolojik, siyasi ve örgütsel birlik meselesini kendi başına bir amaç gibi değil, stratejik amacını ve programının hedeflerini gerçekleştirmek, proleter bir önderlik sağlamak için zorunlu bir şart olarak ele almıştı. Yine bu temel üzerinde, parti aleyhtarı ve düşman fraksiyonlar, görüşler ve unsurlarla mücadele etmişti.

* * *

İşgalcilerin ve hainlerin, Arnavutluk halkının AKP çevresindeki birliğini yıkmak amacıyla kullandıkları araçlar arasında, bütün umutlarını özellikle önce "Balli kombetar"a, sonra "Legalitite"ye bağladılar.

AKP ve Milli Kurtuluş Genel Konseyi, sınıf ve siyasi inanç ayırımı yapmaksızın halkın Cephe içinde birliği şeklindeki değişmez çizgiyi kılavuz alarak ve "Legaliteti" ile "Balli Kombetar"ın saflarında özgür bir Arnavutluk isteyen ve işgalcilere karşı savaşmaya hazır olan birçok aldatılmış unsurun bulunduğu tesbitini gözönünde tutarak, bu örgütleri geciktirme ve yıkıcı tavırlarından vazgeçirmeye, işgalcilerin hizmetine girmelerini önlemeye ve Cephe içinde örgüt olarak kişiliklerini koruma hakkını dahi tanıyarak onları Milli Kurtuluş Cephesi içinde toplamaya çalıştılar. Oysa, zalim faşizme karşı değilde, Komünist Partisi ve Milli Kurtuluş Cephesine karşı savaşmak için "Balli" ve "Legaliteti"yi kuran ihanet elebaşıları birliğe yönelik bütün çabaları baltaladılar ve hergün daha fazla İtalyan ve özellikle Alman işgalcileriyle birleştiler, onlarla birlikte açıkça ortak bir cephe kurdular.

"Balli Kombetar" ve "Legaliteti"ye karşı silahlı mücadele 1943 güzünde ve 1943-1944 kışında, onların Alman Nazileriyle açık işbirliğine karşı bir hareket olarak başlatıldı.

Bu mücadele istilacıların aleti, başlıca sömürücü sınıfların, büyük toprak sahiplerinin, bayraktarların, gerici burjuvazinin ve yüksek kilisenin temsilciliğini yapan ve çıkarlarını savunan iç gericiliğe karşı ölümcül bir çarpışmaydı.

Bu şekliyle onu, bir iç savaş olarak tanımlıyabilir miyiz?

Arnavut tarih biliminde, bu mesele hakkında farklı görüşlere rastlanır. Burjuva tarih bilimi, bir yandan Milli Kurtuluş Hareketi ile öte yandan "Balli Kombetar" ve "Legaliteti" arasındaki mücadelenin bir iç savaş olduğu ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Arnavutluk'taki esas mücadeleyi teşkil ettiği tezini savunur.

O tarihlerdeki Komünist Partisi ve Milli Kurtuluş Genel Konseyi belgelerinde ise iç savaştan hiç söz edilmez, tam tersine böyle bir tanım reddedilmiştir. O zamanlar bu mücadele Alman işgalcileriyle, "Balli"yle, "Legaliteti"yle, İngiliz ve Amerikalılarla bir iç savaş olarak nitelenmekteydi. Milli Kurtuluş Hareketi ile iç gericilik arasındaki mücadele söz konusu edildiği zaman, bu terime belgelerde sık sık rastlanır.

Akdeniz'deki müttefik kuvvetlerin Başkomutanı General Wilson, Milli Kurtuluş Ordusu başkomutanlığından "iç savaş"a, yani "Balli Kombetar" ve "Legaliteti"ye karşı mücadeleye son verilmesini istediği zaman, Enver Hoca yoldaş ona şöyle cevap vermişti: "Arnavutluk'ta iç çekişmeler yoktur, hatta iç savaş hiç yoktur. Tek bir çekişme, tek bir savaş vardır: önce işgalciye, sonra onun aleti vatan hainlerine karşı savaş".(14)

Komünist Partisi ülkenin İtalyan emperyalistleri, -daha sonra Alman emperyalistleri- tarafından ayaklar altında çiğnendiği ve ezildiği, işgalcilere karşı mücadelede bütün Arnavut halkının birliği ve seferberliğinin zorunlu olduğu bir sırada parçalayıcı bir savaşın başlatılmasına ve Milli Kurtuluş Mücadelesinin iç savaşa dönüştürülmesine daima karşı çıkmıştı. "Partiyi ve Milli Kurtuluş Mücadelesini eleştirenleri teşhir edin, mücadelenin bir iç savaşa, düşmanın ajanları vasıtasıyla çıkartmak isteği böyle bir savaşa dönüşmemesine dikkat ederek onlarla mücadele edin." (15)

İtalyan ve Alman işgalcileri Arnavut halkının Milli Kurtuluş Cephesi içindeki birliğini zayıflatmak ve kırmak, buradan hareketle Milli Kurtuluş Hareketini yıkmak amacıyla parçalayıcı savaşı tahrik etmeye çalıştılar. Böyle bir eylem sadece işgalcilerin yararına olmakla kalmıyor, aynı zamanda Milli Kurtuluş Mücadelesinin devrimci gelişiminde ve zaferinde kendi hakimiyetlerinin ve imtiyazlarının da sonunu gören büyük toprak sahiplerini, gerici burjuvaziyi, bayraktarları ve gerici kiliseyi de memnun ediyordu. İstilacıların kışkırtması üzerine bu sınıflar, Komünist Partisi ve Milli Kurtuluş Cephesine zorla kabul ettirdikleri bö-

* Albanie Aujourd'hui, No:2-21, 1975, Mart-Nisan

** Nedret Plasari - AEP Merkez Komitesi Üyesi, Profesör, AEP ve Arnavutluk Milli Kurtuluş Mücadelesi Tarihi Uzmanı.

lücü mücadeleyi başlattılar. Onlar için bu mücadele gerçekten bir iç savaştı, yani ayaklanmış halk kitlelerine, işçi sınıfına, yoksul ve orta köylülüğe karşı, ülkenin bütün demokratik anti-faşist güçlerine karşı son derece keskin bir silahlı mücadeleydi. "Balli" ile "Legaliteti" ve diğer gerici gruplar ayaklanmış Arnavut halkını bağrında toplayan Milli Kurtuluş Cephesine ve onu yöneten Komünist Partisine karşı savaşıyorlardı ve tek düşmanları onlardı. Enver Hoca yoldaş şöyle açıklıyordu: Komünist Partisinin "'Balli' ve 'Legaliteti' ile olan çelişmelerin zıt ana çelişmelere dönüşmesini önlemek için bütün gücüyle çalıştığı" bir sırada, "Gericilik ve onun ihanet örgütleri açısından temel çelişmeler, işgalciler gibi bize silahla saldırarak zıt çelişmeler haline dönüştürdükleri Komünist Partisi ve Milli Kurtuluş Cephesi ile aralarındaki iç çelişmeler olmuştu." (16)

Parti ve Genel Konsey'in tavrından bağımsız olarak sınıf mücadelesi son derece keskinleşti, yukarda söylendiği gibi ülkenin siyasi-toplumsal kuvvetlerini iki ölümcül düşman gruba ayırdı. Bu şartlarda, Milli Kurtuluş Mücadelesinin zaferi, yabancı hakimiyetle beraber büyük toprak sahiplerinin, bayraktarların ve gerici burjuvazinin siyasi hakimiyetini de ortadan süpürmemezlik edemezdi; zaten fiiliyatta da böyle oldu.

Mamafih, Milli Kurtuluş Cephesinin "Balli" ve "Legaliteti"ye karşı mücadelesini bir iç savaş olarak tanımlamak pek doğru gibi gözükmemektedir, her ne kadar gerek içerik gerekse biçim bakımından böyle bir savaşın unsurlarını içinde taşısa da.

Bu bir iç savaş değildi, ama kendi başına bir savaş olmadığından değil, işgalcilere karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçası olduğundan dolayı.

Çağımızda, Milli Kurtuluş mücadelesi ile toplumsal kurtuluş mücadelesinin, emperyalist dış düşmanlara karşı mücadele ile gerici iç düşmanlara karşı mücadelenin birbirleriyle az veya çok sıkı bir biçimde içiçe geçmemeleri imkansızdır. Uluslararası burjuvazi dünya kapitalist sisteminin ömrünü uzatmak için bütün güçlerini ve araçlarını kullanmaktadır. Emperyalizm aynı zamanda özel olarak her ülkede kapitalist sömürü sistemini korumaya ihtimam gösterirken, uyguladığı yeni hakimiyet biçimlerinden bağımsız olarak kendi mevzilerini korumak için her türlü yolu denemektedir. Devrimden ölümcül bir korkuya kapılan şu veya bu ülkenin büyük toprak sahipleri ve gerici burjuvazisi, her türlü yolla büyük emperyalist devletlerden birinden veya ötekinden destek almaya çalışmakta, bu desteği de çok pahalıya, milli bağımsızlık ve eğemenliklerinin bir kısmını veya tümünü vererek ödemektedirler. Bu sebepten dolayı, sadece dış düşmana veya sadece iç düşmana karşı yöneltilen bir kurtuluş mücadelesi ve devrimin gerçekleşmesi çok zordur. Mücadele zorunlu olarak her iki düşmana karşı yürütülmelidir, dolayısıyla iki yön taşıyacaktır.

Bununla birlikte bu kaynaşma ne derece derin olursa olsun, mücadelenin genel olarak milli kurtuluşçu niteliğini değiştirmemiştir. Mücadelenin başından sonuna kadar baş düşmanlar, istilacılar olarak kalmıştır. İç düşmanlar, belirli grup ve unsurlara indirgenmemelerine ve büyük toprak sahipleri, gerici burjuvazi, bayraktarlar, zengin köylü gibi gerçek toplumsal sınıf ve tabakalardan oluşmalarına rağmen, onlarla sömürücü sınıf ve tabakalar olarak değil, hainler ve istilacıların aletleri olarak mücadele edilmiştir. Komünist Partisi ve Milli Kurtuluş Genel Konseyi, Peza Konferansının siyasi platformunu değiştirip beylere, burjuvaziye, bayraktarlara vs. karşı şiarlar atmayı hiç bir zaman uygun görmemiştir. Bu platformu değiştirmek için yapılan her girişimi ve platformda yapılan her tahrifatı, ağır bir hata olarak addediyorlardı. Baş düşmanın unutulmasına veya ihmal edilmesine hiç bir zaman izin vermediler, Milli Kurtuluş mücadelesinin iç savaşa dönüşmesine, yani şimdiye kadar işgalciye vurulan esas darbenin iç gericiliğe yöneltilmesine hiçbir zaman izin vermediler. Ballicilere, Zogoculara ve diğer gerici gruplara karşı hainler, istilacıların uşakları olarak en keskin bir biçimde savaşırken, ihanet yoluna saptığının farkına varan ve bu yoldan dönmek isteyen her unsuru mensup olduğu sınıf, tabakadan veya siyasi inançlarından bağımsız olarak "Balli", "Legaliteti" ve diğer işbirlikçi kuvvetlerin saflarından koparmak için çabalarını sürdürdüler.

Baş düşmanın iç gericilik değil faşist istilacılar olduğunu, mücadelenin esas darbesinin iç gericiliğe karşı değil işgalciye karşı yöneltildiğini, iç gericiliğe karşı mücadelenin bizzat sömürücü sınıflara karşı bir mücadele gibi değilde hainlere, istilacıların uşaklarına karşı bir mücadele gibi yürütüldüğünü, iç düşmana karşı mücadelenin dış düşmana karşı mücadeleye tabi kılındığını tesbit ile "Balli kombetar", "Legaliteti" ve diğer gerici gruplara karşı mücadelenin iç savaş olarak nitelendirilemeyeceği sonucuna varılmaktadır.

"Balli" veya "Legaliteti" ve diğer gerici gruplara 29 Kasım 1944'den önce yıkılmamış olup da feodal-burjuva siyasi rejimini geri getirmek için silahlı direnişlerini sürdürmeye devam etselerdi, faşist işgalcilerin kovulmasından sonra mücadele bir iç savaşa dönüşebilirdi. Fakat bu ihtimalde bile, iç karşı-devrime karşı mücadele dış düşmanlara karşı mücadeleyle muhakkak çakışırdı. Bu defa dış düşmanlar, Arnavutluk'ta Milli Kurtuluş Cephesinin ve halk devriminin zaferini önlemek, feodal-burjuva rejimi geri getirmek amacıyla Arnavut sömürücü sınıflarının, gerici güçlerinin verdikleri mücadeleyi her türlü yolla desteklemek için özel bir plan hazırlamış bulunan İngiliz-Amerikan emperyalistleri olurdu.

Mücadelenin bu iki yönünün birleşmesine rağmen, İngiliz-Amerikan birlikleri Arnavutluk'u istila etmedikleri sürece, iç gericilik (karşı-devrim) baş düşman olmaya devam ederdi.

Parti, Cephe, Milli Kurtuluş Ordusu ve demokratik hükümet de bu ihtimale karşı hazırlıklıydılar. Fakat bilindiği gibi, böyle bir durum meydana gelmedi. Gericiliğin en büyük iki örgütü, "Balli" ve "Legaliteti" 1944 Eylül-Ekim aylarında çökertilmişlerdi. İngiliz-Amerikalıların iç gericiliği bozgundan kurtarmak için sarfettikleri bütün çabalar böylece boşa gitti. Milli Kurtuluş mücadelesinin iç işlerine karışmak için yaptıkları her dolaysız müdahale, Arnavutluk'a her askeri kuvvet çıkartma ve üslendirme girişimleri başarısızlığa uğratıldı. Böylece Britanya ve Amerikan hükümetlerinin kurtuluştan sonra, bozguna uğramış iç gericiliği canlandırmak, muzaffer devrimci demokratik güçlere, halk iktidarına karşı iç savaşa sürüklemek için harcadıkları cansiperane gayretlerini boşa çıkarttılar.

Arnavutluk Emek Partisi, Arnavut halkına 29 Kasım 1944 tarihi zaferini sağlarken, aynı zamanda devrimin daha sonraki aşamalarında kendisine de çok yararlı olacak kayda değer bir sağlamlık ve tecrübe kazandı. Geniş halk kitlelerinin Parti çevresindeki birliği, Anti-Faşist Milli Kurtuluş Mücadelesinde olduğu gibi bu aşamalarda da, stratejik hedefin gerçekleştirilmesinde belirleyici bir silah görevini görmeliydi.

Partimiz savaş sonrası dönemin yeni şartlarında geniş emekçi kitlelerinin birliğinin en uygun biçimi, cisimleşmesi olarak Demokratik Cepheyi örgütlemek için, Milli Kurtuluş Cephesinin büyük tecrübesinden yararlandı.

Kurtuluş gününden bugüne kadar da 30 yıl boyunca, halkın Parti etrafındaki birlik tecrübesi daha da zenginleşti. Bu birliğin Anti-Faşist Milli Kurtuluş Mücadelesi sırasında atılan temelleri, halk kitlelerinin ortak idealleri ve çıkarları, Partinin siyasi çizgisinin doğruluğuna olan derin inançları, bu kitlelerin ekonomi ve kültürün geliştirilmesi, toplumda sosyalist dönüşümlerin gerçekleştirilmesi, ülkenin yönetimi ve yurdun savunması için devrimci eyleme geniş, faal ve dolaysız katılması temelinde daha da sağlamlaşmıştır.

Bu çelikten birlik bütün sınavlarda direnç gösterdi, tarihin bütün dalgalanmalarına ve fırtınalarına kafa tuttu, emperyalist ve revizyonist dış düşmanlar ile iç düşmanların planlarını ve emellerini kırmak için belirleyici bir silah hizmetini gördü, ülkenin sosyalizm yolu üzerinde hızla gelişmesini sağladı. Daima Parti'nin çevresinde birlik halinde olan, daima onun proleter siyaseti ve ideolojisini, Enver Hoca yoldaşın Marksist-Leninist öğretilerini kendisine kılavuz edinen Arnavut halkı, daima yenilmez ve muzaffer olacaktır.

dipnotlar

(12) Enver Hoca, komünist Enternasyonalin Talimatları, Eserler, c.2, s.222.

(13) Enver Hoca, AEP 2.ci Kongresine Rapor, Mart 1952, Eserler, c.9, s.260.

(14) Enver Hoca, General Wilson'un Notuna Cevap, 12 Haziran 1944, Eserler, c.2, s. 273.

(15) Enver Hoca, Jirokaster AKP Bölge Komitesine Mektup, 23 Şubat 1943, Eserler, c.I, s.198

(16) Enver Hoca, Demokratik Cephenin IV.Kongresine Rapor, 14 Eylül 1967, Raporlar ve Söylevler, 1967-1968.

tunceli Faşist ve Sosyal-faşist Baskılar Protesto Edildi

Mazgirt'te 27 Şubat Cumarteri günü, 3-4 bin civarında kitlenin katıldığı bir miting ve yürüyüş yapıldı.

Mitingde kaymakam, eski savcı, karakol başçavuşu ve komiser tarafından yöneltilen faşist baskılar ve oynanan çeşitli oyunlar kınandı. Bu baskı ve oyunların, faşist diktatörlüğün ülkamizdeki baskı ve tertiblerinin Mazgirt'teki bir parçası olduğu belirtildi.

İşkence ve siyasi cinayetler protesto edildi.

Hayat pahalılığı teşhir edilerek, komprador burjuvazi ve toprakağalarının faşist düzeninin, halkı daha fazla sömürmek için zamlar yaptığı ve daha da yapacağı açıklandı. Hayat pahalılığına karşı mücadelenin önemine değinildi.

Faşist diktatörlüğün her saldırısına her cinayetine ve her işkencesine karşı direnilmesi, mücadele edilmesi gerektiği belirtildi.

Sosyal-faşizmin saldırı ve oyunlarına karşı devrimcilerin ve bütün halkın birleşip mücadele etmesi istendi.

Mazgirt'li bir devrimcinin de kurşun yarası aldığı Diyarbakır Mitingi'ndeki sosyal-faşist saldırı lanetlendi. Sosyal

faşistlerin saldırılarını "Tüncelilerle Diyarbakırlıların Çatışması"na büründürme çabası kınandı, bunun faşist bir demagoji ve çeşitli milliyetlerden halkımızı bölmeyi amaçlayan bir oyun olduğu açıklandı.

Miting'de "Kahrolsun Faşizm sosyal-faşizm" sloganı bütün kitle tarafından sürekli atıldı. Şüphesiz bu, devrimci kitlelerin faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele isteğini gösteriyordu.

Ayrıca "Kahrolsun Komprador Patron-Ağa Düzeni", "Faşizme, sosyal-faşizme ölüm, Halka hürriyet", "Katiller bulunsun hesap sorulsun", "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye" sloganları atıldı. Bunun yanısıra mitinge katılan diğer devrimci, demokrat ve yurtsever gruplar, kendi siyasetlerini ifade eden sloganları haykırdılar.

Miting ve yürüyüş, faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı mücadelede olumlu bir adımdı.

Esas yönü olumlu olan eylemin bazı olumsuz yanları da vardı.

Devrimcilerin geniş kitlelerle kaynaşması ve birleşmesinin hala yetersiz bir seviyede olduğu göze çarpıyordu.

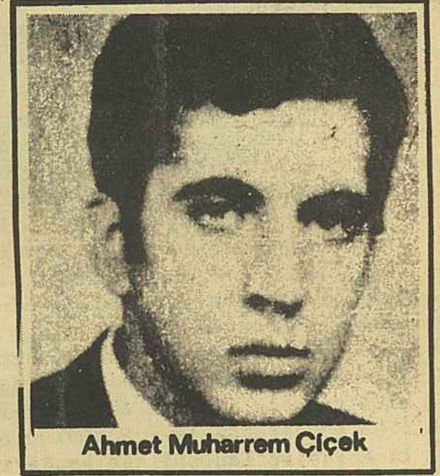
Bu eylem esas yönüyle devrimci bir düzen ve disiplin içerisinde geçti. Fakat doğmatikler, Halkın Birliği'nin siyasetini savunan arkadaş konuşurken, sürekli slogan atıp marş söyliyerek konuşmanın anlaşılmasını önlemeye çalıştılar. Kitleler tepkiyle karşılayınca, bu tavırlarını terketmek zorunda kaldılar. Ayrıca doğmatikler sürekli, "Yaşasın Halk Savaşı sloganı atarak, Lenin'in "devrimci lafazanlık" diye alaya aldığı reklamcı bir tavıra düştüler.

Tali de olsa bu ve benzeri hatalar eylemleri zayıflatmakta, kitlelerin devrimcilerden uzaklaşmasına hizmet etmektedir. Bu nedenle mücadele edilerek bu ve benzeri hatalar yaşatılmamalıdır. Faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı eylem ve mücadelelerinin KİTLESEL niteliği her geçen gün daha da geliştirilmelidir.

Mazgirt'ten Bir Grüp Devrimci

AHMET MUHARREM ÇİÇEK YOLDAŞI ANIYORUZ

SİYASİ CİNAYETLER CEZASIZ KALMAYACAK

Ahmet Muharrem Çiçek

Bundan 4 yıl önce 19 Mart 1973 günü Ahmet Muharrem Çiçek yoldaş 12 Mart'ın faşist katilleri tarafından şehit edildi. Saygıyla anıyoruz.

Ahmet Muharrem yoldaş, daha lise sıralarındayken devrimci fikirleri benimsemişti. 1969-70 öğrenim döneminde İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne girdi. Bu yıllarda, gençliğin, emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesi bir çığ gibi büyüyordu. O da zaman geçirmeden bu mücadeleye katıldı. A. Muharrem yoldaş üzerine düşen görevleri gösterişe kapılmadan yerine getiriyordu. Alçak gönüllüydü. Bu özellikleriyle arkadaşları tarafından kısa zamanda sevildi. Devrim davasına sarsılmaz bir inancı vardı. 12 Mart askeri faşist diktatörlüğünün, devrimciler ve halk üzerinde baskısını arttırdığı şartlarda, birçok kimse mücadeleyi terkedip burjuva hayatına dönerken, Muharrem yoldaş duraksamadan gençliğin illegal mücadelesine katıldı. Gençliğin askeri-faşist diktatörlüğe karşı verdiği mücadeleye önderlik etti. Yılgınlık göstermedi, gösterenlere moral verdi. Mücadelede soğukkanlılığı ve becerikliliğiyle mücadele arkadaşlarının güvenini kazandı.

Daha sonra gençlik içindeki mücadeleden işçi sınıfı içindeki mücadeleye geçti. Bir çok işçi tanıdı. İşçiler üzerinde ağırbaşlılığı ve alçakgönüllülüğüyle olumlu etkiler bıraktı. Devrimci mücadelenin geçici yenilgiye uğradığı, gerilediği, işçilerin devrimcilere güveninin sarsıldığı günlerde o, işçilerle kaynaşmasını, onların güvenini kazanmasını bildi. Devrimci kuvvetlerin darbeler yediği, devrimci mücadelenin geçici gerilediği dönemde devrimci hareketler de büyük zorluk ve sıkıntılar içindeydiler. Muharrem yoldaş, bütün bu sıkıntılar içindeydi. Muharrem yoldaş, bütün bu sıkıntıları açlık,soğuk, yol parası olmadığı için yaya yürüme gibi yaşadı. Buna rağmen hiç şikayette bulunmadı. O örnek proleter fedakarlığa sahip bir proleter savaşçısıydı. Üzerine aldığı görevleri başarıyla yerine getirdi. Daha büyük görevler üstlendi. Faşist terör çalışma arkadaşlarına ulaştığında Muharrem yoldaş en ufak bir korku ve paniğe kapılmadı. Çalışmalarını aksatmadı, arkadaşlarına önderlik etti. Yakalanan arkadaşlarının görevlerini de üstlendi. Çalışmalarını sürdürürken 19 Mart 1973 günü bir evde birkaç arkadaşıyla birlikte polisin tuzağına düştü. Polis Muharrem yoldaşın üzerinde bulunan iki silahtan birini buldu. Onu yanındaki arkadaşa kelepçeledi. Başlarında otomatik silahlı bir polis bulunuyordu. Diğeri haber vermeye gitmişti. Muharrem yoldaş bir fırsatını bulup boşta kalan eliyle silahını çekti. Başlarında bekleyen polis selameti kaçmakta buldu. Muharrem yoldaş ateş ederek kendisini arkadaşına bağlayan kelepçeyi kırdı. Pencereden, önce yanındaki arkadaşlarını kaçırıp daha sonra kendisi kaçacaktı. İki arkadaş çıkmayı başardılar. Geride kalan Kutsiye Bozoklar arkadaş kaçamadı. Muharrem yoldaş da onunla birlikte kaldı. Bu arada yardım alan faşist katiller evi sardılar. Muharrem yoldaş son kurşununa kadar direndi, faşist katillere karşı devrimci sloganlar haykırdı. Faşistler onu ancak aldığı yaralar sonucu baygın olduğu halde ele geçirebildiler.

Onun kararlılığı ve direnişi karşısında aciz kalan faşist katiller, yaralı yoldaşımızın kafasına silahı dayayıp iki el ateş ederek Muharrem yoldaşı şehit ettiler.

İstanbul II no.lu sıkıyönetim mahkemesinde görülmüş olan TKP(M-L) davası dosyasında bulunan, 21 Mart 1973 tarihli ve 236/2 683 sayılı Adli Tıp raporlarında şu satırlar yer alıyor:

"Bu durumda kafatasına aynı nahiyeden, yani sağ pari etalda ki bitişik atış yerinden birbiri peşi iki merminin girmesi mümkündür.

.... Kafatası sağ kısmında bulunan mermi giriş deliği hususiyetlerini bitişik atış vasfını gösterdiği, aynı yerden iki merminin kafatasına girdiği ve çıktığı..."

Yukarıdaki satırların yer aldığı otopsi raporları Ahmet Muharrem Çiçek yoldaşa aittir. Faşist katillerin işlediği cinayetleri otopsi raporları açıkça ortaya sermektedir.

Bu gerçek sıkıyönetim mahkemelerinde, TKP (M-L) davasında da tek tek ortaya serildi. Savcılık makamını işgal eden 12 Mart'ın işkenceci katillerinden Yaşar Değerli'ye, savcılık görevi gereği bu cinayetin üzerine gitmesi gerektiği halde neden gitmediğini sorulduğunda O, mevcut evraklara şöyle bir baktığını, bu raporların gözünden kaçtığını söyledi ve arkasından "Ahmet Muharrem Çiçek polise teslim olmamakla, direnmekle bu sonucu göze almıştır, durumdan kendisi sorumludur" dedi. Bu vahşi cinayeti haklı göstermeye çalıştı.

Muharrem yoldaşın katilleri de 12 Mart'ın diğer işkenceci ve katilleri gibi gizlendi. İşledikleri cinayetlerin hesabını vermediler. Bugün de aynı katiller cinayetlerine yenilerini ekliyorlar. Fakat hiçbir siyasi cinayet hesapsız, katiller de cezasız kalmayacaktır. 12 Mart'ın ve bugünün faşist cinayet şebekeleri ergeç hesap verecekler, hak ettikleri cezayı göreceklerdir.

Muharrem yoldaşın çok kısa süren yaşamı bize bir proleter devrimcinin en iyi özelliklerini miras bırakmıştır. Alçak gönüllülük, sebat, zorluklardan yılmamak davaya sonsuz inanç, bütün bu özellikler onda en iyi şekilde toplanmıştı. O emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı mücadele eden devrimci proletaryanın bayrağı altında saf tutmuştu. Onun yaşamı, mücadelesi bize örnek olacak, yolumuzu aydınlatacaktır.

Sözümüzü Muharrem yoldaşın katledilmesi üzerine yayınlanan bir bildiriden şu satırlarla bitirelim:

"ONUN OTOMATİK SİLAHI,ÇELİK YELEĞİ YOKTU, FAKAT HAKİM SINIFLAR ÖNÜNDE BOYUN EĞMEYECEK ÇELİKTEN BİR YÜREĞİ VARDI."

malatya

Kayısıya taban fiyat verilmelidir

Köylerimiz kuruldu kurulalı, aradan uzun yıllar geçmesine rağmen, iki köy arasından geçen Tohma suyu, uzun yıllardan beri bu iki köyün ulaşımı, haberleşme sağlık vs. gibi hayati önem taşıyan sorunlarını engellemekte idi. Bu zorluklar karşısında biz köylüler, karlı-buzlu havalarda çıplak ayaklarımızla donarak geçmek zorunda kalıyorduk. Suyun 1-1,5 metre kabardığı durumlarda, en temel ihtiyaçlarımızı dahi karşılayamıyorduk.

Bu zorluklar karşısında kaderi ile başbaşa bırakılan bizler, devlete çeşitli defalar müracaat ettiğimiz halde müracaatlarımız cevapsız bırakıldı, zaman zaman da yetkili mercilerce horlandık, azarlandık ve kovulduk. Hal böyleyken ihtiyacımız olan hayati önem taşıyan köprü yapılmazken, halka yararı olmayan ancak patronların ve ağaların geçtiği yerlere köprüler yapılır, asfaltlar döşenirken, bizde böyle kaderimizle başbaşa bırakıldık. Bu durumda yalnız bizlerin olmadığını, bizim gibi yüzbinlerce köylünün, emekçinin aşağılandığını horlandığını ve devletin biz emekçilerin devleti değil, patronağa devleti olduğunu anladık.

Bizlerin acil sorunu olan en çok 40-50 bin liraya yapılabilecek köprümüzü yapmayan bu namussuzlar, kendilerini biz emekçilere şatafatlı göstermek ve bizlerden oy alıp bizi dahada ezmek için, milyonlara mal olan mizahi temeller atan, bu kan emici sömürücüleri tanıyalım.

Bütün bunların yanısıra işsizliğin, pahalılığın yükünü sırtımıza daha da yüklemek isteyen Amerikan işbirlikçisi faşist MC, baskı ve sömürüsünü daha da yoğunlaştırmakta, sömürüsünü devam ettirebilmesi için halkımızın gelişen mücadelesini kanla bastırmaya çalışmakta. Halkımızın bin bir zorlukla yetiştirdiği evlatlarını sokak ortalarında, işkence tezgahlarında hunharca katletmektedir. Amerikancı faşist MC'nin yanısıra, suratlarına devrimci maskesi takan Rus sosyal-emperyalist uşağı sosyal-faşistler, halkın gelişen mücadelesini,kendi sosyal-faşist emellerini gerçekleştirmek için peşlerine takmaya çalışıyorlar. Zaman zamanda kontrollerine alamadıkları halkın mücadelesini bastırmak için faşist MC ile birleşmekte ve yukarda saydığımız cinayetlere ortak olmaktalar.

İşsizliğin ve hayat pahalılığının, karaborsacılığın, faizciliğin, tefeci-tüccar sömürüsünün atbaşı gittiği ülkemizde işçilerin ücretlerine ve köylünün ürününe değer fiatı verilmemektedir. Köyümüz ve ilimizin temel gelir kaynaklarından biri olan kaysıya tam değer verilmemekte ve taban fiatı uygulanmamaktadır.

Tefeci-Tüccar sömürüsüne terk edilen biz üreticilerden 1975 yılında 16-17 TL. sına alınan kaysı patiği dış ülkelere 58 liradan satılmıştır. 1976 yılında 22-23 liradan alınan patik dış ülkelere 68 lira 75 krş.a satılmıştır. Kaysı sömürüsü gittikçe yoğunlaşmakta ve belirli ellerde biriken sermaye kaysı üreticisini daha zalim ve gaddarca sömürmektedir.

Dişimizden ve tırnağımızdan arttırdığımız paralarla Tohma suyu üzerine 55 metrelik köprüyü köyümüzün birliği sonucunda yapmayı nasıl başardıysak temel geçim kaynağımız olan kaysı taban fiatını halk düşmanı faşist ve sosyal-faşistlerin engellemelerine rağmen,halkın birliğinin gücüyle mutlaka alacağız.

KAYSIYA TABAN FİATI VERİLMELİDİR KÖPRÜYÜ YAPMADAKİ BİRLİĞİMİZ, KAYSI TABAN FİATINDAKİ MÜCADELEMİZE IŞIK TUTSUN.

MALATYA'DAN KALOLAR VE ESENBEY KÖYLÜLERİ

Almanya — Devrimci Eylem Birliği Gelişiyor

19 Şubat 1977 tarihinde Almanya'nın Bielefeld şehrinde, faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı tavır alan çeşitli işçi ve öğrenci dernekleri, Almanya'daki demokratik kitle derneklerinde toplanmış Türkiyeli devrimci, demokrat ve yurtseverlerin faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele temelinde eylem birliğini sağlamak amacıyla bir toplantı düzenlemişlerdir. Toplantıya katılan çeşitli Türkiyeli işçi ve öğrenci dernekleri faşizme, sosyal-faşizme, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı çıkan diğer tüm derneklere en geniş eylem birliğini gerçekleştirme ve sürekli kılma çağrısı yapmışlar ve onları bu meseleyi görüşmek üzere 2 Nisan 1977 tarihinde yapılması kararlaştırılan toplantıya davet etmişlerdir.

19 Şubat toplantısına katılan dernekler kaleme aldıkları "Eylem Birliği Platform Metni"nde ülkemizde faşist diktatörlüğün terörüne, sosyal-faşistlerin saldırılarına ve Kürt milleti üzerindeki yoğunlaşan milli baskıya karşı çeşitli milliyetlerden halkımızın mücadelesinin yükselmeye devam ettiğini anlatmakta, Alman tekelci burjuvazisinin baskı ve sömürüsüne karşı Türkiyeli işçi ve öğrencilerin mücadelesinin gerekliliğine işaret ederek, mevcut şartlarda aralarında belli farklılıklar olmasına rağmen faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı tavır alan kuvvetlerin eylem birliğinin gerçekleşmesinin şartlarının olduğunu ve bunun büyük bir aciliyet taşıdığını belirtmektedirler.

Ayrıca toplantıda ülkemizdeki faşist cinayetler, işkenceler ve yurtsever, devrimci basın üzerindeki baskılar kınanmıştır.

KARAR METNİ

19 Şubat 1977 Almanyanın Bielefeld şehrinde yapılan EYLEM BİRLİĞİ toplantısında aşağıdaki karar oy birliği ile alınmıştır.

Bizler Türkiye'deki faşist cinayetleri, işkenceleri ve yurtsever devrimci basın üzerindeki baskıları şiddetle protesto ederiz.

Hagen Türkiyeli İşçi Öğrenci der., Bielefeld Türkiyeli İşçi Öğ. Der. Greven ve Çevresi İşçi der., M. Gladbach Türkiyeli İşçi Öğrenci Der. Gosslar ve çev. İşçi Der. Berlin Kültür ve dayanışma der. Vazlum İşçi Der.., Duisburg-Hochfeld İşçi der., Bielefeld ve Çevresi Öğrenci ve emekçi gençlik der., Amsterdam İşçi Der., Köln Yüksek Öğ. Der. (Gözlemci), ATİF (Gözlemci)

Toplantıda bulunan diğer işçi ve öğrenciler de bu karara katılmışlardır.

ÇAĞRI

Toplantının Tarihi: 2 Nisan 1977
Toplantının saati : 1400 (Öğleden sanra saat ikide)
Toplantının yeri : 4402 Greven Saerbecker Str. 2 Tel. 2542 Hotel restourant KOLPİNGHAUS

Baş.ta.sa.9'da

Sosyal-faşistler Rusya'ya Köleliği Savunuyorlar

karşısındakiyle alay etmektir. Küba birlikleri komutanlarıyla birlikte Rus sosyal-emperyalizminin hesabına Angola'ya müdahale etmişlerdir. Gerçek budur. .Sosyal-emperyalistlerin ve uşaklarının dünyanın her yerinde yaptıkları budur.

Buraya kadar anlattıklarımız şu gerçeği açıkça ortaya koymaktadır, sosyal-faşistlerin dilindeki "ulusal bağımsızlık", Amerikan emperyalizminden ve diğer Batılı emperyalistlerden bağımsızlık, Rus sosyal-emperyalizmine ise kölece bağlılık anlamındadır. Onlar "enternasyonalizm" adı altında Rus sosyal-emperyalizminin borusunu öttürmekte, yurdumuzu Rus sosyal-emperyalizminin sömürgesi haline getirmeye çalışmaktadırlar. Sosyal-faşist "bağımsızlık" sahtekarlığının gerçek anlamı budur.

Halkımız, işçi sınıfının öncülüğünde geliştireceği milli demokratik halk devrimiyle, emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi, komprador kapitalizmini ve feodal kalıntıları tasfiye edecek, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi özlemini gerçekleştirecektir. Sosyal-faşistlerin kendileriyle birlikte, sahte bağımsızlık gevezeliklerini ve sosyal emperyalizme kölelik heveslerini de devrimin yakıcı ateşi içinde kavurup yok edecektir.

Proleter Devrimcilerin Birliği, Faşizme ve Sosyal-faşizme karşı mücadele içinde gerçekleşir!

26 Şubat Cumartesi günü Istanbul'da, CHP Istanbul Kadınlar kolu tarafından "Evlat acısına son" sessiz yürüyüş ve mitingi tertiplendi. Aşağıda miting öncesi ve miting esnasında gelişen olayları açıklamak istiyoruz.

Bizler; Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği, Halkın Yolu ve Halkın Sesi siyasetlerini savunan yurtsever kadınlar olarak, bu miting konusunda konuşmak için toplandık. Halkın Gücü'ne daha önce yaptığımız çağrılara rağmen, toplantıya katılmadılar. Son anda mitinge katılmama kararlarını ilettiler.

Tartışmaların başında dört siyasetin de kararları mitinge katılma doğrultusundaydı. Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu yürüyüş sessiz olacağı için, kendi pankartlarımızı mutlaka açmamız gerektiğini, diğer anti-revizyonist kuruluşlarla ilişkiye geçerek mitinge daha güçlü bir şekilde gitmemiz gerektiğini savundu. Halkın Sesi ise güçsüz olacağımızı, çatışma çıkarsa tecrit edileceğimizi, bu nedenle pankartlarımızı gerekirse açmadan da mitinge katılabileceğimizi savundu. Halkın Sesi'nin bu tavırları dikkat çekicidir. "Ne Amerika, Ne Rusya" sloganının bu en "güçlü savunucuları;"daha önce "Gençliğe Can Güvenliği" yürüyüşünde olduğu gibi "Evlat Acısına Son" yürüyüşünde de teslimiyetçi tavrını ortaya koydu. İKD ve İGD'nin etkinliğinin açıkça belli olduğu bir sessiz yürüyüşte en önemli propaganda aracımız olan pankartımızı açmamamız gerektiğini iddia etmekle, revizyonizmle uzlaşan yönlerini de gösterdi. Kendilerinin dışındaki bütün siyasetleri "revizyonizmle uzlaşma", "pasifizm", "kitle kuyrukçuluğu" ile suçlayan Halkın Sesi, diğer yandan da, "devrimcilerin önderlik ettiği eylemlerde kendi sloganımızı savunuruz, sosyal-faşistlerin veya diğer siyasetlerin önderliğindeki mitinglerde gerekirse kendi temel sloganlarımızı atmayabiliriz" diyerek, başka siyasetlere yönelttikleri suçlamalarının sahipliğini yine en iyi kendileri yapmaktadırlar. Onların bu tavırları oportünist, sınıf uzlaşmacı siyasetlerinden kaynaklanmaktadır.

Halkın Yolu ise baştan doğru bir tavırla, mitinge pankartlarımızla katılmayı savunurken, son toplantıda aniden katılmama kararlarını bildirdi.

Halkın Yolu'nu bir daha uyarmak istiyoruz. Halkın Sesi gibi oportünist bir siyasetle, proleter devrimci olma yolunda ilerleyen siyasetler arasında her zaman bir orta yol bulmak ve onları uzlaştırmaya çalışmakla, proleter devrimcilerin birliği hiçbir zaman gerçekleştirilemez. Halkın Yolu'ndaki arkadaşların bu konuda daha uyanık, daha gerçekçi ve halka karşı sorumluluğun bilinci içinde kararlar vermeleri gerekir.

Mitingin bir gün öncesine kadar, bütün siyasetlerin tavrı mitinge katılma doğrultusundaydı. Artık taktiksel sorunlar tartışılıyordu. Ama mitingten bir gün önce yapılan son toplantıda tavırlar değişti. Halkın Yolu ve Halkın Sesi katılmama kararları olduğunu bildirdiler. Halkın Sesi, güçsüz olduğumuzu, tecrit edileceğimizi, pankartlarımızın mutlaka engelleneceğini, oradaki gücümüzle sosyal-faşistlere karşı mücadele edemiyeceğimizi, mutlaka olay çıkacağını ve bunun sorumluluğunu yüklenemeyeceklerini getirdiler. Buna karşılık Halkın Birliği katılma doğrultusundaki kararlarını savundu. Halkın Kurtuluşu'nun bu yürüyüş konusundaki kararları baştan beri katılma doğrultusundaydı. Ancak yürüyüşten bir gün önce, işleyişteki bir aksaklık katılmama kararının getirilmesine yolaçtı. Fakat hemen arkasından bu yanlış tavır düzeltilerek, Halkın Kurtuluşu'nun esas kararı olan mitinge katılma kararı uygulandı. Halkın Kurtuluşu bu tavır değiştirme konusundaki hatasını kabul etmektedir. Ayrıca bu hatalı tavır, birçok arkadaşa katılmama kararının iletilmesine, ve bu hata düzeltildikten sonra, arkadaşlara esas kararımızı iyi bir şekilde ulaştırılmamasına yolaçtı. İletişimdeki bu aksaklık, yürüyüş için yeterli güç toplayamamamızın bir nedenidir.

Yürüyüş günü, Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu siyasetindeki yurtsever kadınlar miting alanında saflarını aldılar. Mitingin başında gördüğümüz Halkın Sesi'nden birkaç arkadaşı yurtseverlerin safına çağırdığımızda reddettiler ve bizi "pankartınızı açmayın, size saldıracaklar, güçsüzsünüz, tecrit olacaksınız, bu adamlara karşı birşey yapamazsınız." gibi sözlerle etkilemeye çalıştılar. Fakat biz onlara kesin tavrımızı belirttik.

Mitingi görünüşte CHP tertipliyordu, ama işin arkasında İKD ve İGD'li sosyal-faşistler vardı. Bu sosyal-faşistler bizi kitleden ayırmak için en arkada sıraya sokmaya çalıştılar, aramıza İKD'li kadınları soktular. Sosyal-faşist İGD'li erkekleri üzerimize göndererek, "Kahrolsun Faşizm ve sosyal-faşizm" yazılı pankartımızı zorla indirmek istediler. Fakat biz pankartımızı indirmemek için kararlılıkla direndik. Yurtsever kadınların bu direnişi karşısında İGD'li erkekler sopalar ve tekmelerle analarımızın, bacılarımızın üzerine azgıncasına saldırdılar. Ama yurtsever kadınlar geri çekilmeksizin, bu sahte devrimcilere karşı, Beşiktaş'tan Gümüşsuyu'na kadar, pankartı bir an bile yere düşürmeden mücadele ede ede yürüdüler. Bu kararlı mücadelemiz karşısında sosyal-faşistler geri çekilerek, çareyi polisle işbirliği yapmakta buldular. Yurtsever kadınları tek tek polise ihbar ettiler. Ancak polis yardımıyla güçlerimizi dağıtabildiler.

Bu saldırı İKD ve İGD'li sosyal-faşistlerin gerçek yüzünü bir kere daha kitleler önünde açığa çıkardı. İGD'li sosyal-faşist erkekler bize saldırırken, içimizdeki analar şöyle bağırıyordu: "Ölenler bizim evlatlarımız, evlat acısını asıl biz protesto edeceğiz, içimizden çıkın." Polisleri yardıma çağıran sosyal-faşistler, yurtsever kadınları polise ihbar ederken "memur bey bunlar maocu bozkurtlar, bunları içimizden atın" diyerek faşist, sosyal-faşist işbirliğinin en açık örneğini verdiler.

CHP'li kadın kitleleri arasında bu saldırı tepki yaratırken, CHP'li kitleler ve mitingi izleyen halkımız, CHP yönetiminin "demokrasi" ve "fikir özgürlüğü"nden ne anladığını gördü. CHP'nin reformist yönetimi bir kere daha sosyal-faşizmle uzlaşıcı tavrını ortaya koydu.

Biz bu mitinge katılmakla kitlelerle biraz olsun kaynaşmış, sosyal-faşistlere yurtsever kadınların sesini duyurmuş olduk. Ama bunun yeterli düzeyde olmamasını da iyi değerlendirmek, dersler çıkarmak, bundan sonraki mücadelemizde bize yardımcı olmasını sağlamamız gerekiyor. Bizim bu konuda tespit ettiğimiz hatalar şunlardır:

1- Daha önceden iyi bir ön çalışma ve hazırlık yapamayışımız, bir takım pratik hazırlıkları son güne bırakışımız.

2- Diğer anti-sosyal-faşist siyasetlerle ittifakları sağlam bir temele oturtmayışımız ve onları mitinge katılma doğrultusunda yeterince ikna edemeyişimiz.

3- Aynı gün Site Yurdu'nun da mitinginin oluşunun güçlerimizi bölmesi.

4- Mitinge katılan Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu'nun kendi arasında miting öncesi bir ilişki sağlayamaması, bu yüzden miting alanında örgütlenmemizin tam olmaması.

Bu arada özellikle belirtmemiz gereken nokta da Halkın Sesi'nde mitingten sonra çıkan bir haberle ilgilidir. Bu yazıda Halkın Sesi yurtsever kadınların mücadelesini küçümsemekte, kendilerinin yer almadığı bu mücadeleye sahip çıkmaktadır. Bu dürüst bir tavır değildir.

Miting sonrasında biz şunu daha iyi anladık; yaratılmak istenen proleter devrimcilerin birliği, masa başında konuşarak değil, ancak faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele içinde gerçekleşebilir. Miting esnasında Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu, bu konuda olumlu bir adım atarak, tam bir birlik içinde mücadele etmişlerdir.

KAHROLSUN FAŞİZM VE SOSYAL-FAŞİZM!
NE AMERİKA, NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
KAHROLSUN HALKLARI VE KADINLARI KÖLE EDEN FAŞİZM VE SOSYAL-FAŞİZM!
YAŞASIN TÜM MİLLİYETLERDEN YURTSEVER KADINLARIN DEVRİMCİ BİRLİĞİ!

HALKIN BİRLİĞİ VE HALKIN KURTULUŞU
SİYASETLERİNİ SAVUNAN
DEVRİMCİ KADINLAR

Zimbabve Halkı Zafere Doğru İlerliyor

Zimbabve halkının ırkçı rejime karşı silahlı mücadelesi her geçen gün gelişmektedir.

Zimbabve halkını silah zoruyla boyunduruk altına alan İngiliz sömürgecileri, bölgeye yerleştirdikleri beyaz azınlığa dayanarak sömürgeci bir yönetim kurmuşlardı. Daha sonraki yıllar içinde İngiliz sömürgecileri sömürgenin yönetimini adım adım beyaz azınlığa devretmişlerdi. Bu el değiştirme, Zimbabve'nin sömürge niteliğini hiçbir şekilde ortadan kaldırmadı.

1962 yılında kurulan Ian Smith yönetimi, işte böyle bir gelişmenin ürünüydü. Daha sonra Ian Smith'in ırkçı yönetimi 1965 yılında İngiltere'den sözümona "bağımsızlığını" ilan etmişti.

Özde hiçbir değişiklik getirmeyen bu sahte "bağımsızlık" ilanı, bütün dünya halklarının haklı tepkisiyle karşılaşmıştır.

Birleşmiş Milletler, Üçüncü Dünya ülkelerinin kararlı tavır alması sonucu, büyük bir çoğunlukla Ian Smith'in ırkçı rejimini gayrımeşru saymıştır.

Zimbabve halkının ırkçı beyaz rejime, sömürgeciliğe ve iki süper devletin hegemonyacılığına karşı mücadelesine önderlik eden ZANU, 1963 yılında Dares Selaam'da kurulmuştur. Ian Smith ırkçı rejiminin sahte "bağımsızlık" ilanından bir müddet sonra ZANU, 1966 yılında Sinoia bölgesinde silahlı mücadeleyi başlatmıştır. Ancak bu mücadele biçimi o şartlardan kitlelerin durumuna uygun olmadığından; kitleler silahlı mücadeleye hazır olmadıklarından ZANU 1968-1969 yılında geçici bir yenilgiye uğradı.

Bu yenilgiden ders çıkartan ZANU hazırlıklarına, kitleler içinde siyasi çalışmaya hız vermiştir. Bu hazırlık döneminden sonra ZANU 1970 yılı başlarında yeniden gerilla, mücadelesine başlamıştır. 1972 yılının sonlarından itibaren silahlı mücadele sürekli bir hal almıştır. ZANU Zimbabve halkını silahlı mücadeleye seferber etmesinin yanısıra, çeşitli kitle örgütleri çevresinde de toplamaya önem vermektedir.

ZANU 1974 Aralık ayında bağımsız örgütlenmesini muhafaza ederek Afrika Ulusal Konseyi (ANC) adlı cephe örgütü içinde ZAPU ve FROLİZİ adındaki örgütlerle birleşmiştir.

ANC'nin 1975 yılında dağılmasından sonra ZANU ittifak çabalarını sürdürmüş ve 1976 yılında ZAPU ile birlikte Yurtsever Cepheyi kurmuştur. İki örgütün savaşçılarından oluşan ZİPA (Zimbabve Halk Ordusu) Yurtsever Cephe'nin askeri kanadı olarak faaliyet göstermektedir.

Zimbabve halkının silahlı mücadelesi 1975 yılında büyük bir atılım yapmıştır. ZİPA 1976 yılı içinde yeni cepheler açarak silahlı mücadeleyi Zimbabve topraklarının yarısından fazlasına yaymıştır. ZİPA ırkçı rejimin kuvvetlerine önemli darbeler vurmuş, kayıplar verdirmiştir. 1976 yılının ilk 9 ayında ZİPA, 1250 den fazla düşman askerini öldürmüş 45 uçak ve helikopteri düşürmüş, 145 askeri aracı imha etmiştir.

Zimbabve halkının silahlı mücadelede sebat etmesi, mücadeleyi kararlılıkla sürdürmesi sonucu, ırkçı Smith yönetimi Cenevre Konferansına katılmak zorunda kalmıştır.

28 Ekim 1976 da toplanan Cenevre Konferansında ZANU heyeti üç talep öne sürmüş ve bu telepleri etrafında mücadelesini yoğunlaştırmıştır.

a- ZANU muhatap olarak İngiltereyi görmektedir. İngiltere gayrımeşru ırkçı Smith rejimi ile Zimbabve halkı arasındaki "arabuluculuk" rolüne son vermelidir.

b- Temel mesele Zimbabve'nin bağımsızlığıdır. Bu 1978 yılı başında gerçekleşmelidir.

c- Geçiş hükümetinde yabancı bir devletin veya ırkçı beyaz azınlığın etki ve vesayeti kabul edilemez. Hiçbir yabancı askeri birlik Zimbabve'ye giremez. Geçiş hükümetinde tüm yetkiler Afrikalı halkın elinde olmalıdır.

Bu talepler etrafında ZANU'nun kararlı mücadelesi dünya halklarının geniş desteğini kazanmış, ırkçı Smith rejimini tecrit etmiştir. Bu talepleri reddeden Smith rejimi tüm dünyada lanetlenmiştir.

Ian Smith'in ırkçı rejiminin hiçbir şekilde güvenilmiyeceğini bilen ZANU, silahlı mücadeleyi kesintisiz sürdürmekte, reformcu uzlaşıcı ve teslimiyetçi tüm zararlı eğilimlere karşı mücadele etmektedir. Zimbabve, halkı ve ZANU ülkenin bağımsızlığını gerçekleştirinceye kadar mücadeleyi sürdürmeye kararlıdır.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı, ırkçılığa, sömürgeciliğe, süper devletlerin hegemonyacılığına karşı silahlı mücadeleyi kararlılıkla sürdüren Zimbabve halkıyla omuz omuzadır.

Halkın Birliği, Aydınlık dergisinin davetlisi olarak 15 Mart'ta ülkemize bir ziyaret yapacak olan ZANU Heyetini devrimci duygularla selamlar, Zimbabve halkının bağımsızlık mücadelesine sempati ve desteğini belirtir.

DÜNYA HALKLARI SAVAŞ TEHLİKESİNE KARŞI UYANIK OLMALIDIRLAR

Amerikan emperyalistleri son zamanlarda diğer ülkelere karşı Amerika'nın siyasetinin değiştiğine ilişkin hayaller yaymak için çabalarını yoğunlaştırmışlardır. Amerikan emperyalizminin yeni elebaşısı Carter birçok konuşmasında ve demecinde halklar için barış ve güvenliği sağlama yolunda büyük gayret sarfedeceğini ilan etmiştir.

Carter'in halklar için döktüğü gözyaşları, barış ve yumuşama nutukları, ABD emperyalizminin stratejik amaçlarının değiştiğini değil, aynen durduğunu gösterir. Çünkü Carter'in barış havariliği sahtedir, sadece taktik bir manevradır. Bu manevra ABD emperyalizminin gerileyişini ve dünya çapında içine düştüğü tecriti önlemeye yöneliktir. Carter'in yeni hükümetinin faaliyetleri, ABD emperyalizminin caniyane siyasetinin değişmediğini hergün doğrulamaktadır.

ABD emperyalizminin yeni elebaşısı Carter 1 Mart'ta Pentagon'da yaptığı bir konuşmasında dünya barışının korunmasında ABD'nin büyük sorumluluğundan bahsetmiştir. Carter'in hangi barıştan sözettiği dünya halkları için bilinmeyen bir şey değildir. Carter'in sözünü ettiği "barış", Amerikan tekellerinin diğer ülkelere hükmetmesi, buraları soyup yağmalaması, Amerikan emperyalizminin dünyanın dört bir yanında halkların özgürlük ve bağımsızlığına karşı silahlı saldırıları, devletlerin iç işlerine karışması, faşist darbeler tezgahlaması anlamına gelmektedir. Dünya halkları ABD emperyalizminin yeni elebaşısının sözünü ettiği "barış"ın ne anlama geldiğini, ABD emperyalizmini Kore ve Vietnam, Kamboçya ve Laos'a karşı vahşi saldırılara giriştiği zaman, Kongo, Dominik ve diğer yerlerdeki müdahalelerinde, Şili ve Arjantin'de olduğu gibi sayısız darbe tezgahladığında görmüşlerdir.

Carter bir yandan "barış"tan sözederken, diğer taraftan ABD emperyalizminin saldırgan gücünü arttırmak için bir dizi yeni tedbirler almaktadır. Carter Pentagon'da yaptığı konuşmasında "Birleşik Devletlerin askeri kapasitesi dünyada birinci olarak kalacaktır" demiştir. Bu sözler, ABD emperyalizminin Rus sosyal-emperyalizmi ile rekabette, elindeki mevzileri bırakmamaya, bunları güçlendirmeye kararlı olduğunu, saldırgan tabiatının asla değişmediğini göstermektedir. Bu sözler ABD emperyalizminin çılgınca silahlanma ve savaş hazırlığı siyasetinin ifadesidir. Emperyalist elebaşı Carter sadece hedefi belirtmekle kalmamakta, aynı zamanda somut adımlarda atmaktadır. Tahminlere göre gelecek yıl ABD askeri bütçesi 123 milyar 100 milyon dolar olacaktır. Bu şimdiye oranla 12 milyar dolarlık bir artışı temsil etmektedir. ABD emperyalistleri yeni tanklar, helikopterler, füzeler ve tanksavar füzelerin yapımı da dahil, konvansiyonel silahların geliştirilmesi ve modernleştirilmesine harcanmak üzere 45 milyar dolar ayırmışlardır.

ABD emperyalizminin yeni elebaşısı Carter, Amerikan tekelci burjuvazisinin sömürü, talan ve hegemonya emellerine bağnazca hizmet ederken, bu gerici faaliyetinin yolaçtığı yıkımı geniş emekçi kitlelerin omuzuna yıkmaktadır. Saldırı ve hegemonya çabaları için harcamalar artarken Amerikan emekçi kitlelerinin hayat seviyesi düşmektedir. işsizlik ve yoksulluk artmaktadır. Bugün ABD'de 10 milyon işsiz bulunmaktadır. ABD emperyalistlerinin içine düştükleri ekonomik buhran derinleşmektedir. Durmadan artan eskeri harcamalar enflasyonu daha da şiddetlendirecektir. Carter yönetiminin 6 milyar dolardan fazla bütçe açığını kabul etmek zorunda kalışı, ekonominin daha da askerileştirilmesi yolunda atılan hızlı adımlar sonucu derinleşmeye devam edecek buhranı simgelemektedir.

Rus sosyal-emperyalistleri de dünyanın yeniden paylaşılması taleplerini; dünya hegemonyası kurma emellerini gerçekleştirmek için biryandan sahtekarca "barış", "silahsızlanma" sözleri ederken, diğer taraftan muazzam miktarda harcamalar yaparak, büyük bir hızla silahlanmaktadırlar. Verilere göre Rus sosyal-emperyalistleri bu amaçla 1963 yılında 50 milyar dolar, 1975'de 80 milyar dolar, geçen yıl ise 117 milyar dolar harcamışlardır. Onlar saldırgan Varşova paktı içindeki uydularını, yayılmacı ve hegemonyacı siyasetlerinin gerçekleşmesinde daha etkin bir araç haline getirmek için yoğun çaba harcamaktadırlar. Bunun için onlar, uydularını saldırgan Varşova paktının daha da mükemmelleştirilmesine ilişkin harcamalara daha büyük çaplı katılmaya zorlamaktadırlar.

Rus sosyal-emperyalistleri her yıl kuraklıktan veya rutubetten şikayet ederek, ekonomik alandaki başarısızlıklarını ve içine düşdükleri buhranı makul göstermek, gizlemek istiyorlar. Onlar buhranın yükünü Sovyet halkının sırtına bindirmek için sömürü ve yağmayı azgınlaştırmaktadırlar. Sovyetler Birliği'nde piyasanın içinde bulunduğu ciddi durum, emekçi kitleleri olumsuz olarak etkilemekte, hayat pahalılığı durmadan artmaktadır. Rus sosyal-emperyalistleri ücretleri azaltıp, fiyatları artırmanın yanısıra, sömürüyü yoğunlaştırmanın bir aracı olarak gelir vergisi, satın alma vergisi gibi yöntemler de kullanmaktadırlar. Sovyet emekçileri her yıl maaşlarının % 10'unu vergi olarak ödemek zorunda kalmaktadırlar. Vergi yoluyla yapılan sömürünün bir çeşiti de küçük aileler için alınan vergidir. Bu vergi, bekar olan veya evlenen fakat henüz çocuk sahibi olmayan 20 ile 50 yaş grubu arasındaki insanları kapsamaktadır. Pek çok emekçi bu yolla her yıl maaşının %6'sını vergi şeklinde ödemektedir.

Rus sosyal-emperyalistlerinin içinde debelendikleri ekonomik buhran kapitalist düzenin, ülke ekonomisinin daha fazla askerileştirilmesi, her yıl bütçenin muazzam bir bölümünü kapsayan savaş hazırlığı harcamalarının sonucudur.

Durmadan silahlanmak ve hegemonya çabası emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin varlığının şartıdır. Emperyalist ekonomik sistemin ve saldırgan siyasetin kaçınılmaz sonucudur. İki süper devletin büyük bir hızla silahlanması ve aralarındaki azgın rekabet dünya savaşı tehlikesini artırmakta, dünya halkları için yarattıkları tehlike büyümektedir.

Bu gerçek, dünya hegemonyası için kıyasıya dalaşan Rus sosyal-emperyalizminin ve ABD emperyalizminin yol açtığı savaş tehlikesine, onların saldırı ve yayılma çabalarına karşı dünya halklarının sürekli uyanık ve hazır olmalarını, iki süper devlete karşı yılmadan mücadele etmelerini zorunlu kılmaktadır.

